

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Primer període



Sèrie P - Número 3

Dimarts, 16 de desembre de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió plenària núm. 2, segona i darrera reunió

Í N D E X

Debat

del programa i votació d'investidura del diputat I. Sr. Pasqual Maragall i Mira, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya (tram. 201-00001/07) (continuació) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 2.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

El president

Es reprèn la sessió.

————— **Debat del programa i votació d'investidura del diputat I. Sr. Pasqual Maragall i Mira, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya** (tram. 201-00001/07) (continuació)

D'acord amb l'article 119 del Reglament de la cambra i amb el que s'ha convingut amb els portaveus, el debat tindrà lloc de la següent manera: un representant de cada grup parlamentari podrà intervenir durant trenta minuts; l'ordre en què intervindran els grups serà de major a menor, i el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi intervindrà al final. El candidat podrà fer ús de la paraula tantes vegades com ho demanarà, sense limitació de temps. Quan el candidat respondrà individualment a un dels diputats que haurà intervingut, aquest tindrà dret a una rèplica d'un temps igual a l'emprat pel candidat. Si hi hagués resposta a les rèpliques, que també seran sense limitació de temps, el grup podrà contrareplicar durant cinc minuts.

Té la paraula, doncs, el portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, senyor Artur Mas i Gavarró.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor president del Parlament, senyor president de la Generalitat, senyores i senyors diputats, senyor candidat, bé, jo voldria encetar aquesta intervenció agraint al senyor Maragall, al candidat a la presidència, les seves referències inicials al president Pujol. Són paraules elogioses i a bastament merescudes cap a una persona que ha fet de Catalunya i de la seva gent la seva raó de ser i la seva passió més vital i permanent.

Però deixi'm dir-li, de tota manera, que tots els que hem estat col·laborant amb ell durant una pila d'anys, des dels llocs més modestos fins als llocs més representatius, sabem que el millor elogi que se li pot fer, a ell i a molta altra gent de sensibilitats diferents, no vindrà tant de les nostres paraules –les que siguin: les seves, les meves– com de la realitat mateixa del nostre país i de la nostra societat. El millor elogi és aquest: la realitat del país i de la nostra societat. És l'obra, és l'exemple i és el model. El millor elogi i el millor reconeixement són la Catalunya convivencial, la Catalunya socialment i cívicament cohesionada, la Catalunya integradora i la Catalunya que viu en pau. Tot això acompanyat, evidentment, de la Catalunya viva, refractària a la resignació i al conformisme.

Li dic això perquè, tot i agraint-li les seves paraules inicials, crec que no és acceptable que vostè digués, durant el transcurs del seu discurs, que ara és el moment del catalanisme ciutadà, democràtic i integrador. Vostè creu realment que un catalanisme que no estigui

molt arrelat i empeltat a la ciutadania –per tant, ciutadà–, que no inspire plena confiança des de l'òptica de la seva vocació democràtica –per tant, plenament democràtic– o que no faci polítiques orientades a la integració d'una societat tan plural i tan diversa com la catalana, amb arrels culturals tan diferents, vostè creu que un catalanisme que no tingués aquestes característiques seria capaç, senyor Maragall, de guanyar set vegades consecutives unes eleccions a Catalunya?

Deixi'm dir-li que de la seva intervenció d'ahir hi ha més d'un punt i més de dos que em semblen realment un pas endavant; interessant, fins i tot, en la perspectiva del que ha de ser allò que en podríem dir «els avenços nacionals catalans» en els grans temes. Sempre, de tota manera, ens quedarà el dubte de si aquesta nova formulació d'algunes qüestions nacionals, com per exemple l'autogovern o el nou finançament, és producte de la conjuntura actual, tant a Catalunya com a Espanya, o respon a conviccions més profundes i més permanents. Els temps i les circumstàncies, sempre canviants, ens oferiran, segur, més llum sobre tot això en el transcurs dels propers anys.

També li vull fer notar, de tota manera, que la seva exposició d'ahir era una exposició que estava plena de prejudicis: la Catalunya mística enfront de la Catalunya real; la Catalunya de les dèries dels avantpassats davant la Catalunya del futur; la Catalunya excloent davant de la Catalunya incloent. I no hi ha, senyor Maragall, dues Catalunyes, no n'hi ha dues. No hi ha allò que he sentit algunes vegades en alguns càrrecs electes socialistes: «els nostres i els vostres». Per Convergència i Unió i pel catalanisme que nosaltres representem, tots són els nostres, absolutament tots.

Hi ha, això sí, diferents maneres d'interpretar la nostra societat i diferents prioritats a l'hora de fixar les actuacions polítiques, és clar que sí. La nostra prioritat sempre ha estat molt clara i ho seguirà essent, i no té gaire a veure ni amb dretes ni amb esquerres. La nostra prioritat és Catalunya, i la seva gent, i la nostra llibertat; aquestes tres coses: Catalunya, la seva gent, la nostra llibertat, i això sí, també, la ferma voluntat que Catalunya esdevingui un país plenament normalitzat, fita que no assolirem del tot fins que no recuperem el nivell d'autogovern al qual tenim dret i fins que tots els partits catalans, sense excepció, siguin partits d'estricta obediència catalana. Aquesta és la nostra vocació.

Tot plegat, senyor Maragall, és més senzill del que sembla a primera vista. Sucedeeix, però, quan vostè fa aquesta anàlisi, carregada, entenc jo, de prejudicis, que encara persisteixen determinats sectors polítics, intel·lectuals i mediàtics en el nostre país que voldrien que Catalunya s'assemblés i s'adherís al que ells pensen, quan són ells els que no entenen Catalunya, o com a mínim no l'entenen del tot, i els seus pronòstics tantes i tantes vegades equivocats ho demostren un cop més. I el que sap greu en aquest moment és que hi hagi algun altre peix que, potser per anar despistat o simplement perquè té molta gana, es vulgui menjar l'esquer, aquest mateix esquer equivocament, ignorant segurament que darrere de l'esquer sempre hi ha un ham, i que l'ham, el que fa és estirar el peix fora del seu medi natural. Nosaltres creiem en una sola Catalunya, que és la que hem construït durant molts anys.

Vostè ahir va dedicar una part molt important del seu temps a explicar i a justificar el pacte de govern; després li diré que, curiosament, en va dedicar menys a explicar allò que hauria d'haver explicat, que és el seu programa de govern, que hi va fer referències, evidentment, algunes d'elles molt importants, però que no van ser precisament allò que en podríem dir el «cos central» de la seva actuació. Amb relació a aquesta justificació del pacte, deixi'm dir-li algunes coses que no vull deixar de dir en un moment, diguem-ne, solemne, com és aquest debat d'investidura.

Primer, miri, jo crec –i li ho dic amb tota la fermesa i, al mateix temps, amb tota la sinceritat–, senyor Maragall, que s'ha perdut a Catalunya aquest cop una gran oportunitat. I s'ha perdut una gran oportunitat allò que en podríem dir «en termes de país», i aquesta gran oportunitat i aquesta etapa exigien una cosa fonamental que no tothom ha entès, malauradament: que era el moment de teixir grans consensos de país, el moment, ho repeteixo, de teixir grans consensos de país, consensos molt amplis.

Tots estem d'acord que estem encetant una nova etapa, s'ha dit aquí; tots hi estem d'acord, nosaltres també. Una nova etapa que, en la majoria dels casos, a més a més, té nous protagonistes, persones que ja hi eren, que han fet feina, però que podien, diguem-ne, encetar aquesta etapa mateixa d'una manera..., sense massa hipoteques, ni tan sols personals. Era un moment dolç, en aquest sentit. Hi ha moments, en la història dels països i de les nacions, que són dolços, que tenen allò que en podríem dir un punt de màgia especial i que no es pot desapropiar. Això va passar l'any 79, quan es va fer l'actual Estatut; va ser un moment dolç, un moment d'una certa màgia. Allà es va saber fer allò que avui, malauradament, no hem estat capaços de tornar a teixir: es van saber generar, es van saber crear complicitats a nivell personal, consensos amplis de país, es va saber comptar amb tothom. Avui, malauradament, això no és així. I, quan li parlo d'aquestes confiança personals i de les confiança polítiques, li vull recordar que són aquelles que moltes vegades fan que les grans obres col·lectives d'un país es puguin dur a terme.

Ahir vostè va justificar el pacte que vostès han subscrit, molt legítimament. Molts interessos poden justificar aquest pacte, però n'hi ha un, senyor Maragall, que difícilment el pot justificar, que és l'interès de país. L'interès de país no justifica plenament aquest pacte, sobretot quan es prescindeix del guanyador d'unes eleccions. Evidentment que vostè em dirà: «Escolti'm, això, aritmèticament, és possible fer-ho»; evidentment que sí, no li ho discutiré, no hi perdré ni un minut, aritmèticament és possible fer-ho, i vostès ho han fet. Però vostè hauria d'entendre si això responia –vostè i d'altres, però sobretot vostè, perquè és qui es presenta a la investidura–, vostè hauria de saber si realment això responia de veritat a l'interès del país en un moment, certament, històric.

Li vull recordar que una altra majoria era possible: una majoria que, com a mínim, tingués cent onze diputats en aquesta cambra, una majoria molt més sòlida, molt més representativa, molt més forta, molt més capaç de resistir i, al mateix temps, molt més eficaç de cara a allò que hem de fer de cara a aquests propers anys. Puc

entendre les raons personals que hi ha en tot això, fins i tot puc arribar a entendre el càlcul electoral que alguns poden fer en aquest sentit; també puc arribar a entendre que costi acceptar els èxits dels altres, sobretot si aquests èxits són tan perllongadament permanents. Tot això ho puc entendre, però, de tota manera, tot això –les raons personals, el càlcul electoral, tot el que vostès vulguin–, tot això, finalment, en aquest moment són raons de curta volada.

Hi ha moments en la història dels pobles que requereixen grandesa, que requereixen generositat i que requereixen altura de mires. Jo recordo que, amb altres paraules, més o menys això li vaig comentar a vostè mateix quan, fa un parell d'anys, ens va presentar aquella Moció de censura. Recordo que vaig acabar amb unes paraules que més o menys deien el següent; jo deia: «Senyor Maragall, no s'equivoqui, vénen temps d'entesa –vénen temps d'entesa– per a les grans qüestions de país.» Jo de veritat hi creia, que venien temps d'entesa. Finalment això no ha estat possible, i no ha estat possible no per nosaltres, no per Convergència i Unió, i en aquest sentit deixi'm dir-li que nosaltres tenim la consciència molt tranquil·la.

Vostè ahir ens deia que no actuem amb ressentiment. No es preocupi, no cal que hi perdi ni un minut, perquè nosaltres, evidentment, amb ressentiment *no* hi actuarem, i, si vostè creu que hi he actuat en algun moment, li prego que me'n posi algun exemple, fins i tot d'aquests darrers dies. Simplement recordar-li que, en cas que això hagués estat al revés i que el que ha succeït els hagués afectat a vostès, s'hauria enfonsat el món. (*Remor de veus.*) Ara bé, amb ressentiment, no; ja li ho asseguro. Sí que deixi'm dir-li que amb tristesa, sí; amb tristesa, senyor Maragall, sí, perquè no hi havia, de veritat, no hi havia, per raons de país, cap impediment per haver actuat de la forma com s'ha actuat; cap impediment, hi insisteixo, que respongui a l'interès del país. I vostès ho saben –vostès ho saben. La majoria de vostès saben que no hi havia cap impediment.

Bé, les coses són com són, i, podent-ho fer d'una forma diferent, avui s'investirà, amb tota probabilitat, un president de la Generalitat que, deixi'm dir-li-ho també, a criteri nostre presenta una dosi excessiva de feblesa i de debilitat. El que li dic, li prego que no ho interpreti com un menysteniment cap a la seva persona, ni òbviament tampoc cap a la posició institucional que vostè ostentarà. Ja li avanço en aquest sentit que, quan vostè surti elegit, jo personalment el felicitaré. I ho faré perquè els que realment sentim els hàbits democràtics sabem que, més enllà de la necessària i legítima rivalitat entre adversaris, que hi ha de ser, cal que la cortesia es faci notar després de qualsevol procés democràtic, sigui la suma aritmètica en un parlament, com passarà avui, o sigui el resultat d'un procés tan essencialment i tan genuïnament democràtic com la victòria en unes eleccions.

Per tant, la consideració de feblesa i debilitat de la seva candidatura no ve tant de raons personals com de motius més estrictament polítics. Un primer motiu és que vostè acabarà sent president havent perdut les eleccions, i havent-les perdut d'una forma prou clara i prou evident. Li prego, en aquest sentit, que no digui més, com va fer ahir, que no hi ha un guanyador clar d'aquestes

eleccions. De la mateixa manera que hi ha una suma aritmètica clara, i que nosaltres reconeixem –la que li donarà suport, a vostè, tot i que no era l'única suma possible, com li he dit abans, no?–, també hi ha un guanyador clar, que és Convergència i Unió, la primera força parlamentària de Catalunya, la primera força després de més de vint-i-tres anys.

De fet, les dues vegades que vostè i el Partit Socialista - Ciutadans pel Canvi s'han presentat a unes eleccions catalanes vostès han perdut. La primera, el 1999, fent un bon resultat, però insuficient; la segona, més recentment, deixi'm dir-li-ho, amb un resultat dolent, fins i tot molt dolent, i, en qualsevol cas, molt per sota de les expectatives que vostè i vostès havien alimentat durant molt temps.

El seu mèrit, senyor Maragall, que no és poc, ha estat rebre el favor de l'àrbitre, i el seu demèrit ha estat no convèncer de forma suficient el públic, amb l'agreujant que aquest cop vostè sortia al terreny de joc com a favorit molt clar i amb gairebé tots els elements a favor seu, però ni tan sols en aquestes condicions vostè ha arribat a convèncer.

Tot això l'hauria de fer reflexionar molt, personalment i políticament, i crec –i li ho dic també amb tota cortesia– que..., vaja!, que hauria d'introduir en la seva manera d'actuar una modèstia a què no ens ha tingut, almenys fins ara, massa acostumats.

El segon motiu que explica la seva feblesa i la seva debilitat política és el marge de maniobra insuficient que vostè creiem que tindrà com a president, i no em refereixo només als condicionants del seu pacte a Catalunya, tot i que potser, al final, si tinc temps, hi faré una breu referència. Em refereixo a la seva vinculació amb el Partit Socialista a nivell estatal, una vinculació que massa sovint s'ha convertit, a criteri nostre, en una excessiva dependència. Li he sentit dir en alguna ocasió que sense aliats fora de Catalunya no es pot fer avançar el nostre país i el seu autogovern, això ho ha dit vostè en més d'una ocasió. La realitat desmenteix aquesta afirmació: Catalunya ha progressat i ha canviat molt en els darrers vint anys amb un govern que no tenia aliats permanents ni aliats estructurals, i quan més ha avançat l'autogovern –i quan més ha avançat l'autogovern– és en els diferents moments en què l'absència de dependències i de lligams estructurals ens ha permès jugar amb més força les nostres cartes.

Aquesta tarda el Parlament votarà per primera vegada en la nostra història democràtica un president que pertany a una formació política que no és d'estricta, d'absoluta, estricta, obediència catalana. És un fet nou plenament democràtic, però, a criteri nostre, contrari als interessos de Catalunya i de la llibertat d'acció de la seva presidència.

El que li dic, també ho vull deixar clar, no pretén posar en dubte el seu sentiment de catalanitat, ni el seu ni el de ningú, però des de Convergència i Unió entenem que és un pas enrere, de conseqüències que poden ser molt negatives per a Catalunya, que la presidència de la Generalitat es barregi amb interessos i prioritats de partits d'àmbit estatal. No és el mateix tenir aliances que actuar amb subordinacions, que, si es produïssin en el futur, provocarien un dany molt gran a la institució

des de què es sustenta la més alta representació del poble de Catalunya.

Tot això, senyor Maragall, enllaça –i aquesta seria la part segona de la meua intervenció–, amb el programa que vostè va presentar ahir. Hem sabut per la premsa –tot i que vostè ahir no hi va fer cap referència– que els seus aliats de govern, els seus socis de govern, li han imposat com a criteri que vostès han de votar el mateix a Catalunya que en altres instàncies parlamentàries, a Madrid i en altres llocs. Aquesta, lògicament, és una condició que a Convergència i Unió no se li hauria pogut demanar ni exigir. Vostè no hi va fer cap referència (*remor de veus*), no hi va fer absolutament cap referència, però és un tema molt substancial.

Vostè ja és des de fa temps el president del Partit Socialista de Catalunya; d'aquí a poques hores o pocs dies serà molt probablement el president de la Generalitat, i, per tant, jo, una mica perquè hi hagi llum en aquest debat i sobretot perquè tothom que emeti el seu vot sàpiga exactament què està votant, jo, senyor Maragall, el que li demano, amb la solemnitat d'aquest debat d'investidura, és que vostè es comprometi públicament, aquí, en aquesta cambra, al fet que vostè i vostès participaran en les properes eleccions generals espanyoles deixant clar que vostès tindran un grup parlamentari propi en el Congrés, que és l'única forma –que és l'única forma– de garantir que aquesta llibertat d'actuació i aquest marge de maniobra ple vostès el tindran.

Deixi'm posar-li'n un exemple molt recent: vostè ahir va destinar una part molt significativa del seu temps a parlar de la transparència en les relacions fiscals entre les diferents comunitats de l'Estat espanyol; vostè ho va dir i hi va dedicar una bona estona, no? Doncs bé, miri, el passat mes de juliol –no li parlo de la prehistòria–, el passat mes de juliol, només fa quatre mesos, vostès, a Madrid, es van abstenir sobre el tema de la publicació de les balances fiscals amb una proposta que feia Esquerra Republicana de Catalunya, a la qual, evidentment, Convergència i Unió es va sumar. Vostès es varen abstenir en un tema que quatre mesos després, senyor Maragall, vostè considera que és absolutament central des del punt de vista de l'exposició del seu programa de govern.

Sobre aquest mateix programa de govern passo a comentar breument dos temes que vostè va incloure com a centrals i que jo hi estic plenament d'acord, que són el finançament i el nou estatut. De fet, vostè en va anunciar quatre, de temes, i ens va sorprendre una mica, deixi'm dir-li-ho, perquè d'aquests quatre només en va desenvolupar dos; es va deixar tot el progrés econòmic i social, es va deixar tot l'àmbit educatiu i cultural i es va deixar tot l'equilibri territorial i mediambiental. I ens va dir una cosa –permeti'm que li ho digui, amb tota l'educació també– que es pot entendre com una desconsideració greu cap al Parlament. Vostè ens va dir: «Ja s'ho llegiran.» No, senyor Maragall, no ens hem de llegir re. Vostè es presenta per ser president de la Generalitat, i aquí es votarà el programa que vostè exposa aquí, en aquesta cambra, no el que circula en papers pels passadissos o el que signa fora d'aquí. I el que ho ha d'explicar és vostè, senyor Maragall, no l'hi poden explicar els altres, ni tan sols els socis de govern; és vostè que se sotmet a la investidura com a president de la Generalitat, i no tenia límit de temps, i, per tant, vostè

podia explicar el que volgués, i nosaltres, amb molta paciència i amb molt interès, l'hauríem escoltat.

És curiós que vostè, que diu que aquests són temes centrals del catalanisme, com ens va dir ahir..., després no mereixin cap referència programàtica en un discurs que vostè, a més a més, fa, doncs..., bé, que entenc que probablement ha de ser un dels discursos, o, si més no, el discurs més important de la seva vida política.

Dit això, deixi'm parlar-li breument de finançament. No s'ofengui amb el que li diré, i que no s'ofengui tampoc ningú, però, tal com vostè ho va exposar ahir, a mi, em sembla literalment decebedor. Si aquest és el programa de finançament que ha de constituir el que ha de ser l'aspiració de Catalunya de cara a aquests propers vint o vint-i-cinc anys..., no estem parlant d'un finançament conjuntural per a quatre o cinc anys, perquè estem parlant del sistema de finançament que hem d'incloure en l'estatut, en el nou estatut, i, per tant, amb vocació de permanència i per poder fer allò que no varem poder fer l'any 79, que és un sistema de finançament que, realment, de veritat, s'assembli, es pugui comparar amb els principis del concert econòmic. Aquesta és la nostra feina d'ara, no negociar un sistema de finançament, que ja sabem que sempre tindrà limitacions en la seva negociació, ja ho sabem això, amb un govern o amb un altre, amb un govern de Catalunya o amb un altre, ja ho sabem això. Estem parlant de quin és el sistema de finançament que estructuralment volem per al nostre país de cara a aquests propers vint o vint-i-cinc anys, el que posarem a l'estatut, i, en aquest sentit, a mi, simplement, em va semblar decebedor, perquè, poc o molt, vostès acaben, doncs, simplement, diguem-ne, assemblant-se al que ja tenim ara, poc més o poc menys.

Jo li ho formularia en aquests aspectes que li diré ara, no?, en aquestes consideracions. Si jo hagués tingut l'ocasió de presentar-ho, com vostè la va tenir, què hauria dit? Doncs miri, hauria dit una cosa com al següent: tots els impostos que paguen els ciutadans de Catalunya i les empreses de Catalunya han de ser recaptats per la Generalitat de Catalunya, tots, el cent per cent de tots. Perquè, escolti'm, parlar d'un tant per cent de no sé quins impostos, però si això ja ho tenim!, i, a més a més, sense definir el tant per cent, perquè vostè no en va definir ni un, de tant per cent. On anem sense definir tants per cents i, a més a més, sobre la base del que ja tenim si volem convertir això en un sistema absolutament definitiu?

Per tant, escolti'm, no, no es tracta d'un percentatge dels impostos com tenim ara, que ja sé que costa molt d'obtenir, ho sabem perfectament, no? Es tracta de definir quin és el model de futur del finançament de Catalunya, i aquí no podem anar a la baixa d'entrada. Ja haurem de negociar en circumstàncies molt difícils amb qui sigui en el seu moment, ja vindrà una negociació complicada, on segurament algunes coses no es podran treure al cent per cent, però l'aspiració de Catalunya, senyor Maragall, no pot ser aquesta; el que surti d'aquest Parlament no pot ser això que vostè va dir.

Segona cosa: l'agència tributària. No es tracta de crear una agència tributària catalana sense res més, perquè això, senyor Maragall, és tan fàcil com el següent: con-

vertir la Direcció General de Tributs actual en l'agència tributària catalana. Vostè amb això ja hauria complert aquest compromís. Els sembla, realment, que això és el que necessitem? No es tracta d'això, es tracta que l'agència tributària a Catalunya depengui de la Generalitat, la pròpia i la que no és nostra en aquest moment i que depèn de l'Administració central. Jo ho hauria formulat en aquests termes, Convergència i Unió ho hauria formulat en aquests termes, que no té res a veure amb el que vostè diu. I això què vol dir? Que, per delegació del mateix govern central, qui fa la liquidació, la gestió i la inspecció i la recaptació és la Generalitat de Catalunya, en tots els impostos, i a partir d'aquí –i sento molt no poder-m'hi allargar, perquè se m'acabarà el temps i li volia parlar d'una altra cosa, no?–, s'ha de començar a calcular el fons de solidaritat. Per cert, amb un advertiment, que també jo hauria fet, i és que la solidaritat cap a altres comunitats autònomes, que és necessària i que és justa, no pot ser eterna i permanent. Això passa exactament igual com pot passar a Espanya amb els fons estructurals europeus: arribarà un moment que quan s'arribi a uns determinats percentatges de renda, les altres comunitats de l'Estat espanyol han de deixar de rebre aportacions de les comunitats com Catalunya que fan un esforç fiscal superior o que simplement creen més riquesa.

Jo ho hauria formulat en aquests termes. Vostè avui ho podria plantejar en aquests mateixos termes, en aquests mateixos termes que acabo d'exposar? Seria molt important saber la seva resposta, perquè se l'ha de votar com a president, i podent-ho fer d'una altra manera, podent votar una altra opció sobre temes tan centrals com el finançament, seria bo saber que tots plegats no estem votant, d'entrada, un programa a la baixa.

La darrera cosa que li volia dir –tot i que tenia algunes altres coses a comentar, però suposo que no hi haurà temps, no?– és sobre el tema del nou estatut. En aquest sentit, jo li he de reconèixer, sense cap mena de problema, que hi han avenços importants en les seves posicions tradicionals, hi són, i ho celebro molt, de veritat, perquè aquest, com els deia, és un gran tema central de país; tothom s'hi ha referit o pràcticament tothom s'hi ha referit en termes positius abans de les darreres eleccions, és una de les grans feines que tenim, si no la principal, en aquesta propera legislatura, i, per tant, jo celebro que hi hagi aquest avenç en aquestes posicions tradicionals per part del Partit Socialista.

Ara bé, deixi'm dir-li també que jo ho hauria presentat d'una altra manera, i aquesta altra manera, a més a més de recollir algunes coses que vostè mateix ha comentat, per exemple la representació europea, que em sembla que està ben pensada i ben equilibrada..., a més a més d'això, hauria parlat d'altres coses.

Per exemple, hauria parlat dels drets històrics de Catalunya; vostè no hi va fer cap menció. Jo hauria parlat dels drets històrics de Catalunya, perquè, com vostè sap molt bé, Catalunya no neix amb la Constitució, ni la Generalitat de Catalunya tampoc neix amb la Constitució. O és que els drets històrics no els haurem de fer valer en aquesta negociació del nou estatut d'autonomia, com han fet altres en alguns moments dintre mateix de l'Estat?

Jo hauria parlat d'estricta bilateralitat, que vol dir que Catalunya ha de tractar de tu a tu amb el govern central, no a través d'organismes interposats i multilaterals. Catalunya ha de tractar de tu a tu amb el govern central des d'un punt de vista del nostre ideal d'autogovern, que és el que es tracta ara de fer; allò que no es va poder fer l'any 79 ho hem de fer ara, i, si ho fem ara, necessitem poder tractar de tu a tu amb el govern central, bilateralment.

Hauria parlat d'una altra cosa que vostè no en va parlar d'una forma explícita: n'hauria dit «Administració única», amb tots els ets i uts. Vostè, en el seu document –el pot repassar– i en la seva exposició, diu, parla de «delegació progressiva de competències que depenen de l'Estat». No es tracta de «delegació progressiva de competències que té l'Estat»; no es tracta d'això, senyor Maragall. Això ja vindrà d'aquesta manera, malauradament, com ha vingut també progressivament el desplegament de l'Estatut contra tota mena de circumstàncies i obstacles. Ja vindrà, això. L'Estat central, el porti qui el porti, ja serà gasiu a l'hora de la veritat en desplegar aquest nou estatut d'autonomia de Catalunya. Malauradament serà així. Però es tracta de veure què hi fem, en aquest estatut, què hi posem. Posem-hi de cop totes les competències, no progressivament, les que volem, les que necessitem: totes les que té l'Estat central, totes les que es puguin transferir al govern de la Generalitat.

Li hauria parlat del compromís de tots els que hem de donar suport a l'estatut perquè conjuntament a Madrid reclamem la modificació de totes les lleis que durant més de vint anys, amb governs diferents, s'han fet en contra de preceptes de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i d'una interpretació flexible de la Constitució espanyola. Li hauria parlat d'això. I li hauria parlat també del calendari. Li hauria parlat del calendari perquè simplement no entenc com hem d'esperar a la primavera de l'any 2005. No ho entenc. Perquè ens hem presentat a unes eleccions, dels cinc grups parlamentaris que estan presents aquí, quatre defensant el nou estatut. Vostès saben que n'hi ha alguns, i pràcticament tots, que han fet ja una feina que s'ha fet, per cert, també en l'anterior legislatura. Hi ha molts papers sobre la taula, hi ha molta reflexió i no entenc que això no es pugui accelerar.

Vostè en algun moment del discurs va dir que potser es podia avançar a finals de l'any 2004, tot i que en el seu pacte escrit diu «la primavera del 2005». Jo el que els demano és que aquesta feina la puguem enllestir, en el Parlament de Catalunya, en el primer semestre de l'any 2004, entre altres coses perquè necessitarem –necessitarem– poder-ho posar sobre la taula del futur govern espanyol, tingui el color que tingui.

La darrera cosa que li volia dir és que..., li volia demanar, senyor Maragall, que mantingui la dignitat de la presidència de la Generalitat. Jo sé que vostè –jo sé que vostè– ho farà i que vostè ho intentarà i que per vostè no quedarà. Em consta. Per tant, no hi vegi tampoc aquí cap mena d'ofensa personal ni tan sols política. En absolut, no? Però li demano això per una raó, perquè durant aquestes darreres setmanes alguns de nosaltres, jo crec que una bona part del país, hem sentit un punt

de preocupació i un punt de vergonya per com se l'estava tractant a vostè com a futur president.

No pot ser, no, deixi'm dir-li-ho així de clar, no pot ser que es facin manifestacions com les següents, que cal donar un gran poder al futur conseller en cap perquè és l'única forma que hi hagi un president de la Generalitat o que es pugui fer president de la Generalitat una persona que ha perdut les eleccions. Això no pot ser. Perquè vostè després tindrà els aliats que tindrà, tindrà els consellers que tindrà i tindrà el conseller en cap que tindrà. I jo, per cert, no li posaré cap problema per al nomenament del conseller en cap, absolutament cap, eh?, per descomptat. (*Remor de veus.*) Vostè..., allò que vostè va fer durant mesos i mesos i mesos i mesos, i que es va transformar en una cançoneta de l'enfadós absolutament incomprendible a ulls de la gent, nosaltres no ho farem, tranquil, pot nomenar el conseller en cap el dia que vulgui, no tindrà cap problema, no? Però això sí, senyor Maragall, faci el màxim esforç, que jo sé que el farà, per mantenir la dignitat de la presidència de la Generalitat. I en aquest sentit –en aquest sentit– vostè sap que nosaltres serem aliats seus, perquè els primers interessats que això sigui d'aquesta manera som nosaltres.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el candidat per respondre al portaveu.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Molt honorable senyor president, fent ús del torn de rèplica, vull començar empalmant amb les últimes paraules que ha dit el senyor Mas. Estigui tranquil, senyor Mas, respecte a la dignitat del càrrec. No caldrà que faci grans esforços perquè els esforços ja els he començat a fer. Fa molt temps, com vostè pot imaginar, que tinc al cap, des del moment que vaig decidir de ser candidat, quines són les enormes exigències que un càrrec d'aquesta categoria implica.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

Per tant, estigui tranquil, perquè no solament jo sinó tots aquells que treballaran amb mi –tots aquells que treballaran amb mi– faran efectiu el principi que ens és sagrat a tots, i és el principi del respecte, del respecte al càrrec de president, al càrrec de president que en aquests darrers anys ha sigut dut endavant per una persona que l'ha arribat a convertir en alguna cosa més del que era, diguem-ho tot, perquè en boca seva es va poder arribar a dir «president de Catalunya», cosa que l'Estatut no diu i que les lleis no diuen, i en canvi tots vam entendre que efectivament teníem un president del país, no només del Govern i no només de la institució. Sàpiga que això ho sé. I com que avui encara hi és, el president Pujol, aquí, vull que ell ho sàpiga també, que nosaltres en això, i jo personalment, només serem que seguidors d'un camí que ell va crear, que ell va fressar, que ell va

dibuixar, que estava previst en alguna mesura però no totalment previst.

Quant a les ofenses, senyor Mas, estigui tranquil perquè d'això sí –i perdoni'm l'expressió una mica barroera– en tinc el cul pelat, sap? I en tinc el cul pelat perquè vostès me l'han pelat, per dir-ho d'alguna forma, no? (*Remor de veus.*) Sí, en aquesta campanya, abans d'aquesta campanya, en les altres campanyes anteriors, n'han fet tantes, n'han dit de tan gruixudes, algunes vegades vostè personalment i unes altres vegades els seus antecessors, que estigui tranquil que les ofenses a mi em rellisquen, aquestes ofenses. I sàpiga clarament que això no impedirà, com no ho ha impedit mai, que, si sóc elegit president de la Generalitat, maldi perquè existeixi el càrrec formal de cap de l'oposició en aquesta cambra i en aquest país, i que tingui l'estatut que ha de tenir, i que en els debats que es puguin tenir en aquesta cambra això sigui tingut en compte i no només en aquesta cambra sinó en general en la vida política catalana. S'ha de crear un càrrec nou, com succeeix a Anglaterra, com succeeix a tants altres països europeus, en què el cap de l'oposició és tingut com un càrrec important de la democràcia, no solament com aquell que no és el que mana sinó justament com algú que té un rol important a representar.

Vostè ha començat dient que... A mi m'agradaria parlar efectivament de moltes de les coses que ahir, doncs, no vaig tenir temps de parlar. Per què no vaig tenir temps de parlar i no vaig voler parlar de tot el programa? En primer lloc, i evidentment, perquè s'havia produït un fet inaudit, i és que el programa havia estat treballat durant un mes i havia sigut firmat..., discutit, firmat i publicat. Si vostès em pregunten què és el que vàrem fer..., o si jo li pregunto a vostè què és el que va fer vostè, què varen fer vostès als programes anteriors... Saben com van fer vostès el programa? Saben, en tot cas, com van fer l'Acord de govern? L'Acord de govern, el van fer per telèfon el senyor Duran Lleida amb Cuba, amb l'Havana, un dia de novembre de l'any 1999... Molt ben preparat tot, sí!, molt ben treballat, un mes de colzes sobre la taula!... Va trucar a l'Havana per saber si sí o no hi havia el plàcet del senyor Aznar per poder votar. I això ho saben tots els diputats d'aquesta cambra que hi eren en aquell moment.

Això sí que era realment una preparació seriosa d'un programa conjunt, em va semblar, no? D'acord que era una coalició no de govern, sinó parlamentària –d'acord que era una coalició no de govern, sinó parlamentària–, però, en tot cas, no vulguin comparar el treball que aquí s'ha fet per unir tres forces diferents, que conflueixen en allò que és fonamental, amb el pacte de circumstàncies que vostès van fer i que ens ha sotmès durant quatre anys a la impossibilitat que el Govern que vostè no presidia però, en fi, vostè dirigia en qualitat de conseller en cap, o representava en qualitat de conseller en cap, ens va proposar aquí: ni estatut ni finançament. És a dir, les coses més importants, aquelles de les quals jo vaig parlar ahir. Ni estatut nou, perquè ja el dia que va començar el mandat es va prometre que ni s'intentaria fer, ni finançament nou, ni aigua de l'Ebre. Aquest va ser el resultat del seu pacte d'investidura. Aquest va ser el resultat, efectivament, d'aquest programa fantàstic que vostès tenien sobre la taula en aquell moment.

Vostè diu que s'ha perdut una gran oportunitat. Jo li voldria preguntar si la gran oportunitat que es va perdre va ser la de l'octubre del 99 o va ser la del març del 2000. Vostè ha dit reiteradament que hauríem hagut de tenir un acord, hauríem hagut d'explorar les possibilitats d'un acord més ample, no? I jo li pregunto: i per què aquestes possibilitats no es van explorar fa quatre anys? I per què no es van explorar fa tres anys, o fa menys de quatre anys, quan, després d'haver pactat vostès amb el Partit Popular, es va saber que a Madrid hi havia una majoria absoluta i que per tant poc en farien, de benefici, amb aquest Acord que havien signat inicialment? Com és que aleshores, el mes de març de l'any 2000, no es van tombar –aleshores sí que tenia tot el sentit– a Esquerra Republicana de Catalunya, al Partit dels Socialistes de Catalunya, per dir: «Fem junts el que no podem fer amb l'aliança del Partit Popular, puix que de nosaltres no depenen», sent així que la seva única filosofia de país, aquesta tan profunda que tenen, es refereix a la dependència que els altres puguin tenir de vostès en el parlament de Madrid?

Mirin, quant el pacte tripartit que vostès van plantejar, van proposar, tot just abans de les eleccions el van fer públic, nosaltres ens en vam assabentar pels mitjans de comunicació. Pels mitjans de comunicació. No vam tenir pas cap informació directa. És a dir, a través de Sevilla, més concretament: hi va haver trucades al senyor Chaves, hi va haver trucades al senyor Felipe González, perquè, clar, com que vostès pensen que depenem d'aquests senyors i estan convençuts que això és així, creien, amb la seva bona fe, que parlant amb aquests senyors potser podríem arribar a alguna cosa. (*Remor de veus.*) No hi ha haver –no hi va haver– cap mena de contacte directe, que hi va ser molt més tard, quan ja es va saber que tot estava perdut, i el senyor Mas va trucar al senyor Montilla, no a mi, precisament. Aquest és tot el contacte que hi va haver.

Jo crec que, senyor Mas, vostès s'haurien d'haver pres amb més seriositat la possibilitat d'un pacte alternatiu. No la van tenir en compte ni el 99, a l'octubre, ni el març del 2000, ni la setmana passada. De manera que deixi'm dir, senyor Mas, que jo em vaig dedicar en l'exposició d'ahir –i acabo aquí, perquè em sembla que és el més important– a respondre allò que era el més important, allò que..., aquells temes dels quals vostès havien fet cavall de batalla, en el moment en què fa quatre anys es van presentar les coses tal com es presentaven: poder i diners. I nosaltres volem deixar clar com volem tenir el repartiment del poder i com volem tenir el repartiment dels diners.

És cert: per fer el pas al nou s'ha d'acomiarar el vell. És cert: s'han de canviar els mètodes de treball. És cert: s'han de canviar els principis bàsics del treball.

No m'entretindré ara a parlar de l'agència tributària; no m'entretindré a parlar de cada un dels punts que vostè aixeca. Em sembla interessant; jo he anotat perfectament tot el que vostè ha dit i crec que és possible que, algunes de les mesures que nosaltres tirem endavant, la seva experiència les pugui millorar, respecte de detalls que efectivament vostès han intentat d'aconseguir que s'expressessin en els acords amb el govern de Madrid i que no hagi pogut ser. Segurament parlar amb vostès

serà de gran interès per al nou govern, en aquest sentit i en aquests temes.

Sàpiga, en tot cas, que nosaltres, un cop esclarit que tenim clarament els objectius fixats en matèria de com governar aquest país i com finançar el que aquest país..., el que aquest govern ha de fer, entrarem en les nostres prioritats. I les nostres prioritats són la seguretat, són l'educació, són l'habitatge, són la salut.

Mirin... (*Remor de veus.*) És el que vaig dir ahir, exactament..., sí, però és que he sentit que algú ha dit que no n'havia parlat. I vull que els quedi clar: per nosaltres, el patriotisme català, per nosaltres, el patriotisme en aquest país, o es fonamenta en l'existència d'una clara percepció per la ciutadania que si no fossin aquí, si no visquessin aquí, si no estiguessin a Catalunya no tindrien uns drets socials que, efectivament, Catalunya els està donant, i que ara no els dona, o no els dona suficientment, o aquest serà un patriotisme errat, un patriotisme mancat.

Els grans patriotismes han sortit del fet, ho repeteixo, que en aquest camp... –en el camp dels serveis socials, en el camp de l'habitatge, en el camp de la salut, en el camp del tractament d'aquells que vénen de fora i de com s'integren en el país–, que en aquests camps el país és capaç de donar a les persones una dignitat que no tenia. I, per tant, serà aquesta la nostra preocupació fonamental, no en tingui cap mena de dubte, senyor Mas.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Maragall. El senyor Duran i Lleida em demana la paraula, per quin motiu?

El Sr. Duran i Lleida

Per al·lusions, invocant l'article 65.1 del Reglament.

El vicepresident primer

Té un minut. Per al·lusions...

El Sr. Duran i Lleida

El senyor candidat a la presidència de la Generalitat ha fet referència en la seva intervenció que tots els membres d'aquesta cambra coneixien que l'any 99 jo havia fet una trucada a Cuba al president del Govern, Aznar; tots menys servidor. Per tant, el senyor candidat no està dient la veritat. El senyor candidat m'està atribuint una actuació que és completament falsa, i així en volia deixar constància.

Jo crec que, lògicament, quan un és encara candidat es pot permetre fabulacions, però, a partir del moment en què sigui investit, hauriem de deixar de banda les fabulacions per actuar amb més serietat.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Duran i Lleida. El senyor Maragall demana la paraula? (*Veus de fons.*) Un moment, senyor Mas, si us plau.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Solament per..., en fi, per demanar-li al senyor Duran i Lleida que ens comunicui qui va ser el que va telefonar, perquè algú va telefonar.

(*Forta remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Maragall. Prossegueix el debat amb la intervenció del senyor... (*Veus de fons.*) Perdó..., senyor Duran?

El Sr. Duran i Lleida

Senyor president, el senyor candidat m'acaba de fer una pregunta, i jo demano que em permeti donar resposta a aquesta pregunta.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

I li demano –i aquí acabo, perquè és un debat poc seriós, especialment per al candidat a la presidència de la Generalitat– que no fabulitzi, sinó que faci ús de la veritat.

(*Remor de veus.*)

El president

El senyor Mas té la paraula.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Mas i Gavarró

Simplement, alguns comentaris, després de la intervenció del candidat senyor Maragall... No, res, trenta segons sobre això de les ofenses. Escolti'm, la pell, diguem-ne, habituada i cuirassada no només la té vostè: la hi tenim molts. Però, és clar, el que jo no faré és convertir aquest debat en això, perquè precisament tot el to de la meva intervenció ha anat d'una altra manera. I, si li hagués de recordar coses que vostè ha dit durant aquests darrers vuit mesos referides a nosaltres, col·lectivament, escolti'm..., n'hi ha per fugir, perquè ningú ens l'ha dita més gran que vostè, ningú. Per tant, escolti'm, deixem-ho estar –deixem-ho estar–, tothom aquí té, com li deia, la pell ben proveïda i ben cuirassada per aguantar moltes vegades el que calgui, no?

Dit això, i sobre temes de més interès..., miri, tres o quatre reflexions. La primera: vostè, quan jo li parlo de la gran oportunitat, em confirma una cosa que jo entenia des de fa temps i que avui, doncs, veig plenament corroborada, que és que, vostè, per moltes raons, segurament fins i tot personals, de trajectòria personal, vostè no pot oblidar. Vostè està marcat, està marcat –està marcat– per una trajectòria. (*Veus de fons.*) Està marcat per unes vivències. Està marcat, a més a més, per una cultura de la confrontació durant molt temps. I, escolti'm, això ara és diferent, podria ser diferent –podria ser diferent–; però perquè això hagués estat diferent –i que jo espero que ho serà de tota manera–, perquè això fos així, el que cal és una cosa, senyor Maragall –allò que li deia al començament–, hi ha moments i moments a la història dels països, hi ha moments i moments. I ara

estem en un moment diferent, és un moment en què podríem parlar de recomençament d'algunes coses o de reactualització d'algunes coses. I per això cal fer una cosa, sobretot, que vostè veig que no ha fet un cop més, que és mirar endavant, senyor Maragall, mirar endavant. Si nosaltres, Convergència i Unió, no haguéssim mirat endavant, no hauríem pogut fer segons quines coses en el conjunt de l'Estat espanyol; no hauríem pogut, ni amb vostès ni amb els altres. Havíem de saber mirar endavant. Si haguéssim estat esclaus i presoners de les històries del passat, no hauríem pogut fer coses importants en el conjunt de l'Estat, que, finalment, tenien repercussions positives també per a Catalunya.

Per tant, la meua invitació, que jo crec que vostè no ha entès, era fer-ho també a partir d'ara, amb allò que li deia, no?, amb els nous protagonismes, amb els nous lideratges d'algunes formacions polítiques, amb els temes de país que cal resoldre d'una vegada per totes, i que només poden fer-se amb un clima de consens i amb un clima de complicitats personals i polítiques, que Convergència i Unió ha fet tot el possible per poder teixir.

I vostè, deixi'm dir-li-ho, no s'ofengui per això, vostè en aquest sentit és un tap –vostè, en aquest sentit, és un tap. I lamento dir-ho, perquè jo crec que hauria pogut ser d'una forma diferent.

Segona cosa que li volia dir: vostè parla del patriotisme, dels temes de país com la seguretat, la salut, l'educació, etcètera, no?, l'habitatge... Bé. Escolti'm, vostè no cal que remogui pactes anteriors, perquè, per cert, li diré una cosa, l'any 99 –jo no n'hauria de parlar, d'això, però– es va fer un acord d'investidura amb el Partit Popular i un acord d'investidura amb Esquerra Republicana de Catalunya. Els dos estan per escrit –els dos estan per escrit– i diuen el que diuen. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Maragall, sí... Els dos estan per escrit i diuen el que diuen, l'any 99. (*Veus de fons.*) I en gran mesura s'ha complert això que diuen aquests pactes d'investidura. I entre d'altres coses, permeti'm que li ho recordi, el Govern de la Generalitat ha intentat per tots els mitjans que el nivell d'autogovern de Catalunya anés més enllà, dintre inicialment del que havia de ser la pròpia via estatutària, i quan s'ha constatat que això era absolutament impossible, jo mateix, si no ho recorda malament, jo mateix, des de Convergència i Unió, vaig impulsar la idea del nou estatut.

Que, per cert, en aquesta idea del nou estatut, deixi'm dir-li, també, un parell de coses. També en aquest sentit tenim una oportunitat molt gran: primer, perquè en parlem tots; segon, perquè –i això li ho vull recordar– tenim un compromís explícit del PSOE de donar suport també explícit en el que surti d'aquesta cambra. Ho recorda, senyor Maragall? (*Veus de fons.*) Ho recorda bé.

Doncs, bé, jo els demano que ja, des d'ara, vostès facin honor a aquest compromís. Si hi ha un dels dos grans partits espanyols que està disposat a donar suport al que surti d'aquesta cambra tenim una obligació, que és que el que surti d'aquesta cambra sigui realment ambiciós.

I, en aquest sentit, jo ja li deia abans una cosa, que és que el paper de Convergència i Unió, que és absoluta-

ment imprescindible en el tema de l'estatut, serà un paper que el que marcarà serà el nivell d'ambició del que surti d'aquesta cambra. Primer, perquè és el que Catalunya necessita; segon, perquè és la nostra responsabilitat històrica, i, tercer, encara que sigui conjuntural, perquè hi ha un dels dos grans partits espanyols que ens diu que donarà suport al que surti d'aquí, fil per randa –fil per randa–, senyor Maragall. Aquest és el compromís del secretari general del PSOE. Nosaltres, aquest compromís, l'utilitzarem a fons. Aquí sí que no hi haurà cap mena de renúncia, i aquesta és una feina d'aquests propers quatre anys. I vostès també, com tots, seran jutjats pels resultats d'aquesta feina.

Dit això, simplement una darrera cosa. Vostè ha fet una intervenció, aquesta final, que no ha contestat les preguntes que li feia. Vostè ha dit: «Tot això són temes menors.» Home! Escolti'm, demanar-li, a vostè, que en un moment en què se li ha de donar suport per part de grups diferents ens digui si hi ha un compromís explícit respecte a la seva actuació en altres cambres parlamentàries com el que jo he suggerit, que vostè no ha contestat...; demanar-li que vostè formuli els temes del finançament de Catalunya en aquests termes que jo mateix li he exposat, que van molt més enllà d'això que vostès estan a punt de subscriure, i que vostè tampoc ha contestat..., i demanar-li que en el tema del nou estatut es puguin, també, introduir temes claus com aquells que li he comentat, i que vostè tampoc ha contestat, aquests no són temes menors, perquè si ho fossin, de menors, vostè no hi hauria destinat, ahir, en un moment en què es presentava per ser president de la Generalitat, una bona part de la seva intervenció. No són temes menors, i hauria obert molts ulls a tot el país, no només en aquesta cambra, que vostè hagués estat capaç, en un moment solemne i clau com és un debat d'investidura, de contestar concretament plantejaments d'aquestes característiques que afecten la seva capacitat de defensar els interessos d'aquest país davant de tothom amb el mateix llenguatge, que afecten el finançament de Catalunya a vint, vint-i-cinc anys vista i que afecten el nivell d'autogovern del nostre país, que finalment vol dir la nostra llibertat per prendre les nostres pròpies decisions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Candidat, vol respondre al portaveu? (*Veus de fons.*) Doncs, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Jo li vull agrair el seu to, senyor Mas, en general i des del principi de la seva intervenció, tot i que moltes de les coses que va dient responen, o semblen –o m'ho semblen, a mi, almenys– una colla de tòpics que efectivament en les noves circumstàncies en què estem vivint probablement ja no són d'aplicació.

«Ara serà tot diferent», vostè ha dit. Hi estem d'acord. Ara serà diferent i, entre altres raons, serà diferent perquè en aquesta casa hi haurà més respecte per a l'oposició, i ja li he avançat abans que, fins i tot des del punt de vista formal, seria així.

Vostè ha dit que... Vostè ha dit que jo he estat un tap per a unes altres possibilitats. Doncs, encantat de ser aquest tap; sap què vull dir? Perquè el que..., un tap, per què? Un tap perquè a Catalunya es pugui donar efectivament o es pogués donar un succedani d'un canvi i ens trobessim amb una continuïtat maquillada, no? Si he sigut el tap d'aquesta continuïtat maquillada i he permès o hem permès entre tots, per l'Acord al qual hem arribat, doncs, que el canvi sigui canvi, efectivament, fins i tot més del que demanàvem, com ja vaig reconèixer ahir que era el cas, benvingut sigui aquest tap, que haurà servit per a tot això!

El que més m'ha agradat de les darreres coses que ha dit és que vostè comença a distingir entre el senyor Zapatero i el senyor Aznar; cosa que, evidentment, no és molt difícil per a la majoria dels..., en fi, per a la majoria dels observadors, perquè vostès s'havien entestat sempre, per una raó de doctrina, a considerar, no? No, vostès sempre han dit que tot era el mateix: el PSOE, el PP, tot és sempre el mateix..., només que amb el PSOE hi van estar dos anys i mig i els van «trincar» –i perdoni l'expressió– al cap de dos anys i mig, vostès... (*veus de fons*), i amb el Partit Popular hi han estat vuit anys. (*Veus de fons*.) Dos anys i mig hi van estar, dos anys i mig... No..., i ara els explicaré el perquè d'aquesta expressió –ara els explicaré el perquè d'aquesta expressió. «Trincar» vol dir el següent... (*Veus de fons*.) Si em permeten...? Vol dir exactament que, abans de l'acabament de la legislatura, es va trencar el pacte. Això és el que vull dir amb tota exactitud. (*Veus de fons*.) Mirin..., no, esperin, esperin, esperin..., i els explicaré una altra cosa més.

Vaig dir, en un dels actes de la campanya electoral, justament, que el senyor..., que el president Pujol havia tingut la delicadesa de mantenir..., si més no durant els sis mesos..., de la pressió. Li ho havia sentit dir a ell, i també en alguna ocasió m'havia semblat sentir que ho deia el senyor Felipe González, no? Que havia permès, per dir-ho així, que s'allargués sis mesos més una legislatura que estava pràcticament acabada pels problemes que havia tingut el Partit Socialista en el Govern, i que això era d'agrair. I em va dir, el senyor Felipe González, molt recentment, diu: «Mira, t'equivoques. No és veritat que en aquests sis mesos tinguéssim, també, el recolzament del partit de Convergència i Unió. No el vam tenir, perquè en el mes de setembre, en aquell mes de setembre, ja van votar en contra del pressupost. De manera que ens van fer veure la padrina, com es diu vulgament, des del mes de setembre de l'any..., em penso que era de l'any 1995.»

És a dir, havien passat dos anys i poc més d'aquesta famosíssima col·laboració equitativa, simètrica, que el partit dels nacionalistes catalans conservadors ofería o bé al Partit Popular o bé al Partit Socialista. No és cert, i com que hem arribat en el moment que les coses s'han de començar a dir i s'han de començar a saber, aprofito l'ocasió per dir-li-ho. I agrair-li que vostè comenci, ara, a distingir i a saber que el senyor Zapatero i el senyor Aznar no són exactament el mateix per als interessos de Catalunya; cosa que fins ara vostès no han reconegut mai, i no només no ho han reconegut, sinó que s'hi havien aliat. I durant vuit anys han estat governant

amb un president que ha sigut el més cec i el més insensible als interessos del nostre país, senyor Mas. De manera que vostès poden tenir bones intencions de canvi –de canvi de vostès, vull dir–, de reforma, poden tenir la intenció de començar a veure les coses d'una altra manera, però els asseguro que el dia que la gent vegi que ho han fet, la gent els dirà –i nosaltres al davant–: «Benvinguts a casa, finalment estan en el sentit comú».

(*Aplaudiments.*)

El president

Té la paraula el portaveu de Convergència i Unió, fent ús del dret a contrareplicar.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, gràcies, senyor president. Simplement per fer notar, un altre cop, perquè ara ja he tingut dues oportunitats, o tres, que és que segueix sense contestar. Els temes clau, senyor Maragall, segueix sense contestar-los. Per tant, vostè fuig d'estudi en el que és més principal d'aquest debat, que és saber què és, exactament, el que es podria votar, i el que votarem. I això, a alguns altres diputats i diputades d'aquesta cambra, els hauria de fer obrir els ulls. Aquesta tarda es votarà una persona que vol convertir-se en president de la Generalitat; que en un debat solemne d'investidura, que és quan s'analiza el seu programa de govern i els seus compromisos, no és capaç de concretar coses tan elementals i tan essencials com aquestes que hem estat dient, i vostè es refugia aleshores en aquesta expressió del «trincar» i de la política espanyola, quan el que estem fent és parlar de Catalunya.

I vostè desvia el debat cap a no-se-què de l'any 95, perquè en el fons del fons, senyor Maragall, vostè l'únic que pretén avui és fugir novament d'estudi. I no serà, escolti'm, no serà que vostè tampoc hi té una confiança cega en el que després farà el PSOE, perquè si tanta confiança hi tingués, per què no és capaç de concretar avui tot això i sortir d'aquest joc d'equilibris i de mitges paraules, que estan recollides en el seu document? Tan senzill que seria, tan fàcil que seria.

Jo demano als altres diputats i diputades que obrin una mica els ulls, perquè aquesta tarda es va a fer exactament això, a votar el nou president de la Generalitat; que en el moment solemne d'aquest debat d'investidura, per la raó que sigui, quan se li parla de temes essencials de Catalunya, ens parla de temes de política espanyola, que, a més a més, van passar, molts d'ells, deu anys enrere.

I, dit això, senyor Maragall –dit això–, perquè jo no cauré en aquest mateix error, dit això, deixi'm dir-li només una cosa, jo vull confiar en la paraula de la gent. El senyor Zapatero ha vingut aquí a Catalunya, i també de forma molt solemne, ha dit el que ha dit. Ara bé, el que hi vulguem confiar no vol dir que estiguem convençuts ni segurs que això passarà. Vostè ho ha d'agafar d'una altra manera, ho ha d'agafar en forma d'avertiment, perquè serem *absolutament* bel·ligerants des del punt de vista del compliment d'aquests compromisos.

Absolutament belligerants. Si del que surt d'aquesta cambra, sigui el nou model de finançament, sigui el nou estatut d'autonomia, després, el PSOE, com una sola persona, no hi dóna suport, ens sentirà.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies, senyor Mas. Faig avinent... Perdó... El candidat vol...? Tingui present que obre torn. Senyor Maragall, vol intervenir?

El candidat a la presidència de la Generalitat

Sí, només dir-li que..., només dir-li, molt breument, que perquè puguem passar comptes al senyor Zapatero com a president del govern, primer l'haurem de votar.

(Remor de veus.)

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Senyor Maragall, jo crec que s'ha tornat a equivocar. *(Veus de fons.)* No!, perdonin, perdonin: tota l'educació i el *fairplay*, eh? I amb tot els respectes, s'ha tornat a equivocar, perquè no es tracta que el senyor Zapatero sigui president del govern per donar suport a això. No es tracta d'això. Es tracta que el senyor Zapatero, o qui sigui el secretari general del PSOE en aquell moment –perquè això és vinculant, eh?, senyor Maragall–, això no val després dir: «Mira, com que ara n'hi ha un altre, tot allò no valia». No val això; això no val. Per tant, jo el que li dic és que nosaltres tindrem especialment en compte –i ha de ser així, escolti, és una oportunitat, vostè mateix ho diu, no? Oi que és una gran oportunitat per a Catalunya, doncs, aprofitem-la de veritat–..., i aleshores tindrem especialment en compte la posició del PSOE allà on estigui, estigui en el govern o estigui a l'oposició.

El president

Senyor Maragall, senyor Maragall...

El candidat a la presidència de la Generalitat

L'última intervenció. Només per dir-li que...

El president

Senyor Maragall...

El candidat a la presidència de la Generalitat

...hi estic d'acord.

El president

Senyor Maragall...

El candidat a la presidència de la Generalitat

No..., Només per dir-li que...

El president

Senyor Maragall, li faig avinent que cada vegada que vostè intervé, obre torn...

El candidat a la presidència de la Generalitat

Ho sé, ho sé.

El president

I, per tant, qui tanca la intervenció és el senyor Mas.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Molt breument, molt breument.

El president

Té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat

No..., només per dir-li que estic d'acord amb vostè. *(Remor de veus.)* És a dir –no, no, calma– que estic d'acord amb vostè en el sentit que això s'ha d'exigir al Partit Socialista Obrer Espanyol, i jo també li ho exigiré, tant si està en el govern com si està a l'oposició. Ara, faci números, amb el calendari a la mà, i vegi que, amb tota probabilitat, per molt que correguéssim..., ja sé que vostès tenen pressa, i nosaltres també, per descomptat, difícilment estariem en condicions que es pugui posar a votació a Madrid alguna cosa, i, per tant, relativa al que estem parlant, abans del mes de març de l'any 2000. I, per tant, probablement..., *(veus de fons)* –de l'any 2004! De manera que és difícil que aquesta situació a què vostè està alludint es pugui produir.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

També molt breument... Escolti'm, posem-nos-hi. Vostè diu que és molt difícil, intentem-ho. Nosaltres, com que tenim, des de Convergència i Unió, molta part avançada, i vostès ho saben, perquè això és públic, es va publicar, etcètera, etcètera..., posem-nos-hi de pressa, perquè no es tracta d'arribar abans del mes de març, es tracta d'arribar, més o menys, el mes de juny, que són sis mesos, que és quan, poc o molt, es produirà, el maig, juny, la propera investidura. Siguem capaços, en aquell moment, que tindrà també un certa càrrega històrica, de tenir, si no acabats del tot, molt, molt, molt avançats, els deures a Catalunya sobre el nou estatut, i posem-los sobre la taula.

El president

Moltes gràcies, senyor Mas. Faig avinent a les senyores diputades i als senyors diputats, que si el ritme del debat ens ho permet, la primera intervenció prevista per a aquesta tarda del Grup Popular, la passariem a aquest migdia. Hi insisteixo: si el ritme del debat ens ho permet.

Té la paraula, en aquests moments, el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

(Pausa.)

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, jo volia començar també amb unes paraules de reconeixement pel president Pujol. Lamentablement no les podrà sentir perquè s'ha absentat de l'hemicicle en aquests moments; unes paraules de reconeixement que no són noves d'ara, fa anys ja que les vaig escriure, en el sentit de constatar com ha estat una persona capaç d'inspirar confiança al llarg de molts anys en sectors socials molt amplis i diversos, com ha estat capaç de donar una imatge de normalitat, de formar part amb naturalitat del paisatge, com ha tirat endavant el seu discurs polític amb un estil popular, capaç d'incorporar emocions i transmetre-les, amb un llenguatge entenedor, senzill, directe. Potser ha estat al llarg de vint-i-tres anys l'únic diputat que conscientment no ha parlat per als diputats i diputades d'aquest hemicicle, sinó per a la gent que ho veu i ho escolta des de casa. Amb una memòria prodigiosa, amb uns coneixements notables sobre la quotidianitat d'aquí i de fora. Amb seguretat, amb confiança, amb serenor. A cops, també, amb cops de geni. Capaç de forjar un espai de complicitats amplíssimes i d'insinuar una confiança sobre temes, de vegades, no precisats i sí ambigus.

A ell devem en bona part la construcció d'un clima democràtic de convivència, la imatge d'una nació oberta, inquieta i cosmopolita. És, doncs, aquell Pujol... –que ara torna– a qui vull fer reconeixement com a activista contra la dictadura, com a home capaç de conservar la memòria històrica i una sensibilitat especial cap a determinats temes i persones. Aquell Pujol resistent, patriota, catalanista i demòcrata, artífex de l'impuls dels anys 80 i de la il·lusió col·lectiva de fa dues dècades.

Aquest és, mirant enrera, el panorama polític que hem tingut al nostre país durant més dues dècades.

Si mirem, però, el panorama polític que hi ha a casa nostra des del 16 de novembre fins ara –voldria remarcar que així ho han reflectit tots els mitjans de comunicació–, hi ha fonamentalment dues notícies que han capgirat, com un petit terratrèmol, les aigües plàcides de l'oasi català: en primer lloc, els resultats d'Esquerra Republicana de Catalunya, i encara més que aquests resultats, la decisió d'Esquerra Republicana de Catalunya d'integrar-se i de donar suport a un tripartit de govern del catalanisme d'esquerres.

És aquest un panorama que ha generat preocupació, por i sorpresa en certs ambients, però també ha generat il·lusió, esperança, confiança, recuperació de l'interès per la política en d'altres. Mai com ara s'ha parlat tant de política des de la transició: a la feina, al bar, a l'ascensor, al replà de l'escala, sortint de l'església, de la lògia, del gimnàs, la política torna a formar part de la quotidianitat.

El nou mapa polític i institucional ha generat il·lusió a Catalunya, molta esperança al País Basc –com vaig

poder constatar fa pocs dies–, preocupació a Espanya, i interès al món. Avui Catalunya té una realitat, un paisatge i un horitzó diferent perquè Esquerra Republicana ha volgut aquesta realitat, aquest paisatge i aquest horitzó. L'alternança en el govern és pròpia de tot sistema democràtic. Després dels uns vénen els altres.

Després de vint-i-quatre anys de catalanisme conservador, és hora de donar oportunitat al catalanisme d'esquerres. Vint-i-quatre anys són molts anys. Aquí i a tot arreu. I això ho entén tothom. De tant en tant, sobretot després de tant de temps, és bo obrir finestres i porticons, i permetre l'entrada d'aire nou en forma de gent nova i d'idees noves. Amb l'objectiu de voler el millor per a Catalunya hi ha i hi ha hagut dues tradicions dintre del catalanisme, un catalanisme que és el patriotisme dels catalans i les catalanes. La tradició de la Lliga –la conservadora–, la tradició d'esquerres, la d'Esquerra Republicana i d'altres grups de nom i de personatges diversos.

No són, doncs, la mateixa tradició perquè no hi ha un sol catalanisme, com no hi ha un sol patriotisme, com no hi ha una sola manera d'entendre el país. Nosaltres respectem i valorem Prat de la Riba i Puig i Cadafalch, però no és aquesta la tradició amb la qual ens identifiquem, i els referents que assumim com a propis. En la cadena política de la història nacional, hi ha una continuïtat certa, a cops quasi imperceptible però latent; és la continuïtat d'una idea de país i de societat, i la connexió amb una memòria i tota memòria té protagonistes i paraules.

És Valentí Almirall, és Roca i Farreras, és Rovira i Virgili, és Jaume Carner, és Salvador Seguí, Alomar, Campalans, Serra i Moret, Nin, Maurín, Jordi Arquer, Miquel Ferrer, Comorera, Macià, Companys, Emili Darder, Alexandre Jaume i el mateix Joan Fuster, i tants i tants altres que pertanyen a la nostra memòria.

Hem apel·lat a la història per reforçar el caràcter històric d'aquest pacte i afermar-ne la legitimitat, la catalanitat i el caràcter inequívocament democràtic. Com a mínim, tan legítim, tan català i tan democràtic com els acords, els pactes i les majories que hi ha hagut aquests darrers anys. Un govern tripartit del catalanisme d'esquerres que ha de permetre aplicar, sense ambigüitats polítiques, mesures socials avançades, defensar el territori, la llengua, el país, la cultura i la llibertat, amb la màxima dignitat. Ni Catalunya és un sol partit ni la Generalitat com a institució només pot ser governada per una sola força política. Catalunya és Convergència i Unió, Catalunya és el Partit del Socialistes de Catalunya, Catalunya és Esquerra Republicana de Catalunya, Catalunya és el Partit Popular, Catalunya és Iniciativa. Catalunya som tots, i Catalunya també són aquells que han votat altres sigles que no han obtingut representació en aquesta cambra, i Catalunya són també els que no han anat a votar. No parlo, doncs, de la Catalunya nacionalista ni de la Catalunya socialista. Parlo de la Catalunya nacional, la que inclou, integra i incorpora tothom que vulgui formar part d'aquest país, lliurement, al marge dels seus orígens, amb independència del lloc de naixement, dels cognoms o de la llengua que es parli a casa. Una nació la fa la gent, un país són les persones, i no hi ha nació sense història, però tampoc sense voluntat, sense projecte de futur, de futur compartit per tots els

seus membres. Una nació és avui més que mai un espai de complicitat, d'emocions i d'interessos.

Nosaltres, des d'Esquerra Republicana de Catalunya, no hem volgut que el nostre país, potser com Euskadi, potser com Irlanda del Nord, potser com el Quebec, s'installi en una mena d'empat infinit entre els que es diuen nacionalistes i els que no, ni que ningú pugui arribar a pensar que Catalunya només la poden governar els catalans d'origen, els autòctons, i d'aquests tan sols els nacionalistes. Catalunya és de tots, dels uns i dels altres, dels catalanistes i dels que no ho són, de les dretes i de les esquerres. Com durant aquest quart de segle darrer, hi haurà catalanisme al govern i catalanisme a l'oposició, de signe ideològic diferent, però catalanisme al capdavant.

Nosaltres hem fet una aposta estratègica, de futur i en clau de país. No se'ns pot condemnar abans de començar a caminar. És al final del camí d'aquests quatre anys que ara iniciem quan es podrà emetre un veredict. Hem pres una decisió amb valentia, amb convenciment, amb honestat i l'assumim amb el cap ben alt. Ho hem fet pensant en un model de país concret de cara al futur, en una construcció nacional que faci més fàcil la incorporació plena de nous membres al país. La Catalunya d'avui és més rica en idees i més democràtica, perquè és també més plural. La Catalunya d'avui ha deixat enrere vint-i-cinc anys de bipartidisme i ha obert la porta a un futur més divers, més variat, amb un sistema de partits molt més equilibrat que no pas abans.

El catalanisme d'esquerres va governar aquest país en una època tan apassionant com convulsa, tan il·lusionadora com tràgica, i en poc temps. Ara té el dret i té l'oportunitat de fer-ho amb normalitat democràtica i ningú no pot qüestionar-ne la legitimitat, menys encara amb una majoria àmplia de setanta-quatre escons. El govern que surti d'aquesta majoria té la gran responsabilitat de conduir amb encert un procés de construcció nacional integrador, en un país que sempre s'està construint i reconstruint, d'afavorir la plenitud de la cultura i la creativitat, modernitzar el país en tots els camps, reforçar l'estat del benestar i preservar un espai català de drets i llibertats en uns moments en què a Espanya la reacció i l'autoritarisme es van imposant cada cop més. I això exigeix nous instruments polítics i financers, és a dir, un nou estatut i un nou sistema de finançament. L'un i l'altre no poden ser l'estatut o el sistema de finançament d'un partit o d'un altre –no ho seran–, han de ser l'estatut de Catalunya i el finançament de Catalunya, i seran més de Catalunya, d'aquella Catalunya nacional a què abans apel·lava, com més de tots acabin sent, com més catalans i catalanes els facin seus i com més participació social els assumeixin com a propis.

A diferència de la legislatura anterior, que començava amb un acord i una majoria per no reformar l'Estatut, aquesta comença amb un acord i amb una majoria que indiquen tot el contrari: un nou estatut i un finançament millor en l'horitzó polític immediat.

Catalunya farà el seu estatut, el nostre estatut, i parlarà a través dels seus agents vius i representatius, de tot el cos social, econòmic, cultural, empresarial, acadèmic d'aquest país, dels seus experts, dels seus ajuntaments

i d'aquest Parlament, però, si a Madrid es tanquen les portes a la voluntat de Catalunya, aleshores, com diu literalment el text signat per les forces d'aquest tripartit d'esquerres catalanistes, la ciutadania catalana serà cridada a pronunciar-se, mitjançant el procediment de consulta general que s'estimi més adient en aquella circumstància, sobre la seva adhesió al text estatutari aprovat pel Parlament. En tot cas, el govern i les forces polítiques incorporades a l'acord nacional emprendran totes les iniciatives jurisdiccionals, legislatives i polítiques que conduixin a fer respectar la voluntat expressada pel Parlament de Catalunya.

El text és clar, i estic convençut que ho serà també la fermesa del govern català i de totes les forces catalanistes en defensa dels interessos polítics, econòmics i culturals del nostre poble. I ho serà, començant per l'educació, com a prioritat bàsica del nou govern i centre de tota l'estratègia de futur, amb un pacte nacional per l'educació i una llei catalana d'educació per aconseguir tornar, retornar, el prestigi social a la professió d'ensenyant, recuperar la confiança del conjunt de la comunitat educativa a través d'una oferta educativa pública i de qualitat, situant un nivell de despesa educativa a l'alçada d'Europa en els propers anys, millorant la formació professional, ampliant les places d'escola bressol, reforçant l'ensenyament d'idiomes, començant pel català, el castellà i l'anglès.

Guanyar la batalla de la modernitat vol dir guanyar la batalla de les noves tecnologies, la batalla de la societat del coneixement. La igualtat d'oportunitats per a accedir a l'ús d'Internet i a les tecnologies de la comunicació ha de ser una realitat en acabar aquesta legislatura amb la construcció de la xarxa troncal de fibra òptica que permeti a tot el territori l'arribada de la banda ampla. És tan important això en clau de futur com disposar d'un sistema universitari català competitiu i de qualitat, més ben finançat que ara, capaç de formar els recursos humans de qualificació elevada que ens calen i atractiu per a activitats econòmiques capdavanteres i d'alt valor afegit. Un esforç que haurà de fer-se també en l'àmbit de la recerca i de la innovació, avui molt lluny de la mitjana d'inversió europea.

L'Acord que vostè, senyor Maragall, el senyor Saura i jo mateix vam signar diumenge obre de bat a bat les portes a la creació i a la innovació cultural per a la projecció exterior de la nostra cultura, una de les aportacions més valuoses que la nació catalana pot fer al patrimoni de la humanitat. Per això caldrà millorar el pressupost del Departament de Cultura i hi ajudarà també la creació del Consell de Cultura i de les Arts, afavorint la música creada i produïda al país, les arts escèniques, plàstiques i visuals i la cultura tradicional i popular, tot consolidant el lideratge peninsular en l'àmbit editorial.

La prioritització de l'ús social del català haurà d'anar fent-se efectiva en tots els àmbits, per part del nou govern, de manera que aquest haurà d'adoptar mesures d'acció positiva, entre les quals les referents a les compres i a la contractació pública de la mateixa Generalitat. La llengua catalana no pot esperar quatre anys més. Dignitat, doncs, per la llengua, patrimoni comú, compartit, nacional, per tots els que viuen i treballen al nostre país, tant se val el seu origen.

I al costat dels projectes de futur la reivindicació del passat, la fi de la vergonya que significa que seixanta-quatre anys després d'haver-se acabat la Guerra Civil encara continuïn a Salamanca els papers de la Catalunya republicana confiscats per les tropes franquistes. Aquest no és un objectiu de partit, és un objectiu nacional.

Hauran de ser objectiu de govern per als propers quatre anys, també, noves polítiques d'ordenació territorial que facin possible un país més modern, més equilibrat, més endreçat, que procedeixin a la regionalització interior del país amb la revisió del Pla territorial general de Catalunya i l'aprovació de la totalitat de plans territorials parcials encara pendents.

Una Catalunya així, senyor candidat a president de la Generalitat, vostè sap molt bé que és incompatible amb el Pla hidrològic nacional i amb el transvasament de l'Ebre. Aquest és el nostre compromís amb la gent de les Terres de l'Ebre, és a dir, amb Catalunya, i el defensarem des del govern amb convicció i amb fermesa.

Jo voldria, senyor Maragall, que fos vostè mateix qui verbalitzés solemnement aquest compromís en nom de tots nosaltres. Per al progrés econòmic de Catalunya és fonamental impulsar el paper de l'Euram, l'euroregió de l'arc mediterrani, un territori sobre una base cultural comuna, amb un pes clar d'empreses petites i mitjanes, amb gran negoci exportador, valors emprenedors i capacitat exportadora. En aquest cas, el dèficit d'infraestructures és un ròssec per al nostre desenvolupament en l'àmbit ferroviari de comunicació en el corredor litoral en particular, i també pel que fa al paper menor, província, infravalorat, a què es condemnen els nostres aeroports. Reforçar la internacionalització de les empreses catalanes haurà de ser un altre objectiu del govern, del tot compatible amb assegurar, mantenir, millorar i reforçar el mercat espanyol. Però altres mercats s'hauran d'explorar i obrir al Mediterrani, a l'Europa central i de l'est, en els països que formaran part de la Unió Europea properament, o bé que en són candidats.

Un espai de gran acord econòmic i social haurà de fer possible reduir la sinistralitat laboral, traspasar el fons i les competències de formació contínua, establir, com reclamen des de fa temps ja les principals organitzacions sindicals, Catalunya com a marc de negociació col·lectiva, amb un salari mínim de referència en tots els convenis col·lectius d'àmbit català, i fer confluïr la taxa d'activitat femenina i juvenil amb les taxes d'activitat europees.

D'acord amb la llei que, impulsada per Esquerra Republicana, va aprovar aquest Parlament, l'anomenada «lleï del retorn», haurem de facilitar la recuperació de mà d'obra de descendents de catalans, emigrants i exiliats i recuperar, també, l'emigració d'alta qualitat tecnològica, l'emigració universitària, i, naturalment, potenciar la xarxa d'oficines de contractació en origen, que ja ha estat posada en funcionament pel Govern de la Generalitat sortint.

Deia que aquest era un espai econòmic molt basat en l'activitat econòmica d'empreses petites i mitjanes. Ara, caldrà, també, incentivar la creació de microempreses i petites empreses introduint la fórmula dels microcrèdits en la política de suport a aquestes inicia-

tives així com l'elaboració d'un estatut del treballador autònom. Cal que aquesta empresa petita i mitjana, on treballa tanta i tanta gent del nostre país, tingui accés, també, a les diferents licitacions d'obra pública, de compra de material i de prestació de serveis a què habitualment dóna lloc la Generalitat.

Haurem de triar entre quin model de futur preparem per als dies que vindran. Catalunya no pot competir, no pot aspirar a competir a ser un país de mà d'obra barata, perquè Catalunya no és Bulgària ni Romania. Catalunya ha de continuar la seva tradició industrial, ha de continuar la seva vocació industrial de cara al futur, potenciant els sectors industrials presents a Catalunya de sempre i que avui són capdavanters i punters. Catalunya haurà, doncs, de fer compatible el que és un país industrial amb una societat, també, de serveis, on el lleure, la cultura, el turisme són econòmicament importants.

Tenim un model comercial propi, un model comercial nacional, molt basat en trama urbana; un model comercial que dóna origen a una especificitat en aquest terreny distinta d'altres llocs de l'Estat espanyol. Per això, com consta en el nostre pacte de govern, avançarem cap a la creació d'un consorci de dinamització comercial de Catalunya amb participació dels agents municipals, les cambres de comerç i les principals associacions d'aquest ram. Evidentment que, com ja ve de l'etapa anterior, suport al manteniment de les grans superfícies i a un marc d'horari d'obertures de setanta-dues hores setmanals i vuit festius anuals. És a dir, defensarem les competències de la Generalitat en matèria de comerç interior i, per tant, d'oposició a la normativa d'horaris impulsada pel Govern del Partit Popular.

Parlava, fa uns instants, de la importància econòmica del turisme, un turisme que nosaltres voldrem reforçar des de la perspectiva de l'economia de la identitat, reforçar en aquells elements identitaris del nostre país –la cultura, la història, la gastronomia, el paisatge– que són avui una font important d'atracció econòmica, començant per reforçar la marca «Catalunya».

Tenim com a país, a més a més, altres reptes; els reptes de saber que hi ha un sector de la nostra activitat econòmica, menor quant al pes econòmic, però molt significatiu, que és el sector de la pagesia, el sector de la pesca. És aquests sectors que hem de saber valorar i atorgar-los la funció de gestors del paisatge amb..., pensant en la possibilitat d'establir contractes que permetin que el govern de Catalunya reconegui aquesta pagesia catalana, la seva funció de gestió del paisatge, la seva funció de creadors de productes de qualitat, d'aliments segurs, i alhora que la Generalitat tingui present que són part inseparable del model de país que volem construir.

A qui més convé tenir una Catalunya territorialment equilibrada, a qui més beneficia que la Catalunya d'interior, la Catalunya rural, la Catalunya de muntanya disposi d'un nivell de benestar fonamental bàsic i que es pugui assegurar la continuïtat de vida econòmica és precisament als catalans i a les catalanes que viuen a l'àrea metropolitana, a les grans ciutats del nostre país. Per això serà fonamental la consolidació de l'explotació agrària tradicional i el suport, el creixement del sector pesquer.

Per un tripartit, basat en formacions polítiques d'esquerres, és lògic que la política social tingui un capítol important entre les seves actuacions preferents. Un govern haurà de ser, senyor Maragall, aquest, que es fonamenti en la igualtat d'oportunitats de les persones i en un país que asseguri un nivell de benestar per al conjunt dels seus ciutadans i ciutadanes, no importa el punt del territori on finalment acabin vivint. Per això voldria destacar, del conjunt de mesures aprovades en el document que hem signat fa poques hores, aquesta carta dels drets socials de Catalunya. Una carta que és la porta oberta a una sèrie de mesures de govern que forçosament hauran de beneficiar el conjunt de la societat catalana, garantint ajuts –un cop, en el seu moment, es va aprovar en la legislatura anterior una llei de família–, garantint ajuts econòmics a les famílies que tinguin infants a càrrec i també persones grans dependents, fent una aposta clara a favor dels sectors pensionistes del nostre país que cobren pensions de misèria. Per tant, haurem d'impulsar en el primer any de legislatura una llei de complement de les pensions. Si fora d'aquí agrada, molt bé; si fora d'aquí no agrada, que s'hi posin fulles, però serà la llei que el nou govern tirarà endavant amb tota convicció, perquè la solidaritat ben entesa comença per l'entorn que tenim més proper i més immediat, i avui, a Catalunya, hi ha persones que viuen per sota del llindar de la pobresa, en total un 15% de famílies pobres, segons un estudi recent.

Caldrà pensar, doncs, en una política que millori l'atenció als drets dels infants, que millori l'atenció a les persones amb discapacitat, que adopti plans de xoc contra la pobresa i l'exclusió social, capaç de redefinir la renda mínima d'inserció, i de pensar en una cosa que ja tenim aquí mateix al cap del carrer: una actuació d'urgència per fer front al que poden ser les conseqüències negatives, un cop s'acabi la moratòria de la LAU.

Els joves, avui, a Catalunya, molts d'ells tenen davant seu un futur incert i de desorientació professional. Una política adequada de beques i d'ajudes per part del govern hauria de fixar-se també com a objectiu un increment espectacular de la taxa d'escolarització post-obligatòria en els joves del nostre país.

No cal dir que un tema que continua sent un tema prioritari és, òbviament, totes les polítiques d'atenció a la salut, totes les polítiques sanitàries, amb una sanitat molt més propera a les persones, però amb una sanitat sobre la qual pesen de manera específica els ròssecs d'un finançament pèssim. Un finançament que no permet l'atenció adequada ni al conjunt del territori ni tampoc a les persones amb problemes sanitaris diversos; per tant, una sanitat molt més pensada per a la promoció de la salut i per a la prevenció, sabent, d'altra banda, que aquí tenim una realitat de moltes persones desplaçades de la resta de l'Estat que vénen aquí a rebre atenció sanitària, de moltes persones procedents de fora de l'Europa comunitària, i també una piràmide d'edat que requereix, en el cas català, una atenció superior a la que hi ha hagut fins ara.

Un dels elements que ha canviat absolutament el nostre panorama i el nostre paisatge demogràfic és el panorama i el paisatge demogràfic de la nova immigració extracomunitària. Catalunya representa, aproximada-

ment, escassament el 16 per cent del total de la població de l'Estat, i recull, en canvi, prop del 25 per cent de la immigració de tot l'Estat. És a Catalunya, doncs, a qui hauria de correspondre dir-hi la seva, amb paraula definitiva, en l'ordenació dels processos migratoris, adoptant un pla integral d'acollida per a aquesta nova immigració, amb mesures d'acollida que permetin fer més fàcil la vida i el treball amb dignitat a la gent que vingui de fora, i això implica tenir coneixements bàsics de la realitat de Catalunya a tots els nivells: a nivell de la normativa laboral, a nivell de la normativa social, de la normativa legal, sabent que a Catalunya homes i dones tenim els mateixos drets i deures democràtics i que, per tant, no forma part de la nostra cultura de valors la discriminació de gènere, sinó tot el contrari, i tenint també, òbviament, nocions de llengua i de cultura, i acompanyar-ho tot plegat dels recursos que facin falta per fer front a això, a aquesta realitat que fa que nosaltres concebem la immigració no com una amenaça, sinó com una gran oportunitat i una gran esperança, si disposem dels recursos i de les polítiques adequades per tractar aquesta realitat de forma convenient.

Això implica també adoptar polítiques transversals de gènere per eradicar la violència de gènere en un altre col·lectiu tan concret com és el món de les dones, amb un projecte de llei de prevenció, actuació i eradicació d'aquesta violència. I també, per primera vegada, adoptar un pla que afecti el conjunt de l'obra de govern de la Generalitat perquè faci impossible la discriminació de les persones homosexuals en una Catalunya plenament democràtica, d'igualtat d'oportunitats, com nosaltres volem.

En fi, senyor Maragall, el futur govern de la Generalitat té ja, per desgràcia, abans de néixer, tota l'hostilitat i tota la bel·ligerància de l'Espanya més reaccionària –jo diria que no només d'Espanya. Tant de bo que hi trobéssim veus de comprensió, de respecte i de mans esteses, de gent demòcrata i no autoritària, però és aquí, a Catalunya, on hem de trobar el suport de la gent i la complicitat política. Hem passat dies difícils al llarg de la nostra història com a poble. Ens en sortirem, perquè ens en volem sortir, i ho farem amb la illusió d'escriure per al nostre poble pàgines de més llibertat, de més benestar, de més civisme i de més cultura, i ho farem, com sempre ho hem fet, per Catalunya, és a dir per la seva gent.

Moltes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Puig? *(Pausa. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.)* El senyor Puig em demana la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president. Disculpi, també és la primera vegada que intervenc com a portaveu del Grup Parlamentari. Apello a l'article 66.1 del Reglament que atorga la possibilitat que, en qualsevol moment, un diputat pugui demanar al president l'observança del Reglament. I li demano la seva atenció al voltant de l'article 119.1, i la

seva interpretació sobre el fet que aquest article, en el debat d'investidura, estableix que és el candidat qui presentarà el programa de govern. En aquest sentit, li demano en primer lloc si s'està complint aquest article i aquest precepte, i si és així..., o si no és així, si és que la presentació del programa per part d'un altre grup dóna peu que els altres grups, en aquest cas de l'oposició, puguin també obrir torn de rèplica per tal de poder debatre aquest programa que en la seva exposició inicial el candidat no va presentar.

(La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.)

El president

Senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Des del Grup Popular considerem que la Mesa s'hauria de pronunciar respecte a l'obediència al Reglament pel que fa a l'ordenació d'aquest debat. Tot i amb tot, vull recordar, senyor president, que el Grup Popular va plantejar aquesta qüestió a la Junta de Portaveus, i que ho va haver de plantejar en solitari, i ho va plantejar per tres vegades seguides a la presidència. Per tant, senyor president, atès que en aquell moment el Grup Popular no va ser atès, demanem en aquest moment a la Mesa que prengui en consideració l'observança del Reglament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Si m'ho permeten, l'objecte del debat d'investidura és la formació d'un nou govern, no el diàleg amb un govern en funcions, passades o futures. El debat persegueix atorgar la confiança de la cambra a un candidat –a un candidat– i no avaluar l'actuació o l'acció política del Govern sortint. Es tracta, per tant, d'un debat entre el candidat i els representants dels grups parlamentaris amb l'objectiu d'investir un president, i no, hi insisteixo, d'un diàleg amb el Govern en funcions. En altres debats que tenen una regulació específica, com és la moció de censura, es preveu expressament que el govern podrà parlar tantes vegades com ho demanarà. D'aquesta forma es palesa que la regulació genèrica d'ordenació dels debats a l'article 64.5 del Reglament del Parlament de Catalunya, no s'aplica a aquells debats que, com el d'investidura, tenen una regulació específica en el Reglament del Parlament de Catalunya. Per tant, senyores i senyors diputats, aquesta presidència, que és qui té la potestat d'ordenar el debat, entén que el ritme que s'està seguint és l'adequat i el correcte i, per tant, que la intervenció és entre el candidat a la presidència i els diversos grups parlamentaris. No obstant això, si algun grup parlamentari entén que ha de fer una intervenció per al·lusions, per contradiccions, tal com marquen els articles 65.1 i 67.3 del Reglament, aquesta presidència, evidentment, entendre –i així ho vaig dir a la Junta de Portaveus– i serà magnànima en la seva interpretació, però altra cosa difícilment en aquests moments es pot plantejar.

El senyor Puig té la paraula, i després la senyora Nadal.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. Disculpi, segurament la meva condició encara com a conseller en funcions i portaveu en funcions del Govern ha donat peu a una interpretació errònia. Jo m'expressava com a portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb la interpretació literal de l'article 119 del Reglament, que especifica clarament que serà el candidat qui presentarà el programa de govern. I la meua pregunta és: atès que no ha estat el candidat qui ha exposat el programa de govern, sinó un altre grup parlamentari, en aquest debat, s'ha d'entendre que, al voltant del programa de govern presentat ara extemporàniament, s'obrirà un altre torn per part dels altres grups parlamentaris, no per al·lusions ni com a intervenció del Govern –no per al·lusions ni per intervenció de cap membre del Govern–, sinó per debatre el que s'ha posat, ara sí, sobre la discussió del Parlament, que és el programa.

El president

Senyora Nadal?

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. És exactament el debat que va plantejar el Partit Popular a la darrera Junta de Portaveus. Però en qualsevol cas, senyor president, si aquesta és la seva decisió, dintre de la capacitat reglamentària d'ordenar els debats, el que demanariem des del Grup Popular és que hi hagués una resolució motivada de la Mesa, eh?, que no només fos una ordenació, perquè no es tracta d'ordenar el debat, sinó que es tracta d'una interpretació de l'article 119 del Reglament, i en aquest sentit demanariem una resolució motivada de la Mesa, senyor president.

(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)

El president

Senyor Nadal?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president. Si ens atenem als antecedents de tots els altres debats d'investidura que s'han produït en aquesta cambra, el grau de concreció programàtica d'aquests anteriors debats ha variat segons les èpoques i els temps, les prioritats i les urgències de qui s'estava sotmetent a la investidura. Hi ha hagut debats molt programàtics en el concret, hi ha hagut debats molt poc programàtics en el concret i molt ideològics i molt doctrinals en els objectius generals d'allò que pretenia la majoria de govern en aquell moment. I ara la facultat del candidat de presentar el seu programa de govern va ser exercida ahir i la continua exercint avui en la defensa dels seus torns, que són de rèplica a qui el contradia i de col·laboració d'aquells qui són des d'ara mateix socis d'un nou govern. S'haurien d'adonar tots plegats, senyores diputades i senyors diputats, que assistim a una novetat, la novetat és que a partir d'ara hi ha tres grups parlamentaris que coincideixen en un programa de govern, que li donen el seu aval i el seu suport i que en les seves intervencions reblen el clau d'un programa de

govern defensat suficientment, i molt bé, pel candidat en el seu discurs d'ahir i en les seves intervencions d'avui. (*Aplaudiments.*)

El president

Senyors, si us plau. Senyores diputades, senyors diputats, hauriem d'anar acabant aquest torn, perquè, si no, s'allargarà extraordinàriament el debat. El senyor Huguet té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Senyor president, per fer notar a la presidència que si el senyor Puig intervé com a portaveu del Grup de Convergència i Unió està ocupant l'escó de conseller en funcions.

(*Remor de veus.*)

El president

Bé, dit, plantejat tot el que s'ha plantejat, aquesta presidència es reitera –es reitera– en el que ja ha comentat. En qualsevol cas, senyora Nadal, el compromís d'aquesta presidència és, un cop que acabi la sessió del matí, reunir de manera extraordinària la Mesa del Parlament i avaluar si és possible una resolució motivada perquè en tinc els meus dubtes. En qualsevol cas, sí que hi haurà la petició, en farem la tramitació corresponent, i si dona lloc a una resolució motivada, la farem, i, si no, li ho comunicarem.

Per tant, senyor president, perdó... Per tant, tancat aquest punt, té la paraula el candidat per part de respondre la intervenció del portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Contestant la intervenció del senyor Carod. En l'inici de la seva intervenció, el senyor Carod ha fet esment de quins eren i de quins són avui, avui encara, els referents ideològics del seu partit, que, efectivament, torna i torna amb força a la governació d'aquest país, després de molts i molts anys de no ser-hi, o bé de ser-hi en una posició francament subordinada. I ha dit en algun moment que Prat i Puig no eren referents –Puig i Cadafalch– del seu corrent polític, i jo li hauria de dir que amb Puig i Cadafalch probablement coincidiríem, en el cas d'en Prat de la Riba potser no tant.

En tot cas, això, perquè vostès sàpiguen exactament o vagin sabent els matisos que hi hauran, que hi seran, que els conrearem i que, a més, seran una mica la sal de la vida d'aquest govern, de l'equip humà d'aquest govern, de cara al futur.

Hi ha una frase de les que ha dit el senyor Carod que em sembla a mi enormement significativa: «No a l'empat infinit entre dues Catalunyaes que no s'entenen.» I crec entendre que en el mateix cor del resultat que s'ha produït, justament, la gent hi ha vist aquest com a punt fonamental. Hi ha una certa eufòria en aquest país, en un segment molt important d'aquest país, no solament els que van votar les opcions d'esquerra, sinó jo crec que, fins i tot, més enllà, en el sentit que s'havia acabat

un període en el qual, d'alguna forma, les prohibicions, els anatemes, les qualificacions desqualificadores –si em permeten la contradicció de l'expressió– s'havien acabat.

I em fa l'efecte que l'expressió de Josep-Lluís Carod-Rovira «no a l'empat infinit entre dues Catalunyaes que no s'entenen» és perfectament explicativa del que no volem. I, per tant, i, per negació, explicativa del que sí que passarà. No és qüestió d'empatar, no és qüestió de compensar, és qüestió d'unir.

Jo haig de dir que crec que Carod avui és una figura cabdal de la política catalana, i ho és no només, o no solament, o no sobretot pel 16% dels vots que ha obtingut, sinó per dos factors: un, per la seva recuperació de l'espai polític i històric d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb el vigor i la importància que havia tingut i que havia de tornar a tenir, i per la seva concepció del catalanisme, concepció radical del catalanisme que, tanmateix, no és radical en el menyspreu d'aquells que no ho són, sinó que considera que ciutadania catalana representa ni més ni menys que una possibilitat de viure en un país més sobirà en el sentit de més capaç de donar llibertat i dignitat en els seus ciutadans un per un.

Que en definitiva és això que ha de mesurar l'adequació entre país i ciutadans, entre la ciutat i els ciutadans, per dir-ho així, entre Catalunya i els catalans, i no tant la seva nissaga, el seu origen, la seva ideologia, el seu fervor, les seves passions, les seves cançons més estimades, no? És un país i en això coincidim totalment amb Josep-Lluís Carod, és un país aquest que es farà gran en la mesura en què sàpiga fer dels seus ciutadans ciutadans orgullosos d'un país que els ha donat una dignitat que abans no tenien, i no només perquè participin d'un sentiment col·lectiu, que també, sinó perquè tinguin en la seva vida de cada dia, en la seva llibertat, en el seu habitatge, en el seu barri, en la seva escola, en la seva guarderia, en el tractament dels seus grans, una dignitat que abans no tenien i que saben que prové, o que tenen garantit pel fet que aquest país és el país on són.

M'ha demanat, en Carod, una..., el senyor Carod, una declaració formal respecte del Pla hidrològic nacional i el transvasament de l'Ebre, totalment d'acord. M'agradaria distingir, però.

Nosaltres a Catalunya sempre diem «no» al Pla hidrològic nacional, i ho posem a les banderes i sortim al carrer. Compte!, que amb això estem creant una petita complicació que no ens hauriem de crear. Hi ha molts punts de la geografia espanyola per als quals el Pla hidrològic nacional és l'assumpció finalment d'algunes de les seves reivindicacions: a Conca o a Extremadura, allà on sigui. I en aquests punts, de vegades, s'ha creat la impressió que nosaltres estàvem en contra d'aquelles fonts que s'havien de captar, o d'aquells desviaments de rius que s'havien de fer allà, de rius o de rieres. I, bé, nosaltres, que quedi clar: nosaltres estem en contra del transvasament de l'Ebre, perquè és..., en contra del transvasament de l'Ebre, perquè és agafar, i agafar malament –i jo diria que agafar pels pèls– una doctrina de Joaquim Costa de fa més de cent anys, la de l'Espanya humida i l'Espanya seca, que si aleshores tenia sentit, ara no en té cap. Ara la base està en el pa-

gament dels costos efectius de cada un..., de cada una de les utilitzacions de l'aigua i, per tant, en la moderació dels seus usos i en la millor organització del que hi ha, no pas a fer grans obres faraòniques, que algunes es van fer i ara s'estan tirant enrere perquè la cultura de l'aigua que està dominant, no només a l'Ebre, no només a Catalunya, sinó arreu del món, és una en la qual els transvasaments d'energia i de recursos, en general, es tendeixen a minimitzar, perquè se sap, cada cop més, que el cost de traspassar, de transvasar, de transportar, acaba sent més car que el benefici de tenir les coses allà on es volen tenir, quan hi han altres maneres de tenir-ho.

Per tant, solemnement, no hi haurà transvasament de l'Ebre mentre nosaltres siguem a la presidència de la Generalitat, no hi serà. I no hi serà perquè és una política antiquada, errònia, que no conté les mínimes garanties, no ja des del punt de vista ecològic, sinó des del punt de vista econòmic i social.

Sobre l'euroregió vull dir-li al senyor Carod, perquè estigui absolutament tranquil, que he participat, he conegut, conec, he seguit de prop totes i cada una de les iniciatives que s'han anat formulant en el sentit d'una potenciació de les relacions transpirinenques i d'una potenciació, també, de les relacions amb els països de parla catalana. I crec que nosaltres estem en condicions, avui, de formular, amb molta més modèstia però amb tanta més eficàcia en el terreny econòmic, en el terreny social, potser no en el terreny de la identitat –no ens posem més problemes en aquest tema dels que ja hi ha, no?–, en el terreny econòmic, en el terreny cultural, per descomptat, en el terreny de la llengua –per descomptat, amb gran rigor, però també, també, amb gran compte–, en el terreny de les infraestructures, en el terreny de les comunicacions..., per anar a construir aquesta regió, de la qual nosaltres no hem de dir que volem ser el centre i el factor nuclear, perquè si volem dir-ho així en un món de geometria variable, en un món en què totes les xarxes estan connectades i en què, per tant, algunes de les regions amb les quals estarem treballant, com és el cas de l'Aragó, tindran la seva euroregió, en la qual hi haurà l'Aquitània i hi haurà Navarra, probablement, i potser el País Basc... Que els ho hem d'impedir? Els hem de dir: «No, no, no aneu en aquella euroregió, veniu a la nostra»? No. Nosaltres diem que nosaltres formem part d'una euroregió, i si ho fem molt bé segurament els nostres llaços amb la resta de les regions seran més forts que altrament, però no hem de substituir el mapa d'Europa de les fronteres estatals per un mapa d'Europa de les fronteres regionals, igualment definitòries d'unes identitats. No, nosaltres hem de saber congriar l'interès comú dels quinze, setze, disset milions de persones amb els quals podem crear els mercats, podem crear els fluxos de mercaderies i de serveis que faran de Catalunya, efectivament, el país que volem que sigui.

Si no aconseguim això, si no aconseguim aquest mínim de complicitats, aquesta corona territorial, senyor Carod, que vostè assenyalava, evidentment Catalunya no serà el que hauria volgut ser. Catalunya no serà el que pot ser, el que ha volgut sempre ser, si no és capaç d'arrossegat els seus amics, els seus veïns a compartir estratègies en tots els terrenys, també, i sobretot, en el terreny de les comunicacions.

Això no treu que de tant en tant hi pugui haver algú –i em compto entre ells– que tingui una sortida sentimental respecte a aquestes qüestions i que davant d'un retrat de Jaume I pugui dir, amb representants de València, del Rosselló, de Midi-Pyrénées, fins i tot, o de l'Aragó i de les Illes, doncs, aquest és el nostre rei, com ha passat en més d'una ocasió. I seguirà passant. Ara, vol dir això que nosaltres pretenem un retorn enrere a la història i al record? No, no, no, el nostre projecte és un projecte del segle XXI, és un projecte de futur i futurista, quasi diria, que es basa en internet, que es basa en les comunicacions, que es basa en l'alta velocitat, que es basa en l'aviació, això..., que es basa en les universitats, per descomptat, i en la seva completesa, i és per aquí que anirem. Senyor Carod, em penso que amb això dono satisfacció a la seva preocupació sobre aquest punt.

Senyor Carod, crec que hem de dir clarament que la recuperació o coincidència en un sol govern dels tres corrents, o dels tres corrents de l'esquerra ens permet avui de fer el que Macià i Companys haurien volgut fer i no van poder fer en unes circumstàncies i en un entorn, a nivell internacional, que era absolutament prohibitiu.

Penso que aquesta és, efectivament, la nostra responsabilitat. I voldria afegir en les seves propostes una que es refereix, potser, a la necessitat de convocar, encara que vostè no s'hi ha referit immediatament, de constituir immediatament la taula..., però ha parlat dels temes econòmics i socials del nostre programa, l'elaboració d'un nou acord econòmic i social per a Catalunya amb les organitzacions sindicals i empresarials més representatives.

Jo crec que això ha de promoure un gran acord nacional amb els representants del món econòmic i social per tal d'establir els grans objectius estratègics en el terreny econòmic i social, i que potser això faltava en la seva exposició i m'apresso, doncs, a afegir-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Maragall. Té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, no discutim sobre Prat de la Riba, jo no he dit pas que no fos un referent nostre sinó que no era la tradició primera en la qual ens reconeixiem. També hi ha molts aspectes positius sobre Puig i Cadafalch que, òbviament, també assumim com a propis, però, amb sinceritat, si tots els problemes del nou govern han de ser un debat sobre Prat de la Riba, vol dir que, sincerament, comencem bé. En canvi, sí que tinc un punt de discrepància fonamental i és quan vostè ens atorga el 16% del vot en aquestes eleccions; ja em perdonarà però hem tret el 16,5, (rialles) i ja es farà càrrec que mig punt amunt i mig punt avall potser hauria pogut modificar alguns panormes.

La veritat és que quan aquest matí sentia, venint cap aquí des de Tarragona com cada dia, alguna emissora de ràdio pensava, sincerament –alguna emissora de ràdio amb seu a la Puerta del Sol, és a dir, amb seu a la capital del Manzanares–, pensava fins a quin punt estic convençut que en uns dies d'hostilitat irracional contra Catalunya i el seu nou govern molts compatriotes nostres de sectors populars d'origen no català estic convençut que aniran reforçant la seva condició de catalans i catalanes, i la seva voluntat de pertinença a un país que els garantirà uns nivells de benestar superiors als que potser han tingut fins ara.

No vull provocar cap tipus de problema reglamentari en la continuïtat d'aquest debat, no explicaré cap dels aspectes del pacte de govern que vam signar diumenge; simplement, em limitaré a anunciar-li algun dels aspectes que nosaltres valorem més positivament d'aquest Acord de govern signat i que estem convençuts que convertirà en realitat el pròxim govern de Catalunya.

Per tant, no faig exactament –i menys encara des de la meua condició d'independentista i republicà– la carta als reis amb el que diré ara, sinó l'anunci a l'horitzó d'alguns aspectes que volem remarcar, que per nosaltres són importants pensant en clau de futur, com és l'elaboració d'un pla estratègic d'internacionalització de l'empresa catalana que prioritzi l'àrea mediterrània i els països de l'Europa de l'Est; un pla integral de formació professional que coordini el sistema reglat i no reglat; l'impuls a l'estatut del treballador autònom i el reconeixement legal de la producció artesanal; la reserva d'una part de la licitació de l'obra pública i la compra de béns i serveis per a les pimes i l'economia social, com passa ja en altres llocs, en altres països de l'entorn democràtic; el lideratge des del nou govern de les polítiques transversals de dones, dotant-les de pressupost amb una visió de gènere; un pla efectiu d'igualtat d'oportunitats i un pla contra la violència de gènere contra les dones; l'adopció d'una carta d'acollida cap a les persones novingudes a Catalunya; la voluntat de reforma del Codi de família i la Llei d'unions estables de parella, per tal de posar fi a la discriminació de les persones homosexuals en aquest àmbit; el desenvolupament d'un nou model sanitari que prioritzi la promoció de la salut i la prevenció de la malaltia; la creació de l'agència catalana de l'energia; la possibilitat d'establir un cànon sobre la incineració; l'oposició del govern al transvasament de l'Ebre i el Roine; la llei de la biodiversitat; la immersió a l'ESO; l'oficina única de matriculació, per millorar les condicions de l'ensenyament; la llei catalana de l'audiovisual; la creació del consell de cultura i de les arts; el desplegament dels Mossos d'Esquadra de manera més accelerada a les zones més urgents en la degradació de la seguretat; la garantia d'una ràtio de 4,5 policies per cada mil habitants; la creació de l'agència catalana contra el frau, i la modificació, per reforçar-la, de la Sindicatura de Comptes.

Jo estic convençut, senyor candidat a la presidència de la Generalitat, que el nou govern que vostè haurà de presidir no serà en aquesta etapa nova que començarem un govern revengista ni un govern que vulgui passar comptes al passat. Volem que sigui un govern per construir Catalunya, la Catalunya del futur, sobre unes ba-

ses noves, un govern que potenciï grans acords nacionals i que reconegui i consideri el paper i la funció de tots els grups de l'oposició, i, alhora que reclamem això, reclamem també el dret que ens deixin fer. El futur govern de Catalunya té tot el dret del món a reclamar quatre anys per endavant, una oportunitat per governar aquest país democràticament, com l'ha tinguda qui ha governat els vint-i-tres anys que ens precedeixen, amb il·lusió, amb ganes i amb tota la voluntat de fer el millor per Catalunya.

És per això, senyor candidat, que li anuncio que tindrà el vot favorable dels vint-i-tres diputats i diputades d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb convenciment que ho farem per Catalunya, pel poble i per la llibertat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, doncs, seguidament, el portaveu del Grup Parlamentari Popular, senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies. Molt honorable president, honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats i diputades, vull començar el meu parlament amb una expressió molt sincera d'honor i d'emoció personal pel fet d'intervenir per primera vegada en aquest Parlament de Catalunya. Com deia, és un gran honor poder-ho fer com a president del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i espero poder estar a l'alçada d'aquesta gran responsabilitat.

També voldria començar amb una expressió de respecte i d'admiració cap a la persona que ha encapçalat el Govern de la Generalitat des de l'any 1980, el president Pujol. Ahir vàrem fer-ho unànimement des d'aquest Ple; avui la hi vull reiterar personalment i en nom de tot el meu Grup. Simplement, president Pujol, moltes gràcies.

També vull iniciar les meves paraules expressant el meu profund respecte pel candidat, a la legitimitat del nou govern que previsiblement sortirà d'aquest debat, i oferir-li, sense reserves, la voluntat de col·laboració del meu Grup i la meua personal en benefici dels interessos de Catalunya.

Senyor president, s'obre un nou cicle polític a Catalunya, que finalitza una etapa llarga, excessivament llarga, tot i que haig de dir que globalment positiva, una etapa del nostre país que és fruit dels esforços de tots. Hem consolidat entre tots la democràcia i l'autogovern, és a dir, allò que havíem somiat com a mínim des de fa vint-i-cinc anys, i hem d'estar, per tant, legítimament satisfets i legítimament orgullosos, tots.

Per això, he de manifestar el meu acord en una cosa que va dir ahir el senyor Maragall: ja n'hi ha prou d'apropriacions indegudes d'alguns mots, ja n'hi ha prou d'atorgar carnets de catalanitat. D'acord, però també li vull dir que ja n'hi ha prou d'atorgar carnets de representativitat de l'autèntica voluntat popular o de representar el progrés. Això només poden decidir-ho els ciutadans,

i ahir vostè va dedicar molt de temps a justificar el pacte de les esquerres i a justificar-se. Per què? No li cal. Jo no dedicaré ni un segon a justificar-me, perquè darrere de vostè i darrere meu hi ha centenars de milers de ciutadans, i això és l'únic que val en democràcia.

I, per això, molt seriosament, li vull dir una altra cosa: fa molts i molts anys que de la discrepància política no en fem un drama, i vostè ahir ho va fer, i li demano solemnement que rectifiqui. En democràcia l'únic punt de no-retorn és el respecte de totes les posicions, i no l'aspiració a imposar les coses. I vull creure –i cregui que li dic la veritat– que va ser una llicència del llenguatge i no una explicitació de conviccions profundes, ho vull creure. Estic segur que vostè i jo estem d'acord. I s'ha dit: «Catalunya és prèvia i serà posterior a tots nosaltres, al senyor Pujol i al senyor Maragall, a Convergència i Unió, al PSC i al Partit Popular, i a totes les forces polítiques que estan presents avui aquí a la cambra.» Cal una mica més d'humilitat perquè ningú no pugui apropiat-se la idea de Catalunya, i sovint hi ha hagut i hi ha supèrbia, i hi ha hagut i hi ha petulància. Catalunya és de tots, i ens sobrepassa a tots, i crec que estem d'acord.

Per tot això, cal que tots plegats intentem estar a l'alçada de les nostres responsabilitats com a representants legítims del poble de Catalunya i que parlem des del 2003, no com si no hagués passat res els darrers vint-i-cinc anys o com si estiguéssim encara lluitant per la llibertat i l'autogovern, perquè no és veritat, tenim llibertat i tenim autogovern.

I, per això, parlem avui en aquest Parlament en els termes que ho fem. Només cal llegir –i haig de dir que ahir, lamentablement, no vàrem sentir ni una paraula d'això– el seu programa de govern. Des del meu punt de vista, com és natural, dolent, però prou aclaridor. Vostès parlen de més i millor autogovern. Parlen de les corporacions locals; per cert, li dic que en aquest punt ens podem posar d'acord molt ràpidament, si vostès volen. Parlen d'un sistema de finançament eficaç; ara en parlarem, d'això. Parlen de revitalitzar el Parlament; perfecte, també hi estem d'acord. Parlen de millorar el funcionament dels organismes consultius i fiscalitzadors de la Generalitat; també ens hi trobarem. Parlen de la política de mitjans públics de comunicació, de tots, suposo, també els que depenen dels ajuntaments, de tots; molt bé, hi estem d'acord. Després, plantegen tot un seguit de mesures –les hem hagut de llegir com si féssim els deures, però, bé, jo els he intentat fer, és una pena que ahir el ciutadans no tinguessin ocasió d'escoltar-les de qui pretén ser el proper president de Catalunya– relatives al progrés econòmic i social, i els permet parlar, per tant, de pimes, d'autònoms, de política industrial, de comerç, de turisme, de l'agricultura, de sectors estratègics, de la societat de la informació, de la universitat i les noves tecnologies, de la recerca i la innovació tecnològiques, de benestar social, per tant de la família, de la gent gran, de la joventut, de la infància, de les discapacitats, de la immigració i un llarg etcètera. Parlen de polítiques sanitàries, de polítiques de gènere, de seguretat pública, de política educativa, de política cultural, de política lingüística, d'energia, de política territorial i ambiental, d'ordenació del territori, d'habitatge, de residus, d'aigua, d'infraestructures.

Senyor Maragall, senyor candidat, això només es pot fer, només es pot presentar un programa de govern amb aquestes característiques i amb aquests continguts si hi ha una gran capacitat d'autogovern, una capacitat d'autogovern impressionant, un autogovern sense comparació possible a cap altre estat del món desenvolupat. I el que hem d'exigir és que tot això s'aprofiti en benefici dels ciutadans. I les mesures que vostès han escrit, però que vostè ahir ni va esmentar davant de tots els representants del poble de Catalunya, són una mostra bona que, si més no, es poden fer moltíssimes coses.

Ja sé que ara em deuran dir: «Escolti'm, sí, però per a això calen recursos.» D'acord, parlem-ne. Tots vostès saben que el pressupost consolidat, si comptem les empreses públiques de la Generalitat de Catalunya, sobrepassa els 18.000 milions d'euros, uns 3 bilions de les antigues pessetes, que cal repartir entre una mica més ara ja de 6 milions d'habitants, és a dir, uns 3.000 euros per cap, unes 500.000 pessetes de les d'abans, i saben que més del 80% del pressupost de la Generalitat depèn d'ingressos que rep la Generalitat sense cap condicionament, a través dels impostos propis, dels impostos cedits o dels impostos compartits, i que, per tant, el marge de maniobra és molt gran.

Però vull anar més enllà: saben quin és el pressupost de l'Estat, deixant a part la Seguretat Social, que va per una altra banda? Doncs no arriba als 20 bilions de les antigues pessetes, 120.000 milions d'euros, i els ciutadans espanyols són, aproximadament, una mica més de 40 milions. L'aritmètica és molt clara, però el que els vull dir és que la Generalitat de Catalunya, i és bo que els ciutadans ho sàpiguen, té un marge per a la política econòmica, per fer política econòmica, anàleg al de l'Estat i, deixin-me que els ho digui, al que tenen les comunitats autònomes de règim foral, i això és el que diuen els números. Comparin pressupostos i comparin població.

No nego que durant molts anys això no ha estat així; particularment, quan governaven vostès, o quan governaven els seus companys del Partit Socialista Obrer Espanyol, senyor Maragall, però avui els números són diferents i cal fer-los honestament i no generar expectatives que després es poden frustrar. No podem enganyar els ciutadans, perquè la pregunta, al final, ha de ser molt clara: digui'ns què farà el seu govern amb els 3.000 euros que de mitjana ens toquen *per capita*, perquè això és el que volen saber els ciutadans, com els distribuirà, quines polítiques farà. No volen, els ciutadans, discursos essencialistes. Ahir, lamentablement, no varen tenir la més mínima indicació de com es volen gastar vostès els recursos, i cregui'm que des d'aquest Parlament li ho demanarem cada dia, almenys des del meu Grup Parlamentari, perquè després hem d'explicar-ho a tots els ciutadans, que per això ens voten i per això paguen els seus impostos.

I deixi'm ara que li parli d'un altre dels grans tòpics de la política catalana: el famós dèficit fiscal. I vull començar amb una afirmació molt clara: ha existit, ha durat massa i ha estat profundament discriminatori. Però també li vull dir que és ara, precisament, quan això s'està corregint, i, per tant, també hem de corregir tòpics i llocs comuns.

Tots vostès deuen estar d'acord en una cosa: els impostos es paguen en funció de la renda de les persones físiques, de les persones jurídiques i de la distribució de l'activitat econòmica. El territori, com a tal, no hi té res a veure. Hi estem d'acord? Per tant, poca discussió sobre això. Els catalans paguen en tant que ciutadans o en tant que empreses igual que tothom, no en tant que catalans. El debat s'ha de situar, per tant, en què és el que gasta l'Estat, l'Administració general de l'Estat, a Catalunya, des de criteris territorials, perquè tampoc hem de parlar de la despesa en pensions o en subsidis d'atur, perquè això no depèn del territori, sinó de les circumstàncies personals de cadascú. I, per tant, la discussió seriosa, i coherent, i rigorosa, ha de ser sobre les inversions.

D'acord. Doncs bé, mai com ara. Les xifres són concrets, i les xifres no es poden discutir: un 18% ara, sobre un 8 o un 9% durant l'etapa dels governs socialistes. Ja sé que no els agrada escoltar-ho, però, senyor Maragall, les xifres són les xifres. I sé que em deuran dir: «És que estem fent l'AVE, l'ampliació del Prat, els ports de Barcelona i Tarragona, les depuradores del Besòs i del Baix Llobregat i tantes i tantes coses», ja. I sé que em deuran dir: «I després què faran, perquè això s'acaba, no?» Doncs molt bé, magnífica pregunta.

Jo els vull anticipar algunes respostes: el meu Grup ha proposat durant la campanya electoral una nova ampliació, més enllà de la que ja s'està fent, de l'aeroport de Barcelona, guanyant terreny al mar i possibilitant que pugui acollir 115.000 milions de passatgers l'any, i convertir-lo, per tant, en un gran aeroport intercontinental. (*Remor de veus.*) Sí, sí. Senyor Maragall, i, per cert, senyor Carod, senyor Saura, què en pensen, de tot això?

El meu Grup proposa fer una gran aposta també per l'ample de via europeu per a mercaderies. Com ho veuen, això? Perquè això sí que pot donar continuïtat a l'esforç inversor de l'Estat.

I aquest és el camí: fer propostes de futur, a mitjà i llarg termini. Després hi tornaré, perquè sé molt bé que això és ciment, senyor Saura. (*Pausa.*) Ciment, senyor Maragall.

Però també voldria obrir una altra reflexió: amb aquesta extraordinària capacitat financera i normativa vostès poden apujar, deixar igual o abaixar impostos. Molt bé, què faran? Posaran l'ecotaxa? Els ciutadans volen una resposta. Ho faran? Què faran amb l'impost de successions? Què faran amb l'IRPF? Què faran amb l'IAE? Ja sé que és molt difícil que em responguin, perquè a vostès no els agrada abaixar els impostos. Al contrari, els agrada apujar-los, ja ho sabem. I per això (*veus de fons*), sí, sí, per això els municipis d'esquerra a Catalunya tenen el temps rècord de ser els de la més alta tributació local de tot Espanya, i aquest, em temo, és el futur que ens espera. Escoltin, sí, de tot això, jo estic disposat a parlar-ne seriosament i amb rigor, sense demagògies. No tinc interès a parlar de greuges i reivindicacions sense contingut real. Per tant, si us plau, no repeteixin el discurs d'aquests darrers anys, diguin què volen fer i per què; no facin com Convergència i Unió, no busquin excuses permanentment per amagar ineficiències, treballin i actuïn, governin. I si ho fan, tindran el nostre suport. No vegin els èxits i els progressos dels

altres com si fossin problemes en comptes del que realment són: oportunitats. Que a València, Madrid, La Rioja o Múrcia vagin bé és bo per a tots, o no? I no perdem energies discutint entre nosaltres problemes inexistents. Mentrestant, els altres van fent, i els va bé, i alguns amb dèficits fiscals molt superiors als nostres. Fem el que hem de fer nosaltres mateixos, deixem de rondinar i assumim les nostres pròpies responsabilitats. I aquesta és la realitat, no ens enganyem nosaltres mateixos. Senyor Maragall, no faci seu el discurs del nacionalisme en clau victimista, no es miri el melic com els d'abans; faci, treballi, governi, no ens capfiquem amb polítiques i respostes del passat. I en aquest Parlament, fins ara, hem sentit respostes des del passat, des d'un nacionalisme amb un projecte esgotat, que necessàriament ha d'anar més enllà per instint de supervivència; és a dir, més enllà, en alguns casos, del pacte constitucional i que vol una refundació d'allò que se'n diu «l'encaix» entre Catalunya i el conjunt d'Espanya. I que trenca amb una tradició i una trajectòria basada en l'estabilitat institucional i en el suport de les polítiques bàsiques; nacionalisme que està obsessionat per l'altre nacionalisme present en aquesta cambra, el d'Esquerra Republicana de Catalunya, i que segueix el camí de la radicalització i que sempre, darrerament, posa l'accent en allò que ens allunya d'Espanya i que defuig tot allò que ens hi apropa.

El meu lema, el lema electoral del Partit Popular durant la campanya electoral era: «Jo crec en Catalunya», i per això crec que hem d'assumir des de Catalunya també Espanya sense complexos, sense ambigüitats, de veritat, honestament, sense alimentar els discursos aliens, com el d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per això, aquesta versió legítima, però particular del catalanisme, ha rebut també un càstig molt important a les urnes, i que reflecteix un declivi inexorable des de fa temps.

Però també hem sentit propostes des del nacionalisme independentista, basat en tòpics i en llocs comuns, que apellen als sentiments i a les vísceres i que sovint obliden la racionalitat, que sovint ignoren les realitats i que des de la insolidaritat i l'egoisme busca la confrontació i l'allunyament d'Espanya. Un nacionalisme que no té en compte que estem en el segle XXI i que no assumeix el paper que realment hem de tenir en el món d'avui, interdependent i globalitzat, i que ahir aquest mateix nacionalisme reconeixia la normalitat del canvi, a diferència d'altres etapes històriques. Gràcies a què? Doncs miri, gràcies a unes institucions que ara vostès volen deslegitimar.

Però també hem sentit un discurs, el d'ahir del senyor candidat, deixi'm que li digui amb tots els respectes, acomplexat, burgès i «progre», obsolet, que no dubta a posar en qüestió temes bàsics, com l'estabilitat institucional o la relació normal entre Catalunya i el conjunt d'Espanya, amb concessions al nacionalisme radical en uns moments que els debats sobiranistes a tot arreu van perdre tot el sentit. Un discurs que parla de polítiques que sabem molt bé què signifiquen: més despesa pública, més funcionaris, més dèficit, i al final menys creixement econòmic; un discurs que significa més impostos, més rigideses, més intervencionisme i més sectarisme, menys llibertat, i que s'aguditzava per la dependència

política, ideològica i estratègica que tenen vostès amb Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa –li haig de dir, senyor Saura, que li dono l'enhorabona, perquè Déu n'hi do el que ha aconseguit– i que ens portarà a l'estancament econòmic, social, cultural i cívic, que coneixem molt bé quan les seves polítiques s'han portat a la pràctica. I aquest és el programa de govern que avui se'ns proposa, no?, grans paraules, plenes de tòpics, tremendament buit de continguts reals que interessin realment els ciutadans.

On són les respostes concretes als problemes concrets?, on són les solucions? Per què, senyor Maragall, plantejem nous problemes que només existeixen en el debat polític, sovint malaltís, que domina l'escenari català? Per què generem problemes des del poder polític que no existeixen a la societat catalana, afortunadament? Per què no parlem de què pot fer la Generalitat, com es poden gastar millor aquestes cinc-centes mil pessetes per cap que li pertocuen a cada ciutadà? I és un programa de govern que no ens fa oblidar algunes anomalies que, des d'una perspectiva democràtica, hem vist aquestes darreres setmanes, després del dia 16 de novembre, per exemple. Com és possible que subordinem l'interès general als interessos dels partits i plataformes PSC- PSOE, Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, plataformes *ad hoc* de base personal, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i que creem disset conselleries? Una de les primeres coses..., la primera cosa que haurà de fer aquest Parlament és fer obres en el banc del govern, perquè no hi caben vostès tots. Ja comencem gastant d'entrada, no? Però és que, a més a més, per què ho fan? Doncs, per crear plataformes de poder i de disponibilitat pressupostària per a tot aquest entramat heterogeni. I qui pensa en els ciutadans? Vostès –i ho sabem per experiència– volen més despesa i més funcionaris, com els deia, més càrrecs de confiança, i vaticino que vostès superaran un dels governs més intervencionistes i centralistes del planeta, els superaran. I per tant, ben aviat apujaran els impostos, generaran desconfiança i al final tindrem més dèficit, i amb la resposta habitual que els caracteritza, tornaran a apujar els impostos, i així successivament.

Com és possible...? També un altre exemple li posaré. Que el president de la Generalitat, des de la seva dignitat institucional, senyor candidat –i serà president, n'estic segur, a partir de la votació i de la presa de possessió d'aquesta setmana–, com és possible que accepti que els consellers no els nomeni ell, que és l'únic que en té la responsabilitat? Com és possible que es creï sense suport legal obvi la figura d'un cap de govern que, a la pràctica, devalua d'una manera increïble la figura institucional del president? Nosaltres sí que ens oposarem a aquest tema. I digui-li, digui al poble de Catalunya, què farà?, manarà o deixarà que passi allò que ara per ara tots hem vist, que el poder real, que vostès han cedit a canvi d'accedir-hi formalment, el tindrà Esquerra Republicana de Catalunya? Una força que, en definitiva, només té el 16,5 per cent dels vots i que a l'hora de representar els interessos dels catalans al conjunt d'Espanya, a les Corts Generals, és una força irrellevant. Li ho demano, si us plau, mani i no deixi que el manin, i no em refereixo des del Partit Socialista Obrer Espanyol. En això i en moltes coses més dis-

crepo totalment del representant de Convergència i Unió. Malauradament, el PSOE d'avui i el seu lideratge no són capaços de manar-li res, malauradament, perquè si el PSOE fos un partit seriós i responsable no l'hauria deixat que acceptés tantes i tantes coses a favor d'Esquerra Republicana o d'Iniciativa per Catalunya; no li hauria acceptat que el pacte de govern anés molt més enllà de la declaració de Santillana del Mar, que deia, vostè hi era, no?, que deia que «qualsevol reforma estatutària ha de ser consensuada», se suposa que també amb la força política que governa Espanya, i deixi'm que li digui, la que sembla que continuarà governant-la, i que en cap cas ha de significar modificar substancialment la Constitució, més enllà de la reforma del Senat o d'aspectes puntuals i formals que, sincerament, no justifiquen obrir expectatives innecessàries. Però és que no és així, perquè hauria d'explicar, per exemple, i amb claredat, si és possible, si la pretensió d'una consulta popular al marge de les previsions constitucionals és o no coherent amb la Constitució; si la pretensió d'un Tribunal Superior de Catalunya com a última instància obliga o no a reformar-la; si la pretensió que la Generalitat nomeni directament representants als màxims òrgans estatals al marge del Parlament espanyol obliga o no a la reforma de la Constitució; si la pretensió de tenir una política exterior en els termes que vostès han definit obliga o no a reformar la Constitució. I escolti'm, no passa res, eh?, no passa res, però és obvi que això no és el que es va dir a Santillana del Mar. I li demano que em digui si renega del document de Santillana, i per tant, renega del PSOE o no. Perquè no es pot –no es pot–, com diu el clàssic, enganyar a tothom tot el temps. Digui'm si està amb el PSOE o està amb el discurs d'Esquerra Republicana. I els seus votants estan esperant una resposta clara al respecte. Simplement, senyor Maragall, estem amb la Constitució i amb els termes de la seva eventual reforma de Santillana del Mar o no hi estem.

La meua impressió personal és que vostè per ser formalment president de la Generalitat ha cedit en tot allò que calgui i s'han convertit en un instrument en mans d'Esquerra Republicana. I cregui'm que ho lamento, i molt. I davant de tot això què més podem dir? Vol que breument parlem de polítiques concretes? Jo li demano: què farem amb el sistema educatiu i amb els concerts, els suprimirà? Què farem per millorar la qualitat d'un ensenyament que a Catalunya és molt i molt baixa? Què farem amb la política lingüística, sancions i discriminacions o incentius reals? Deixi'm que li digui una cosa: no generin vostès problemes allà on no n'hi han, la societat catalana està tranquil·la, siguem molt prudents. Què farem amb la sostenibilitat del sistema sanitari i amb els concerts i amb l'Institut Català de la Salut? I què farem, efectivament, ja ho han esmentat vostès, però què farem amb els autònoms i les pimes més enllà de dir que són molt importants? Això ja ho sabem. I, si us plau, no fem demagogia amb les grans empreses. O és que algú creu que un país important no ha de tenir grans empreses i com més grans millor i com més multinacionals millor? I què farem amb les infraestructures? Li voldria preguntar què pensa del túnel d'Horta o del túnel de Bracons, o què pensa del quart cinturó; què pensa de les centrals de cicles combinats, per generar energia a partir de gas natural; què pensen

fer amb les línies d'alta tensió, les volen autoritzar o no; què farem amb les antenes de mòbils; què farem amb l'alta velocitat, perquè jo he escoltat versions molt contradictòries, no? Ja sé que tot això és ciment, però és que, que jo sàpiga, les infraestructures normalment es fan amb ciment. Què farem amb la immigració; què farem amb el pacte entre el Partit Popular i el Partit Socialista, senyor Maragall, que vostè va desqualificar? –per cert, votat pels diputats del Partit Socialista de Catalunya en el Grup Parlamentari del PSOE a les Corts espanyoles. Hem parlat també del Pla Hidrològic Nacional, molt bé, què farem amb les interconnexions de xarxes i què farem amb el Delta, a més a més de parlar-ne cada dia; què farem amb el Delta, que se'n està morint, quines inversions hi pensen fer (*remor de veus*), sí, sí, sí, com es nota que molts de vostès no hi han anat (*forta remor de veus*): el Delta s'està morint i necessita actuacions urgents. A mi m'agradaria saber què pensen vostès al respecte. (*Remor de veus*). El que pensa el Partit Popular i el seu Grup Parlamentari, vostès ho saben perfectament. A mi m'agradaria saber què és el que pensen vostès fer per salvar el Delta.

Què farem amb la nostra capacitat normativa en matèria d'impostos, els abaixarà?, en suprimirà algun?, els apujarà?, no farà res?

Davant de tot això, ho repeteixo, hi ha alternatives. I les anirem proposant des del meu Grup al llarg d'aquesta legislatura, amb la convicció que podem anar convenent cada vegada més ciutadans. I li ho dic, i vaig acabant, des d'una voluntat de col·laboració en temes bàsics. Jo estic segur que, en alguns temes, podem fer-ho i podem arribar a acords: l'ordenació territorial, la llei electoral, la revitalització del Parlament, la segona descentralització cap als ajuntaments, el plantejament metropolità, la millora dels serveis socials... Sé molt bé que, lligats com estan de mans i peus a Esquerra Republicana, no podem arribar a acords en altres temes, com els institucionals o els de finançament, però també he vist que es neguen d'entrada, i diguin per què, a arribar a acords amb el Partit Popular, si governa Espanya, i la governarà com sembla previsible. Però sàpiga en qual-sevol cas, senyor Maragall, que nosaltres farem els esforços necessaris. Vostè em coneix i sap que això serà així –serà així–, sens dubte, en benefici del país, però no em faci trampa –no em faci trampa–, anul·lin vostès el punt del seu Acord relatiu a no arribar en cap cas a acords amb el PP, perquè, si no és així, com vol que me'l cregui?

Després d'escoltar-lo, amb tot el respecte i amb tota l'atenció, li he de dir que crec que el seu govern, legítim i democràtic –i sobre això cap broma–, no serà bo, serà negatiu. I per això li dic que votarem en contra des del convenciment que hi ha polítiques alternatives que es basin en la voluntat de col·laborar amb el Govern d'Espanya. I ara per ara això, pel que s'ha vist, només ho podem afirmar des del Partit Popular de Catalunya, ningú més. I no oblidí que ara com ara som el partit que governa Espanya.

També polítiques alternatives que pensin en les polítiques concretes necessàries a favor dels ciutadans i de les seves preocupacions reals; polítiques que tinguin un enorme respecte a les nostres institucions i que no les

qüestionin per interessos electorals o de partit; polítiques que plantegin projectes de futur en funció de les necessitats de Catalunya, sabent que són perfectament compatibles amb les necessitats del conjunt d'Espanya; polítiques que parlin de la societat de la informació i de les noves tecnologies, que parlin de treball, que parlin de seguretat, de benestar, de qualitat de vida, d'infraestructures necessàries... Aquí ens hi podem trobar. I aquest, senyor Maragall, sàpiga, serà el nostre estil a l'hora de fer oposició. I no li diem per quedar bé que faci disbarats, com de vegades li diuen des de l'altre Grup de la oposició; en això l'ajudarem. La radicalitat no ens interessa, vostè ja la té dins del govern (*rialles*) i ja en té prou; vostè el que necessita, clar, és moderació, serenitat, sentit comú, realisme, i si va per aquí, des de l'oposició del Partit Popular, l'ajudarem. Però lamentablement crec que no serà així, i per això avui li reitero: votarem en contra, desitjant-li sort, de veritat, i encert, però avui no li podem atorgar la nostra confiança, i cregui que ho lamento, perquè vostè podria representar la il·lusió d'un canvi necessari. Però ahir només el seu discurs es va dirigir als seus socis de govern, ni tan sols es va dirigir, deixi'm que li ho digui, al seu electorat. Ahir va estar, i darrerament està vostè molt més nacionalista que socialista. I és un canvi absolutament necessari després de prop de vint-i-quatre anys, que, com he dit al començament, sens dubte han estat excessivament llargs, però no és un canvi il·lusionant, és un canvi per anar enrere, és un retrocés. Malauradament no comença avui una nova etapa, sinó que només canvien els protagonistes. Els debats, pel que hem vist, són els mateixos i al final, com sempre, la culpa de tot és de Madrid.

Permeti'm que li digui que són el passat, i nosaltres el que volem és el futur de Catalunya i d'Espanya, dels catalans i de tots els espanyols. Ahir vostè feia el discurs de la seva vida –ja li ho ha recordat el senyor Mas–, cregui'm que li ho dic amb sentiment: no ho va aprofitar, no ha començat bé, i els catalans que l'han escoltat ara comencen a saber què volen fer, però no de la seva boca, sinó en boca dels seus socis de govern. Ni tan sols, deixi'm que li ho digui, els ciutadans saben avui què volen fer respecte a l'estatut o respecte al finançament. La vella cançó, i gran cançó, deia *parole, parole*.

No li diguem ara... –i acabo, senyor Maragall–, no li diguem ara, a Espanya –i a vostè li sonarà molt això–, no li diguem adéu. No li diguem adéu, diguem-li benvinguda, perquè volem seguir fent les coses junts. I en aquests darrers vint-i-cinc anys això ens ha anat molt bé, i no ho malmetí, senyor Maragall, té avui una gran responsabilitat històrica.

Vostè deia ahir que no hi ha unitat sense diàleg, i jo hi estic d'acord: a Catalunya i a Espanya. I això no és possible si vostè hi sumés que el que volen és anar-se'n d'Espanya. Jo no ho vull, i estic segur que moltíssims catalans tampoc, i aquests ciutadans i ciutadanes de Catalunya volen la seva resposta i també la dels seus socis de govern, tot i que la d'alguns la sabem molt i molt bé.

Moltíssimes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

El senyor Carod-Rovira demana la paraula?

El Sr. Carod-Rovira

Demano la paraula per al·lusions i contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. Carod-Rovira

Jo estic disposat a acceptar qualsevol reflexió política però no afirmacions que no es corresponguin a la realitat. Que Catalunya pugui ser estat, com volem nosaltres, no és ni egoisme ni insolidaritat, és un dret democràtic al qual no estem disposats a renunciar, encara que no agradi al senyor Piqué –anava a dir al senyor PP, perdoni–, encara que no agradi al senyor Piqué, que no agradi al PP i per més que intenti –com avui he vist que ha començat ja– un nou estil de criminalitzar Esquerra Republicana.

Em sap greu el to de la seva intervenció, senyor Piqué, perquè no era habitual en aquesta cambra, i permeti'm que li digui que qui l'ha sentit i qui el sent.

Si el poble de Catalunya hagués donat crèdit a les paraules que ha dit, catastrofistes, no callaria ningú aquí, ni tan sols l'uixer que hagués de ser l'últim que apagués el llum. Per sort, el poble català ens ha donat vint-i-tres escons a nosaltres, setanta-quatre al tripartit i quinze a vostès. Qui és radical a Catalunya? Ho són vostès. Que cadascú es posi al lloc on li correspon, que és on l'ha posat ja la societat catalana.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Piqué, també per un minut.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Carod, quan es diu amb la rotunditat que vostè ho diu, i hi té tot el dret, no? –hi té tot el dret–, que el que vostès volen és anar-se'n d'Espanya, jo li haig de dir que això, a mi, em sembla radical, a mi i a molts més –i a molts més–, i que hi ha molts ciutadans de Catalunya que en funció d'això se senten intranquils. I el que em preocupa és que amb tota la legitimitat democràtica que li donen els vots, i vostè en té el 16,5 en aquestes darreres eleccions, si vol li recordo també que de vegades, a mi, em sobta, des del punt de vista de la legitimitat democràtica, que qui té un sol diputat a les Corts Generals, doncs, parli en nom de Catalunya aparentment amb més dret i amb més legitimitat que un Partit Popular de Catalunya que en té dotze. I cada elecció té les seves circumstàncies i potser al mes de març sàpiga que haurem de tornar a parlar amb altres termes des d'aquest punt de vista.

Tots hem d'orientar el nostre debat polític en funció de les realitats democràtiques que atorguen els ciutadans

i, per tant, doncs, deixi'm que li digui que nosaltres seguirem defensant les nostres idees. No comparteixo en absolut que jo hagi criminalitzat ningú, sinó que he posat l'accent en aquelles coses que em semblen profundament contradictòries de la seva coalició de govern i que crec –que crec– que mereixen resposta fonamentalment del Partit Socialista i del que serà president de la Generalitat...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...no tant de vostè.

Gràcies.

El president

Una qüestió prèvia, s'ha deixat les ulleres i el rellotge. *(Rialles.)* Senyor Maragall, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Molt honorable senyor president. Senyor Piqué, a mi, m'hauria agradat, i ho tenia apuntat fins i tot, poder començar el meu parlament dient-li: «Benvingut», però deixi'm que abans de dir-li benvingut, que ara li ho diré, li digui que hi ha coses que no són benvingudes, de part de vostè, com és un victimisme que vostè acusa en altres, no precisament en els socialistes, però, en altres partits d'aquesta cambra. Per favor, no faci ús, vostè, d'un victimisme quan no hi ha víctimes, o almenys vostès no ho són, les víctimes. Vostès estan en el Govern espanyol –el seu partit, em refereixo–, doncs, estan al Govern espanyol i, si alguna cosa grinyola d'aquest país i si hi han sortides de to i si hi ha gent que pot moltes vegades pensar que no estem en el millor dels móns, això és degut no solament al fet que –no perquè vostès hi siguin, que en això no hi tinc res en contra, que el Partit Popular estigui al Govern espanyol, no–..., però això és degut al fet que hi ha una determinada versió del Partit Popular i una determinada versió del que és la dreta espanyola que s'està... fent; s'ha fet, no és que s'estigui fent, s'ha fet ja, de temps, amb el control de la governació i del llenguatge de la governació, i que aquest llenguatge és el que està fent més pel trencament entre ciutadans espanyols de diferents nacionalitats i regions que cap altra cosa. I vostè això ho hauria d'entendre.

I dit això, li haig de dir, aleshores, sigui benvingut. Sàpiga que nosaltres no deixarem que ningú posi en dubte la seva catalanitat, per exemple, i sàpiga que contrastarem idees i contrastarem projectes, i que probablement no estarem d'acord amb algunes coses, però m'imagino que en altres sí.

I, en segon lloc, sàpiga que el voldrem per al gran acord nacional. No estarem d'acord amb com... «No estarem d'acord», no, solament en el llenguatge, que això es pot anar polint en el futur, sinó que probablement no estarem d'acord en algunes de les solucions de govern, en moltes, en la majoria de les solucions de govern. Les esquerres, i més encara les esquerres catalanistes, tenen

una concepció, antiga concepció i renovada concepció de la governació, que no s'adiu exactament amb el que és l'estil i la manera de governar del Partit Popular. No sabem encara quina seria la del Partit Popular català o a Catalunya, perquè no han tingut ocasió de poder-ho demostrar, però volem pensar que si això algun dia existeix serà diferent, i cosa que serà més senzilla.

En tot cas sàpiguen que els volem en un gran acord nacional, volem que vostès estiguin presents en la formulació del que ha de ser la nova carta magna catalana, per dir-ho així, i el nou finançament. I aquests són els dos temes, senyor Piqué, als quals jo em vaig limitar. I dic «limitar» i no ho hauria de dir, perquè limitar això és molt difícil, com vostè sap.

És molt senzill fer una tirallonga de referències en la qual surtin les paraules «joventut», «vellesa», «barris», «grans empreses», «petites empreses», «internacionalització»..., jo què sé, en fi, «mitjans de comunicació», etcètera, tots seguits, i aleshores dir: «Vostè no ha parlat d'això.» Vostè tampoc. Vostè ha fet una tirallonga de noms, però no ha dit res d'això, com és lògic, no?

Sàpiguen que nosaltres volíem parlar i volem parlar en aquest debat de les coses fonamentals. I aquestes són: com ha de ser l'estatut de Catalunya; com ha de ser l'encaix de Catalunya amb Espanya; quina és l'Espanya que nosaltres volem –i cada u hi posarà el seu accent; per nosaltres, està allà on volem que estigui?, i, quina és l'Espanya que nosaltres volem per poder dir, per no haver de dir allò que vostè m'ha dit cap al final del seu parlament que jo no havia de dir, que és un adéu. Però nosaltres callats no ens quedarem; una cosa és que no diguem adéu, una altra cosa és que puguem dir que en aquesta Espanya hi estem bé, que és el que s'ha dit.

En l'Espanya que governa el senyor Aznar i de la manera que la governa és molt fàcil que la gent que tingui ganes de dir adéu a Espanya creixi en nombre, i això ho han de tenir clar els populars catalans, ho han de saber. Vostès pertanyen a un partit que està dirigit per un estil –no vull personalitzar, perquè seria aleshores menys greu, potser–, un estil perquè els estils es poden perpetuar, les persones, no, eh?, passen, però els estils de vegades es queden.

Hi ha un estil de governació espanyola molt antic, fatu, arrogant, ignorant de les diferències, poc sensible, poc proper, que quan vol fer la brometa, en fi, o vol quedar bé, aleshores encara és pitjor, perquè se li veu el llautó, que tot allò és fals, i aquest estil jo no dic que sigui l'estil del seu partit, dic que és l'estil del seu partit en aquest moment, i que nosaltres hem rebut, no ho puc amagar, amb una certa esperança el fet que vostè decidís –com sembla que ha decidit, i el felicito per això– quedar-se a fer política aquí, a Catalunya. Perquè això vol dir que, efectivament, vostè entén que Espanya es pot fer des de Catalunya i que s'ha de fer des de Catalunya, i que Catalunya no es pot fer des d'Espanya. És des d'aquí que s'ha de fer Catalunya i, al mateix temps, si alguna possibilitat hi ha –i vostè i jo creiem que n'hi han–, fer Espanya, fer l'Espanya que volem, aquesta a la qual no li haurem de dir «adéu», ni «passi-ho bé», tan sols, sinó «sigues com has de ser», «comporta't respecte a la teva pluralitat», no?

Nosaltres, a vostès, els volem, doncs, en el gran acord nacional per l'autogovern i pel finançament de Catalunya.

Vostè ha parlat d'expressions intolerants. Doncs, d'expressions intolerants..., pel que li acaba de dir..., francament, en fi, nosaltres no hem d'aprendre res de ningú que no sigui..., no de vostè, però sí de vostès.

Sobre el programa, sobre si el programa ha canviat o canviarà pel fet de ser un tripartit de les esquerres catalanistes, no?, doncs, evidentment que els programes han canviat, evidentment que nosaltres hem estat un mes treballant, nosaltres no fem els pactes per telèfon. Ho torno a dir, no vull ofendre ningú, nosaltres no fem les coses a corre-cuita, hem estat treballant un mes, pràcticament, per arribar al casament de tres programes diferents, que eren diferents i que tenen aspectes diferents. I vostès diuen: «No s'entendran, no funcionarà», doncs, miri, a la vida política d'avui, qui no s'entén amb algú altre no val per a res. Si Catalunya no s'entén amb Espanya i amb Europa val més que no s'hi posi. Si Espanya no fa l'esforç de convèncer –com darerament no crec que ho hagi fet, el Govern espanyol–, tampoc no servirà per a res.

No hem aconseguit, per exemple, en la Conferència Europea més que, simplement, reenviar-la fins al mes de juny a Irlanda del Nord. Per què? Perquè Espanya no ha sabut trobar una solució al punt en el qual la seva intolerància, o la dels altres, no hi entro, se'ns havia imposat, no?

Vostè ha parlat de diners, i m'ha agradat perquè ha donat alguna xifra concreta: 20 bilions de pressupost de l'Estat, 3 bilions de la Generalitat. Li ho dic jo, 3.000 dòlars / euros per càpita, a cada un dels ciutadans, 3 bilions –3 bilions– del pressupost de la Generalitat. Sap quant gastem en sanitat? El 40 per cent. Sap quin és el nostre projecte, quin és el nostre objectiu des de fa anys i panys? I està tan dit i tan redit que sembla mentida que ara em diguin: «Per què no diu res»? No, no, és que si ho dic, em diran: «Quin avoriment, ja ho havia dit.» Sí, ho havíem dit, 40-30-30. Havíem dit: «Volem que l'Estat...» No és que vulguem –no és que vulguem–, és que preveiem que si amb bon sentit i, en fi, amb bon ànim es pot arribar a una situació en la qual l'Estat sigui menys de la meitat –ja està a punt de ser-ho menys de la meitat– de la despesa pública, neta, tret de pensions... –tret de pensions i tret d'amortitzacions del deute financer, per descomptat, però això són coses que fa l'Estat, sí, però les fa com a caixa general de tots, i, per tant, no les compto, no? En aquest sentit ens hem acostat moltíssim a aquell 50-25-25, que vam demanar fa anys, i ens estem acostant, a poc a poc, al 40-30-30, i jo haig de dir que si alguna cosa va endarrerida són els ajuntaments, és l'últim 30. És a dir, les autonomies han nascut, han guanyat pes, en seguiran guanyant, però no hem fet el rebot, no hem fet la redistribució cap a baix que havíem de fer.

Però això, senyor Piqué, vostè i jo, si ens posem amb un paper i un llapis en una taula asseguts i ho discutim, ens posarem d'acord de seguida amb quins són els números. Una altra cosa és a quin ritme s'ha d'avançar cap a aquest objectiu que nosaltres diem. Però jo en aquest acord el voldria, senyor Piqué, perquè a més serà

útil, perquè a més la seva experiència en el Govern espanyol..., i més, i més enllà, en el Cercle d'Economia i altres, que el coneixem com a professionalment molt solvent, per les seves prestacions anteriors ens ha de servir per arribar a acords. I jo li demano, salvant algunes de les frases que vostè ha dit, certament una mica doloroses per a nosaltres, no?, jo vull que vostè sigui en el gran acord nacional i que sigui un protagonista d'aquest gran acord nacional.

Els recursos, primer, s'han de tenir. Vostè pregunta: «No han discutit, no han explicat com ho repartiran.» Bé, ho hem explicat pel dret i pel revés, en els programes de cada un dels partits i fins i tot en la síntesi dels programes, però primer els hem de tenir –primer els hem de tenir– i aquest és el punt fonamental.

Vostè fa molta crítica de les obres que diu que nosaltres no sabrem fer perquè són ciment, no?, ha dit. Miri, això del ciment, hi ha una cosa que de vegades perdem de vista, ciment vol dir que és formigó i que nosaltres som gent que no ens agrada el formigó i que estem en contra de les grans obres... Si és això el que deia, no? Suposo que era això. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sé al que es refereix.

Tenen de tenir en compte una cosa: la visió que es té a Madrid del ciment i la que es té aquí és diferent. Sap per què? (*Veus de fons.*) No, no..., i li diré per què, perquè és una qüestió de números, no?, és de tocar i tocar. La densitat és diferent. L'any 1945 hi havia una cosa que es deia *Dirección General de Regiones Devastadas*, que dirigia un senyor que es deia Pedro Bidagor Lasarte, i a aquest senyor li van encarregar la reconstrucció de Madrid i Barcelona, després de la Guerra Civil i després de la Guerra Mundial. Doncs, molt bé, a Madrid, sap quant van trigar a aprovar el Pla? Tres anys. L'any 48 ja el tenien, i aquí l'any 53 –l'any 53–; vuit anys, van estar! I es pensa que és perquè allò era Madrid i van posar-hi més..., en fi, més ganes, per dir-ho així, i aquí menys? No, no, no...! Perquè Madrid era Madrid i prou! O sigui, tot el que hi havia al voltant, tot el *monte era orégano*, no hi havia cap mena de problema per créixer. I en canvi, aquí, que hi havia el riu, hi havia el Delta, hi havia l'agricultura més rica d'Europa, segurament, en el seu moment –que ara està deixant de ser-ho, perquè, és clar, la pressió dels preus industrials i terciaris, doncs, l'està fent fora, no?, i mirarem de salvar-ho, no és així? (*Forta remor de veus.*) Doncs, bé..., és clar, què vol dir «ciment»? Què vol dir «ciment», quan vostè diu «ciment»?

És que a Madrid, aquest Prat, aquest Prat del Llobregat poc hi és, no hi és. No sé si m'explico. És a dir que la cultura..., la cultura no es tracta que aquí siguem molt més ecologistes que allà. És que aquí som ecologistes tots. És que aquí trepitgem l'altre tots. És que aquí la densitat és més alta. És que aquí el respecte per aconseguir la mateixa qualitat del medi ens ha d'obligar i ens obliga a fer molts més esforços que no pas a la *meseta*. A veure si m'entén.

Per tant, no es pensi que això del ciment és un invent d'un partit petit que ha sortit a dir: doncs, ara nosaltres ens inventarem una fórmula que sigui popular perquè la gent digui que no a tot. No, no, no... Es tracta que el nostre país és un país petit –el president Pujol ho ha dit

moltes vegades–, rebregat, amb molt poques planes, amb la plana de l'Empordà, la plana de Vic i la plana de Lleida. I s'ha acabat, i tota la resta són coses que s'han de foradar, que s'han de construir de mil maneres diferents, on sempre estàs trepitjant un ull de poll d'un altre que té uns interessos que són legítims, també. Per tant, aquesta densitat ens fa més rics, però ens fa més cars. A veure si m'explico: ens fa més complicats de gestionar.

I si a això vostè, reduint-ho tot a res, pràcticament, en vol dir «la política de no al ciment», digui-ho així. Nosaltres anirem molt en compte a veure què és el que trepitgem, on trepitgem cada vegada que creixem, no?

Vostè ha dit que els ports, les depuradores, els aeroports, que tot això són coses que s'estan fent i que són inversions importants. Senyor Piqué, vostè sap millor que jo i millor que ningú que totes aquestes inversions són criatures que es porten el pa sota el braç: ports, depuradores –depuradores amb menys sentit, però també, a través de mecanismes fiscals que estan molt ben establerts, ja– i aeroports... Escolti, els aeroports s'ho paguen tot i encara en paguen d'altres, per dir-ho d'alguna forma. Les inversions que s'estan fent... Vostè em dirà: cal finançament. És clar que cal finançament! Però ja voldria, jo, que totes les inversions que haurem de fer siguin inversions com la de l'aeroport, que puc anar a qualsevol banc i em diran: quant en vol? Perquè l'aeroport de Barcelona, i l'aeroport de Madrid, per descomptat, i el de Palma són els negocis més grans que hi ha a Espanya –negocis en mans públiques, per cert. Cosa que el seu Govern –el Govern en el qual vostè va participar, perdó–, doncs, no va voler reconèixer en el sentit de donar als aeroports autonomia per poder gestionar... Cosa que no entenc de vostè, ho entenc del senyor Cascos, però no ho entenc de vostè, d'un ministre català que està en un govern que ha de decidir sobre quina és l'estratègia dels aeroports, i a l'aeroport més important de Catalunya, que és l'aeroport de Barcelona, que és enormement rendible, no li dóna la llibertat per fer un mínim d'estratègia pròpia? Un aeroport en el qual el *cargo* Borrell, Borrell, Borrell... En Borrell ja feia molt de temps que se n'havia anat del Ministeri quan es va... (*Remor de veus.*) Molt de temps!, molt de temps que se n'havia anat del Ministeri quan es va començar el nou aeroport! (*Forta remor de veus.*)

Però vostès i el seu Govern han impedit que tota la prestació de *cargo* de l'aeroport de Barcelona pugui créixer. Va estar potser vuit anys «plafonant» a vuitanta milions de tones, quan el *cargo*, les mercaderies, és el consum que creix més en el trànsit aeroportuari, el que més. I, tanmateix, no, no..., com que allò era AENA, i AENA no tenia interessos propis més que els d'una exdirecció general del Ministeri, doncs, així ens va.

Mirin, o tenim autonomia en la gestió de l'aeroport, sense que això no vulgui dir que l'Estat no hi sigui, o que AENA no hi sigui –em semblaria perfecte–, o tenim autonomia per fer-ho, o el senyor Cascos o qui el succeeixi en aquests mesos que falten del seu Govern, que espero que siguin els darrers, no?, doncs, prenen determinacions positives en aquest sentit, o, si no, en el moment que això canviï, canviarà radicalment –radicalment.

Perquè li dic: no pot ser –no pot ser– que l'aeroport de Barcelona no tingui autonomia i, mentrestant, que l'aeroport de Barcelona no pugui tenir socis privats, per exemple. Sóc més liberal que vostè en això, no? No, no..., tot d'AENA. I que, mentrestant, el Ministeri d'Obres Públiques, o de Foment, li estigui dient a un gran operador o constructor espanyol privat..., que se'n vagi a comprar el 35 per cent de les accions de l'aeroport de Sidney. Bé. I, per què els grans inversors espanyols poden anar a comprar aeroports a Sidney i no poden comprar l'aeroport de Barcelona, per començar? I, per què «la Caixa» tampoc? O, per què les empreses catalanes tampoc? És que tenim micos a la cara, diguéssim? Que és que..., què passa? Per què no podem, nosaltres, gestionar, des del sector públic i del sector privat, uns aeroports que... Escolti, no és per res, eh?, és perquè són una part fonamental de l'estratègia política i econòmica i territorial de Catalunya. Que no ho entén?

El dia que l'aeroport de Barcelona i el dia que els altres aeroports, gràcies..., gràcies a la pujada de l'aeroport de Barcelona, passin a ser, com està començant a ser, en el cas de l'aeroport de Girona, també, per la presència de companyies privades..., el dia que això succeeixi estarem parlant de coses serioses. Tota la resta –tota la resta– no ho és. És a dir, volem transparència. Volem que el senyor Rato no ens digui que *enseñar las balanzas fiscales es enconar los ánimos*. Volem que les dades estiguin sobre la taula, les publicarem. I no acceptarem, perquè és tan important com això, que els mapes, les infraestructures, el dibuix, siguin contradictoris amb una política fiscal, que admetem o esperem que serà enormement més progressiva.

Senyor Piqué, hi han moltes coses de les quals voldria parlar amb vostè, moltes més. Vostè diu: «Els impostos catalans són més alts que els de Madrid o que els de la resta d'Espanya.» I com no ho han de ser? Vostè sap quants museus hi han a la ciutat de Madrid i a la ciutat de Barcelona, per exemple? Doncs, suposi que n'hi hagin trenta-dos. A Madrid n'hi ha dos que són de l'Ajuntament i trenta que són de l'Estat. I a Barcelona? N'hi han trenta de l'Ajuntament i un que és de l'Estat, que és l'Arxiu de la Corona d'Aragó, per cert, i l'únic. Com vol que els impostos de Barcelona no siguin més alts que els de Madrid?, si haurien de ser els més baixos d'Espanya, en aquest sentit! Ja sé que aleshores el senyor Gallardón diu: «Oh!, també tenim les despeses de defensa, és a dir, de protecció, en qualitat de capital de l'Estat, etcètera.» Molt bé. Resti tot això d'aquí i continuaré comparant net, d'això, i veurà que, si a Madrid els impostos els apugen, que em sembla que ara el senyor Gallardón ho vol fer, i ho farà, tot i que el seu Partit li ha dit que no, Barcelona pot començar a tremolar, i tots els catalans també. Perquè vol dir que la potència econòmica i financera que s'ubicarà a l'Administració local de la capital d'Espanya, a fi de bé –i em sembla fantàstic, eh?–, serà tan enormement superior al que puguin donar a les altres ciutats que aquest país farà... (*Veus de fons*.) En fi..., es decantarà, per dir-ho d'alguna forma, no?

Sàpiga, doncs, que quan nosaltres parlem d'equilibri financer hem de parlar de tots els tres sectors. Estigui

tranquil, deixarem de rondinar; no és el nostre, rondinar. Nosaltres som de la proposta, nosaltres proposarem. Però vostès, aleshores, no se'n esverin. Nosaltres deixarem de rondinar. No direm: «Oh!, que ens estan fotent. Oh!, que ens estan traient, que ens estan perseguint, que ens estan dient...» No, no, no ho direm! No, no, nosaltres direm: «Volem l'aeroport de Barcelona com el de Sidney: tenir socis privats, ni que siguin privats espanyols.» Ho volem –ho volem–, això, eh?

Volem que l'alta velocitat arribi, per descomptat, en les dates que s'havia previst. No volem que s'estigui gastant més diners en el Pla hidrològic nacional, en el transvasament de l'Ebre que no pas en el Segarra - Garrigues. No, no, no ho volem. Això no és rondinar, és que proposarem les maneres de fer-ho. Vull dir, els ho posarem senzill. I vostè estarà aquí, pel que jo sé; si vostè es queda aquí, en aquesta cambra, jo em penso que aquestes coses de debò que seran més fàcils.

Miri, no m'agradaria –no m'agradaria– que semblés que sobre aquest punt hi ha un excés de personalització. No hi és, perquè, a més, tinc un major respecte pel seu Grup i pels components del seu Grup de l'última legislatura, eh? De debò. Jo confio molt de la seva presència aquí, senyor Piqué. Hi confio, perquè sé que Espanya s'està acostant a una situació de canvi. Perquè sé que Espanya s'està acostant a un moment en el qual haurà de decidir coses que fins ara no s'ha atrevit a decidir. I sé que Catalunya serà la impulsora d'aquests canvis en una bona part –tampoc no em vull atribuir el cent per cent dels mèrits. Però sé que el posicionament, la línia que el govern de les esquerres catalanistes està agafant, i el fet que s'hagi construït per la força de la necessitat –ho vam dir–, però amb la virtut d'haver-ne pres nota, no?, i d'haver fet els deures, sé que tot això, en aquest país, pot provocar o un gran esglai o un gran avenç. I espero que vostè contribuirà al fet que sigui allò segon.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor Maragall, per la seva intervenció i també pel to i per les referències personals. Gràcies per la seva benvinguda, que la hi agraeixo profundament. I jo el que li puc garantir és una cosa que li he dit en la intervenció d'abans, no?, que procuraré contribuir de manera constructiva i positiva, conjuntament amb tot el meu Grup Parlamentari, a afrontar tots els grans reptes que té Catalunya, no?, que té Catalunya i el conjunt d'Espanya, i que des d'aquí també hi podem fer grans aportacions.

Per tant, jo li agraeixo això, i només un petit comentari, breu, perquè crec que tampoc té massa sentit que fem un debat sobre això, no?, sobre el tema del victimisme i sobre el tema del llenguatge dels uns i dels altres.

Miri, li ho dic de veritat, si algú és permanentment demonitzat en aquest país és el Partit Popular –si algú és permanentment demonitzat a Catalunya és el Partit Popular. Cada dia. I ho hem sentit en aquesta cambra. El que passa és que els ciutadans de Catalunya hi estan tan acostumats que ho troben normal. I aleshores resulta que quan dius algunes coses que no són ni la quarta part d'ofensives a qualsevol altra força política, doncs la gent està ofesa i dolguda; no hi estan acostumats.

Doncs miri, abans s'ha esmentat l'estil, no?, i el meu estil, que procura ser sempre moderat i constructiu, també passa per dir la veritat, o almenys la meua, i passa per quan jo crec que hi ha tòpics i llocs comuns instal·lats en el debat polític, doncs, denunciar-ho.

Jo crec, sincerament, que Catalunya està massa dominada, en el seu debat polític, per tòpics i llocs comuns i que massa sovint hi ha un divorci extraordinari entre el que es discuteix en aquesta cambra o el que discutim els dirigents polítics catalans i allò que realment palpita en el si de la societat catalana. I hem d'anar molt amb compte amb això, hi hem d'anar molt amb compte, no? Crec que és molt bo que algú, de tant en tant, sigui políticament incorrecte, trenqui tòpics i digui el que realment pensa –i digui el que realment pensa–, sense que això hagi d'ofendre a ningú.

També li agraeixo aquesta oferta de poder arribar a acords. Jo he esmentat uns quants possibles acords sobre temes molt importants per al país. Ens hi posarem a treballar de seguida. Però vostè, com és natural, ha parlat, doncs, de la proposta de nou estatut i del nou sistema de finançament.

Bé. Veurem com es van articulant, des del punt de vista del debat parlamentari, aquestes coses, no? És coneguda la nostra posició sobre l'Estatut. Nosaltres, al llarg de la campanya electoral, hem dit que érem l'única força catalana que defensava l'Estatut. Totes les altres forces polítiques catalanes, doncs, el volen modificar, el volen canviar, el volen suprimir per substituir-lo per una altra cosa, no?, per un estat lliure associat, per un nou estatut nacional... En fi, molt bé, tot això és legítim, només faltaria! Però nosaltres hem defensat l'estatut de tots. Per què? Perquè estem convençuts que les institucions, i aquesta és una de les grans virtualitats i un dels grans encerts d'aquests darrers vint-i-cinc anys, han de ser de tots i que l'estabilitat institucional és un valor extraordinari. Sense estabilitat institucional un país no pot prosperar, i el que no podem intentar és substituir institucions que són de tots, per tots compartides, en les quals caben tots els interessos i tots els sentiments dels ciutadans, sense distinció –perquè Catalunya, que afortunadament és plural, té molts sentiments diferents de pertinença i d'identitat, molts–, i substituir això per institucions que responen només a una part, per important que sigui, dels sentiments i dels interessos del país, però que deixen al marge una altra part.

Per això sempre hem dit que aquest debat no s'està abordant d'una manera correcta i que si s'aborda d'una manera diferent, des del consens màxim –des del consens màxim–, i salvant el principi que les institucions no depenen de les alternances polítiques, sinó que han de ser sempre de tots, algun dia, si es planteja en

aquests termes, que per ara no és així, jo li dic que, intel·lectualment, jo personalment no tinc cap problema, però és que està mal plantejat, aquest debat. Veurem com evoluciona, per tant, veurem com evoluciona.

I des del punt de vista del finançament jo també vull recordar algunes altres coses, no?, i novament potser el que faig és trencar tòpics i dir coses que, com que no són les que es diuen normalment, sorprenen i no agrada sentir-les. Jo he vist gent que em nega que s'estigui ampliant l'aeroport del Prat perquè no li agrada sentir que s'està ampliant l'aeroport del Prat, perquè el que li agrada és continuar dient que des de Madrid no es fa res. Dius: «Quan fa que no has anat a l'aeroport del Prat? –Jo, la setmana passada. –Doncs et devies posar al passadís i no a la finestra, perquè només cal mirar.» Coses d'aquestes que són elementals i que es continuen negant.

Doncs bé, amb el mètode de finançament hi ha coses que són elementals i que es neguen. Primera cosa elemental: un increment molt important de recursos, un increment molt important del marge de maniobra a l'hora de percebre aquests recursos, molt important. I això que dic jo avui ho varen dir per unanimitat totes les comunitats autònomes fa menys de dos anys, la comunitat autònoma de la Generalitat de Catalunya, governada per Convergència i Unió, i les comunitats autònomes governades pel Partit Socialista, que van aprovar fa menys de dos anys un acord de finançament que tothom va aplaudir –hi insisteixo, unànimement–, i van dir que era un acord molt bo, que incrementava significativament els recursos i que tenia vocació de permanència –vocació de permanència. I l'Acord diu textualment: aquest és l'esquema, que és un esquema de participació sobre els impostos, que, pel que m'ha semblat, fins i tot hi podem estar d'acord, i que, al cap de cinc anys –al cap de cinc anys– el que es fa és buscar els ajustaments tècnics necessaris per perfeccionar-lo i per millorar-lo.

I això és el que hi ha. Ja sé que no els agrada sentir aquestes coses, però és així: es va aprovar per unanimitat fa menys de dos anys, amb l'horitzó temporal de cinc i amb vocació de permanència. Que ara es vol canviar? És legítim. Diu: «Escolti'm, és que el denunciarem al Consell de Política Fiscal i Financera.» Molt bé, es pot fer, sí, sí, però és contradictori amb el que es va signar fa menys de dos anys.

I, a partir d'aquí, és que s'està avançant molt, s'està avançant molt en el tema de la descentralització de la despesa. El senyor Maragall feia referència a una cosa, i jo la hi he sentit moltes vegades; feia referència al 40-30-30. Molt bé, amb aquests moments, la proporció és, aproximadament, 48-37-15. On és el problema? El problema és en els ajuntaments. Jo ja li he dit que en aquest tema de la segona descentralització, d'un gran pacte local que incrementi els recursos dels ajuntaments, ens hi podem trobar. Però hi ha hagut un gran esforç de descentralització, perquè partim del 92 per cent l'any 80 de despesa en mans de l'Estat, i ara estem en el 48, i partim del fet que més de la meitat..., no partim, sinó que hem arribat al fet que més de la meitat dels funcionaris avui ja depenen de les comunitats autònomes, i només la quarta part, comptant les forces de seguretat

i les forces armades, només la quarta part, depèn de l'Administració central; procés de descentralització extraordinari. Per tant, jo sobre això també estic disposat a anar-hi treballant.

Un comentari sobre els impostos locals i Barcelona i els museus, no? (*Veus de fons.*) Bé, això explicaria, en part, per què els impostos locals a Barcelona són més alts que els de Madrid, no? Però, és que vol que li parli de Badalona? O de l'Hospitalet? (*Remor de veus.*) Oh!, és clar, que allà no... Bé, és que no és aquest, el problema. El problema és que a vostès els agrada pujar els impostos. (*Forta remor de veus.*) És clar, aquest és el tema. Escolti'm, és així –és així–, perquè, escolti'm, hem demostrat que es poden abaixar els impostos i es pot incrementar la recaptació, i vostès encara estan amb el missatge estàtic de creure que l'única manera de recaptar més impostos és apujant-los. No és veritat –no és veritat–, i hi ha proves ben concretes en el nostre propi país que això no és així.

De tota manera, deixi'm que li digui que m'ha agradat molt, sobretot, l'última part de la seva intervenció, i li diré per què: perquè crec que aquests debats són els que realment interessen els ciutadans de Catalunya, el debat sobre quin aeroport necessitem, quina gestió ha de tenir, quines inversions s'han de fer... Aquests són els debats. I fins ara, pràcticament –portem ja aquí unes quantes hores, entre ahir i avui–, no n'havien parlat, d'això, eh?, no n'havien parlat. Jo, sobre aquests temes, estic encantat de fer-ho.

I li dic una cosa, que, a més, trobo molt normal; no s'ho prengui malament, perquè crec que és el que és lògic: és molt normal que vostè no hagi seguit la campanya electoral dels seus adversaris, i menys la meua, no?, em sembla molt bé, però jo m'he cansat de repetir durant la campanya electoral que estic a favor de la gestió privada dels aeroports, hi estic a favor. (*Veus de fons.*) Escolti'm, hi estic a favor, però jo, personalment, ho he dit públicament, i és un debat que es pot plantejar perfectament. És obvi que no estem parlant de la navegació aèria, perquè ara mateix s'acaba d'aprovar el cel únic europeu i s'ha avançat molt, no? Estem parlant de gestió aeroportuària, i crec que aquí es poden fer moltes coses. Però deixi'm que li ho digui: no crec que la solució sigui passar d'una administració a una altra. Si parlem de gestió privada, parlem de gestió privada amb totes les conseqüències, no passar dels uns als altres. I m'agradaria saber si dins del seu govern –vostè en això ha dit que era un liberal, en aquest tema–, hi pot haver o no acord, perquè tinc la impressió que no –tinc la impressió que no.

(*Remor de veus.*)

Abans he vist com..., perdó, dispensi'm, senyor Saura, però que en un moment determinat li ha demanat permís per dir segons quines coses, no? (*Veus de «No!»*) Sí, li ha demanat permís, molt bé, i ha justificat que el problema nostre de les infraestructures és perquè el nostre país és un país molt dens. Òbviament, no? –òbviament–, però també ho és València, de molt densa, i s'hi estan fent moltíssimes coses, no? I jo li dic que aquest país –i això forma part del tòpic també de lloc comú propi del debat polític a Catalunya– aquest país necessita infraestructures, i tant! Tenim un gran déficit acu-

mulat; no hi posem més pegues de les estrictament necessàries! El desenvolupament sostenible sabem molt bé el que significa, però jo abans li he fet algunes preguntes que no m'ha contestat, no? Tiraran endavant el quart cinturó, que és absolutament imprescindible per al país, o hi posaran pegues? Perquè tinc la impressió que hi posaran pegues, i jo tinc la impressió que el país necessita tenir com més aviat millor el quart cinturó, és un exemple molt concret; i crec que el país necessita tenir com més aviat millor el túnel de Bracons, i tinc la impressió que vostès ho impediran; i tinc la impressió que el país necessita el túnel d'Horta, i tinc la impressió que vostès ho impediran. Jo per això li he fet aquestes preguntes. No li demano que me les contesti avui, perquè encara no ha conformat vostè el seu govern, però aquestes preguntes ja li anticipo que les hi anirem fent al llarg de la legislatura per saber a què atenir-nos, per saber què és el que hem de poder fer entre tots ple-

gats. I no em retregui que jo no parlo de les coses concretes. A mi, el que més m'agrada és parlar de les coses concretes, però jo no he vingut avui aquí a defensar la meua candidatura a la presidència de la Generalitat. Era vostè, és vostè, el que ha vingut a fer això, i, per tant, és vostè el que ha de parlar de què farà des del seu govern. L'obligació de l'oposició és anar presentant alternatives a les coses que vostès plantegin o anticipar-nos amb alternatives, com he fet amb l'aeroport de Barcelona o l'ample de via europeu per a les mercaderies, que m'ha fet la impressió que ningú n'ha parlat al llarg d'aquests debats, ni amb prou feines al llarg de la campanya electoral. (*Veus de fons.*) Bé, potser sí, tampoc..., escolti'm, jo tampoc he seguit les campanyes electorals dels meus adversaris, com és natural (*rialles*), però aquí sí que he seguit el debat, i aquí no n'ha parlat ningú –aquí no n'ha parlat ningú.

Un altre comentari sobre les inversions d'aquestes característiques. Vostè, senyor Maragall, té tota la raó: escolti, són inversions que es paguen elles mateixes; és veritat, s'autofinancen i són grans negocis. Però s'han de fer, sí, sí, i resulta que no s'han fet fins ara. Quants anys fa que parlem d'ampliar l'aeroport del Prat i de fer-hi la tercera pista? Ara es fa, no? (*Veus de fons.*) Escolti'm, està quasi feta, eh? Jo sé que ara hi ha un govern del Partit Popular i que es fa, i que hi ha hagut catorze anys de governs del Partit Socialista i no es va fer. Això és el que jo li puc dir, de la mateixa manera que li puc dir que l'alta velocitat, amb tots els problemes..., que ja ho sé, que em deurà dir: «Escolti'm, que...» Ja, ja, però es fa, hi és, es fa ara –es fa ara–, i abans no es va fer. (*Veus de fons.*) Oh!, «és clar», no sé si «és clar», perquè abans sí que se'n va fer un de Madrid a Sevilla, «concepció de xarxa del territori», que se'n diu, d'això, no? Vostès es poden imaginar una cosa més radial i radicalment radial que el fet que la primera línia d'alta velocitat es faci entre Madrid i Sevilla? I no ho va fer el Govern del Partit Popular, això, que jo recordi.

Per tant, senyor Maragall, gràcies novament; jo li agraeixo molt, hi insisteixo, el seu to; li agraeixo, a més a més, el fet que hagi dedicat bona part de la seva intervenció a parlar de les coses concretes, però no vull acabar tornant a un tema general. Vostè ha fet una sèrie

d'ofertaments que, hi insisteixo, jo els hi agraeixo i que els valoro, i vostè sap que jo acostumo a tenir voluntat de cooperar i de trobar solucions als problemes; no m'agrada trobar problemes allà on no hi són, sinó que m'agrada aportar solucions als problemes, i un se'n surt de vegades i d'altres vegades no se'n surt. Però em resulta molt difícil creure'l quan tenim constància que en el seu pacte de govern es diu explícitament que no hi ha d'haver acords amb el Partit Popular. Que m'ho expliqui, perquè no ho entenc –no ho entenc. I, a partir d'aquí, sàpiga que jo també li dono i li obro la mà.

Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

El senyor Maragall té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Per començar, molt honorable senyor president, pel final: no és que no hi puguin haver acords amb el Partit Popular, no hi poden haver acords de govern, i em penso que en això estem d'acord, no? Doncs, en canvi, nosaltres els cridem a l'acord nacional per a l'autogovern i per al finançament, i és aquí on ens hem d'entendre; no ens hauríem pas d'entendre ara a veure..., en fi, com s'ha d'arreglar determinat carrer de determinat poble, no?, que això no ho veiem possible. És a dir, ja veiem que vostès tenen una autonomia de vol respecte al senyor Aznar, per les coses que aquí es diuen; el que no acabem de creure és que el senyor Aznar veïés bé que vostès entressin al tripartit d'esquerres, per dir-ho d'alguna forma (*rialles*), no ho acabem de veure.

En tot cas, sàpiguen... (*Veus de fons.*) No els interessa; molt bé, doncs, aleshores no hi seran. A nosaltres tampoc. Però respecte als temes que són temes d'acord nacional, aleshores sí que els hi volem, i confiem que la seva... Mirin, en el mandat anterior, la seva..., com ho diria?, la seva actitud venia molt condicionada pel primer dia, el primer dia que es va fer... Tot això que hem trigat nosaltres a fer es va fer en un dia i amb una trucada, encara que el senyor Duran digui que no. (*Remor de veus.*) Tot això va marcar moltíssim el marge de maniobra que després el Partit Popular va tenir en aquesta cambra, sincerament, va marcar-lo molt, no? I, en canvi, jo crec que aquesta situació no es dona en aquest moment, no es dona. Vostès no estan lligats de mans per ningú ni per res, vostès són uns diputats catalans al Parlament de Catalunya que pertanyen al Partit Popular, i, per tant, no podran mai dir que és que des d'allà on sigui els estan dient que no facin determinades coses que estan en funció de l'acord que s'havia tingut o de l'acord que s'hauria pogut tenir per donar un suport a un govern determinat, com algunes vegades ens hem trobat.

Per tant, vostès ara són lliures d'actuar, una mica, no?, i això és bona notícia per a tothom. I nosaltres en l'acord nacional els hi volem, voldríem que vostès hi fossin, vostè personalment, però també els seus companys i companyes, perquè pensem que s'hi pot guanyar molt.

El que passa és que algunes de les coses sobre les quals vostè basa una part de les coincidències i de les discrepàncies haurien de quedar clares des del primer dia, que és avui. Vostès diuen que l'aeroport es fa ara que hi ha el Govern del Partit Popular. Home!, no, no, l'aeroport del Prat es va acabar l'any 92, que jo sàpiga, eh? Ara... (*Veus de fons.*) Home!, es va acabar l'any 92! Ara el que s'està fent és la tercera pista i una certa adequació d'una cosa que s'havia d'haver adequat fa molts anys, que són les instal·lacions de *cargo*, precisament. Una de les primeres baralles que hi van haver va ser sobre aquest tema, ja li he dit que era un tema molt important, i, fins i tot, les baralles que hi van haver van ser sobre si els aparcaments de l'aeroport podien ser posats a concurs públic, i això va trigar anys i anys i anys, fins que, al final, s'hi van poder posar. I ara, miri, en tres mesos, en any i mig –no sé quant ha durat, això–, han florit una colla d'aparcaments que no hi eren abans, perquè hi havia un monopolista –que, per cert, era de fora de Catalunya, però això és igual– que tenia *tots* els aparcaments de *tots* els aeroports d'Espanya. Bé, anem millorant –anem millorant.

El que passa és que si vostès no pressionen, vostès, els populars d'aquí, aquest ritme de millora serà més lent, i l'únic que els demanem és que vostès, efectivament, arrisquin i que vostès se la juguin per l'interès de Catalunya. No un aeroport totalment privat, no, això ningú que ho pugui evitar ho deixa d'evitar. És a dir, aquí què va fer la ciutat de Nàpols? O què han fet altres ciutats? Home!, han privatitzat, però s'han quedat una *golden share*, o s'han quedat –almenys en la mesura que ho permet la Comissió Europea, no?–, s'han quedat una minoria de bloqueig que permet orientar estratègicament què és el que fa aquell aeroport. Per tant, nosaltres el que hem de fer és això: és privatitzar, sí, amb un límit, que és aquest precisament: que la Generalitat de Catalunya i que l'Estat espanyol, a través d'AENA, i fins i tot l'Ajuntament del Prat, que hi és, i és allà on és, doncs, puguin dir la seva respecte del que serà aquest aeroport semipúblic, semiprivat, no?

Miri, jo he llegit avui, per centrar-me un moment només en els temes més polítics, per dir-ho d'alguna forma: «El Gobierno advierte a Maragall» –Europa Press– que està planteando un pulso intolerable al estado de derecho y a la soberanía.» Una de dues: o vostès no hi estan d'acord, en això que diu el *Gobierno* que diu aquí... Bé, n'hi ha una tercera, vull dir, potser no és veritat que ho hagi dit, no? Però si el Govern ho ha dit i és cert, aleshores una de dues: o vostès no hi estan d'acord, i aleshores seguim parlant, per entendre'ns, amablement com fins ara, i seguim parlant de les coses de què hem de parlar, o vostès sí que hi estan d'acord, i aleshores no sé què hem de fer. Sap què vull dir? No, no, no... (*Rialles.*) El drama està servit, això és el drama, el drama... Bé, posin «drama» amb minúscula, no?, posin el «drama» amb minúscula; «el drama està servit» vol dir que no ens entendrem. Jo sé que hi ha coses en les quals no ens entendrem mai probablement per filosofia política, en fi, per trajectòria personal, i està molt bé que sigui així, però vull creure, i volem creure, tots els de la banda d'aquí d'aquesta cambra, voldríem creure que no només amb Convergència i Unió podem arribar a acords en l'acord nacional d'au-

to govern –que hi arribarem, jo estic segur que hi arribarem, no sé amb quin ritme, però hi arribarem–, sinó també amb vostès, i que vostès, justament en aquests aspectes que tenen tant a veure amb la incomprensió que des del centre d'Espanya es té de les necessitats..., en fi, dels llenguatges, moltes vegades, del que volen dir les paraules, no?, de la significació de determinades xifres i determinats exemples, que en tot això vostès ens hi ajudin. Igual com nosaltres diem: «Volem que l'Estat defensi el català, perquè la Constitució ho diu.» I de vegades em diuen: «No, no, la Constitució diu que s'ha de defensar el català des de l'Estat, però perquè pugui ser utilitzat en "los territorios..."» No, no, no, una cosa és que es pugui... Només faltaria que no es pogués utilitzar en els territoris! Jo el que dic és que es faci un pas més enllà, no de canvi, en aquest cas, però sí d'interpretació positiva de la Constitució, i que l'Estat surti dient i actuant en defensa del català, perquè, aleshores, tot vindrà una mica més a lloc, i els catalans podem dir: «És que el castellà, que ha sigut la llengua de la persecució, la que ens ha volgut anorrear, com a llengua, la nostra, ara, podem començar a reconèixer que és una riquesa que tenim.» I, bé, això no serà possible si no hi ha aquests canvis d'actitud, que jo no dic que siguin vostès els responsables que es produeixin, però que haurien d'ajudar que es produïssin, perquè, aleshores, tot anirà molt millor.

Mirin, aquest país ha tingut fins ara un gran drama, un únic drama important, no?, tragèdia, jo diria, que és el del País Basc. Ahir em va trucar José Ramón Rekalde, amb la seva veu estropellada, com podeu imaginar, per felicitar-me, no? Bé, amb José Ramón Rekalde vam dir una vegada: «Farem a Sant Sebastià la gran festa dels antics combatents de la resistència antifranquista dels anys seixanta, setanta», etcètera, i vam dir..., perquè la vam fer aquí, vam fer una festa una vegada aquí dels antics companys i amics i tot això. I diu: «Bé, haurà de ser a Sant Sebastià» –vam dir– «a condició de que...» I ja ningú més va dir res més. Sí, sí, hi ha la condició que ja sabem. Doncs no l'hem poguda fer. I aquella festa és de l'any 85, i ens estem acostant a l'any 2005, o sigui, hauran passat vint anys que ja vam celebrar una festa d'antics esquerranistes, antifranquistes, etcètera, que es va celebrar a Barcelona i que es va encarregar a José Ramón Rekalde d'organitzar la festa tan aviat com es pogués, és a dir, quan hi hagués pau al País Basc, al País Basc. Han passat els vint anys i no només no ha arribat aquest moment, sinó que l'han volgut matar, no?

Bé, per què ho dic, tot això? Perquè aquest és el drama que se'ns imposa, però Catalunya ara, i que se'm perdoni, no pot només estar atenta a aquest drama. Catalunya ha de requerir a Espanya un escreix d'atenció, una disponibilitat per parlar de coses que, perdoneu, a la llarga són altrament més importants, no que la vida i la mort, que això no hi ha res més important, no. Vull dir que Catalunya i el que representa i el que arrossega, tot i no ser uns furs, una diferencialitat, etcètera, un concert, és altrament més important, i que el dia que Catalunya se senti còmodament instal·lada en aquest Estat plurinacional que nosaltres volem que sigui, aquest dia segurament que serà més fàcil també que altres problemes altrament més tràgics, però no tan dramàtics, per dir-ho d'alguna forma, no tan importants,

no de tantes conseqüències, i que ara estan dominant l'escenari, no?...

Per tant, en fi, no és a vostès que els ho dic; jo, en fi, vull que això ho senti tota la cambra, no? Jo estic convençut que aquest país està obrint una etapa nova, i estic convençut també que la nova majoria que s'ha format, amb molt de rigor i amb molta serietat, i amb dificultats, per descomptat, està disposada ella mateixa a arriscar aquestes dificultats que ha superat per tal de convèncer-los, a vostès, a la resta dels partits d'aquesta cambra, que fem en conjunt un parell de coses que hem de fer, i que són les que ja vaig anunciar el primer dia, i es refereixen a l'autogovern i al finançament.

Perquè, senyor Piqué, no ens enganyem: ja sé que cada una de les coses que vostè ha dit són les que, a mi, m'interessen –ja ho veu, de seguida que puc m'enganxo en el tema concret, no? –, però al darrere de tot això hi ha una cosa que hem de resoldre en primer lloc. El programa és molt important, està molt detallat, està molt ben fet, ens podem haver equivocat en algunes coses, i, segurament, deixem-ho dit també, al programa li falta un relat, una mica, eh?, perquè la tirallonga de mesures que era necessari de posar, perquè quan s'arriba a un acord entre partits s'ha de posar el nom de la cosa que no vols oblidar, necessita, a més, un relat, com unes coses es lliguen amb una altra, quina és la filosofia, quin el tarannà amb el qual allò es farà, perquè, si no, no es fa, per molt que estigui escrit.

Però, bé, tot això era molt necessari, però jo crec que en aquest debat d'investidura el que ha de quedar més clar, totalment clar, és que Catalunya està disposada a fer un pas endavant; que aquest pas no és contra Espanya, és un pas endavant de Catalunya; que nosaltres som conscients que si Catalunya ho fa amb tranquil·litat, amb bona lletra, amb educació, no se'ns podrà dir que no i no se'ns dirà que no. El que no sabem és qui serà qui no ens dirà que no, perquè no ho sabem, perquè no se sabrà fins d'aquí a uns mesos, però estem convençuts que sigui qui sigui qui hi hagi en el govern espanyol i en el parlament espanyol d'aquí a uns mesos serà difícil que es digui que no a una proposta catalana que estarà ben escrita, ben argumentada, ben fonamentada. Fa molts anys que l'estem preparant; no nosaltres, entre tots –entre tots. Si no haguéssim tingut els vint-i-tres anys de democràcia tranquil·la que hem tingut, de la qual nosaltres discrepem i que pensem que ha arribat un moment en què s'ha empobrit..., però si no l'haguéssim tingut, avui no podria jo estar dient això que estic dient, i, per tant, és gràcies a tots que això serà possible, no?

En fi, que se sàpiga que aquest país ara no parará. Ara no ens pararan. I això no és una amenaça a ningú, és una constatació de fet, és un ritme que ha agafat aquest país, és un moment històric en què som; no és un invent ni meu ni del meu partit, ni tan sols del tripartit, és una situació objectiva mòbil, làbil, que pot evolucionar, dinàmica, en la qual Catalunya, amb bona lletra, amb bona veu, amb amistat –amb amistat–, dirà al conjunt dels pobles d'Espanya: «Deixeu-nos fer i serem més vostres.» No sé com dir-ho: «Deixeu-nos fer, que nosaltres..., doneu-nos llibertat, no ens vulgueu imposar coses que no cal que ens imposeu, perquè, en definiti-

va, nosaltres les sabem fer millor, no perquè siguem millors, sinó perquè a casa les coses..., de prop les coses es decideixen millor.» Nosaltres som un país que vol ser lliure, però no lliure contra ningú –no lliure contra ningú; vol conviure; és perfectament conscient, aquest país, que no es pot viure en contra de; estem cada vegada més en una situació justament de necessitat de pactes exteriors.

Per tant, senyor Piqué, i aquí acabo, li torno a dir: «Benvingut a aquesta casa, i fantàstic si s'hi queda», eh? Em sembla que per part seva és una opció molt important, i no és només una opció important per a vostè personalment, sinó per al país com a país si això implica i això vol dir que els populars a Catalunya es posen a treballar en la línia de la millora d'aquest país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, novament, senyor Maragall, per les seves paraules i pel to d'aquestes. Jo procuraré ser coherent amb el que s'ha dit i també amb el to.

Bé, jo no sé..., jo desconec qui ha pogut fer determinades declaracions, no em sonen de res, li ho haig de dir, però vostè sí que ha vist les meves, no?, i ha vist el que jo he dit en aquesta cambra. I això és el que des del meu punt de vista personal és el que val, això és el que val.

I també sóc..., és una frase que repeteixo molt, és tòpica, es repeteix molt, molt sovint, molts polítics la repeteixen molt sovint, jo crec profundament que política en bona mesura és pedagogia i que és explicar les coses, i explicar-les i argumentar-les, no?, i sóc, si se'm permet la petita petulància, un observador, un espectador bastant privilegiat de la necessitat de fer pedagogia a Madrid respecte a Catalunya, i me n'he fet uns farts, però també crec que és molt necessari que tinguem present que també s'ha de fer pedagogia aquí del que és Espanya –del que és Espanya–, i aquí sí que no hi ha hagut èxit, perquè aquí seguim parlant molt sovint d'una Espanya que no existeix –que no existeix–, i hem de parlar d'una Espanya nova, d'una Espanya dinàmica, d'una Espanya oberta, d'una Espanya amb esperit emprenedor. De vegades encara sembla que nosaltres tenim el monopoli d'aquestes coses, o de l'europeisme. No és veritat, afortunadament no. Des d'aquest punt de vista, podem dir que Espanya s'ha fet catalana, no?, i em sembla bé. Però hem de conèixer bé, mútuament, les realitats. Jo en aquest esforç hi sóc i hi seré, i el que demano és que també fem aquest esforç aquí, eh?, també fem aquest esforç aquí.

Vostè s'ha referit a la gran tragèdia del País Basc, no? Això requeriria probablement un monogràfic. No hem de debatre aquestes coses avui, no?, però sí que li puc dir que jo tinc la convicció personal que com més lluny..., no la preocupació ni els sentiments, però com

més lluny estigui el debat polític català del debat polític basc, millor per a tots. No dic les preocupacions ni els sentiments personals, dic el debat polític. I tinc la impressió que de vegades hi ha una certa fascinació per l'evolució política al País Basc des de Catalunya, que crec que no és bona per a Catalunya, ni per a Espanya ni per a País Basc. És l'únic comentari que li vull fer respecte a això.

Després, també, respecte a l'encaix de Catalunya i el conjunt d'Espanya, no?, miri, en democràcia, en sistema democràtic, amb llibertats, com de les que afortunadament gaudim, els encaixos es fan a través de les institucions, i aquestes institucions ens han permès treballar, i treballar molt positivament i amb molt bons resultats, al llarg d'aquests darrers vint-i-cinc anys. Nosaltres el que plantegem és que creiem que això pot continuar així, però, com és natural, respectem profundament que hi pugui haver altres opcions, altres opcions que no perdin de vista que les institucions democràtiques, hi insisteixo, han de ser compartides per tots.

I seré molt breu, senyor Maragall, perquè li vull dir una cosa, per acabar, molt sentida, no? Vostè ha demanat, doncs, un esforç de moderació, un esforç de convenciment. Jo li demano, a vostè, a vostè personalment, el mateix esforç de tranquil·litat, de sentit comú, de moderació, de serenitat, qualitats que vostè té i que és molt bo que siguin qualitats del conjunt del govern que vostè amb tota probabilitat presidirà. I si es fa en aquest termes, si es fa en termes de seny i no de rauxa –i, per tant, crec que hem de fer un gran esforç perquè sigui el seny el que segueixi presidint la política catalana i no com ens ha passat en altres moments històrics, sempre negatius, que sigui la rauxa–, en aquest context, en les coses que fem conjuntament, és cert, no ens parará ningú –no ens parará ningú. Jo ho comparteixo, això. Tinguem ambició de país, tinguem ambició de projectes, tinguem ambició que Catalunya sigui un dels països més pròspers i més dinàmics en aquest segle XXI, i fem-ho de la mà d'Espanya en el si de la construcció europea. Aquesta és la meva posició personal, i jo li agraeixo que pugui seguir també en aquesta línia.

Gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Maragall...

El candidat a la presidència de la Generalitat

Sí, molt breument, per especificar una cosa que abans no he pogut especificar referida a la Constitució: nosaltres som respectuosos amb la Constitució. És que en la primera intervenció em penso que havia sortit algun dubte respecte d'aquest tema. Nosaltres som enormement respectuosos... Ho som tant, o més, jo diria, que els que modifiquen el Codi penal d'una manera que no es pot considerar que sigui perfectament d'acord amb la Constitució.

Si això és una demostració més de..., en fi, d'un estil de fer política, al qual jo no m'he volgut referir en cap moment o no llargament en aquest debat, doncs, serà

molt més difícil que l'acord nacional aquí a Catalunya vagi endavant, no?

Sàpiguen, doncs, que el nostre respecte per la Constitució és total; inclou, sobretot, el sistema de modificació de la Constitució, eh? La Constitució preveu la seva modificació, i, per tant, no es pot dir que no siguin constitucionals actituds que la volen sobrepassar però que la volen sobrepassar utilitzant les regles que la mateixa Constitució ha creat, no? I, mirin, això, com ho diria?, aquesta convergència que podríem tenir respecte a les normes que ens obliguen a tots i el marge de diàleg, i d'evolució, i de canvis, que es poden produir, i que nosaltres creiem que és molt més gran, probablement, que vostès, no s'adiuen –i això sí que és l'últim prec que li haig de fer–, no s'adiuen, senyor Piqué, amb l'actitud del partit al qual vostè pertany a nivell espanyol, que ha tractat una vegada sí i una altra vegada també de tibar la corda, de crispar, de crispar, de crispar. Les interpretacions que llegeixo –n'he llegit una que jo sento– són constantment ofensives. És a dir, no només per al partit que jo represento, no només per al govern que pot néixer, sinó, en conjunt, per a la política catalana. Que no ens tornin a tractar com si fóssim criatures, eh? Sabem el que estem fent, sabem el que volem. Volem respecte i volem contribuir, volem participar i volem liderar, i volem fer-ho des de la llibertat de decisió, des del que som, no des del que els altres pensen que som.

Si hi ha un partit que cada vegada que els catalans i els partits catalans, i més si és l'esquerra de Catalunya, fan un petit moviment s'esglaia, i s'escandalitza, i comença a tocar les campanes de la por, i de l'incendi, i de la catàstrofe, aleshores, senyor Piqué, vostè i jo no sé què hi farem, eh? És a dir que tot el que hem dit fins ara, *santo y bueno*, anirà endavant, n'estic convençut, si vostès s'hi posen i nosaltres també. Ara, que ens ho facin possible des de fora, perquè si la cançó que hem de sentir des de fora és que cada vegada que aquí a Catalunya l'esquerra catalana i el seu govern facin un pas..., acusar aquest govern i els que el componen de ser els culpables de tots els mals que els vénen sobre la Terra, aleshores no farem res.

Jo li demano, per acabar, de debò, jo li demano, en fi, que no només puguem comptar amb vostè, amb vostès, en l'acord nacional, sinó que, d'alguna forma, la seva influència –si és que la poden tenir, que espero que la tenen i la tindran– en el partit al qual pertanyen a nivell peninsular sigui suficient per evitar aquest «enconament», que això sí que seria un «enconament» de les posicions que cada matí podem veure en llegir els diaris de Madrid.

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor Maragall. Amb molta brevetat; a part de dir-li que pertanyo a un partit peninsular i insular, eh? (*rialles*), insular, sí, perquè és així, això, un parell de comentaris molt breus, perquè no voldria que passés per alt, no? I

he estat dubtant abans de dir-li ara el que li diré, he estat dubtant si ho diria o no, perquè no voldria trencar el que ha estat un diàleg, en termes generals, basat en l'afabilitat i en la concòrdia, no?, i en la voluntat de concòrdia.

Miri, ja que ha parlat del Codi penal, jo li podria parlar d'altres moments molt més terribles de la política antiterrorista del Govern espanyol d'altres èpoques. Jo no ho faré, ho deixo aquí –ho deixo aquí.

I, després, també, home!, jo no crec que hi hagi ningú que els tracti com a criatures, no?, però sí que sé molt bé de què se'ns ha tractat a nosaltres en els darrers mesos, ho sé molt bé. No dic específicament el Partit Socialista, però sé molt bé com se'ns ha tractat, no? Ja està, ja està oblidat, no cal parlar-ne més, però és així, no?

En qualsevol cas, si treballem, si fem les coses des del seny, si fem les coses des de l'equilibri, des de la moderació, des de la tranquil·litat, seguirem fent coses, podem fer coses conjuntament. No probablement les que vostè voldria, però vostès són el govern i tenen la responsabilitat. Per tant, vostès podran fer coses que jo no vull, i això és absolutament normal, però si podem trobar coses en què puguem treballar conjuntament i fer-les conjuntament, no dubti que ho farem.

Gràcies.

El president

Els prego uns moments d'atenció. Atès el ritme del debat, iniciarem la sessió d'aquesta tarda a dos quarts de cinc, i no votarem abans de les sis de la tarda.

Per tant, se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major, i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat del conseller en cap en funcions, la consellera de Justícia i Interior en funcions, els consellers d'Economia i Finances i de Governació i Relacions Institucionals en funcions, la consellera d'Ensenyament en funcions, els consellers de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme en funcions, la consellera de Benestar i Família en funcions i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació en funcions.

El president

Es reprèn la sessió.

Em plau informar la cambra que la Mesa del Parlament, reunida amb caràcter extraordinari aquest matí, ha acordat que, de conformitat amb l'article 26.2 del Reglament del Parlament de Catalunya, no escau de motivar les decisions de la presidència relatives a la direcció i l'ordenació dels debats. Còpia d'aquesta Resolució s'ha fet arribar a tots els portaveus dels grups parlamentaris.

Seguirem, doncs, amb l'ordre d'intervencions. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Joan Saura.

El Sr. Saura i Laporta

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Maragall, vull començar dient que la ciutadania de Catalunya va fer a les eleccions del 16 de novembre, a parer nostre, dos mandats molt clars. El primer mandat que ens ha fet l'electorat és l'obertura d'una nova etapa política a Catalunya de mà dels partits de les esquerres, de les forces que fins ara han estat a l'oposició; dit d'una altra manera: qui va perdre les eleccions del 16 de novembre va ser la majoria parlamentària de Convergència i Unió i el Partit Popular, que va sustentar, que ha sustentat, el Govern de Catalunya en aquests darrers vuit anys. I, per tant, l'anhel de canvi, l'anhel d'un gir catalanista i d'esquerres, es va produir ja, aritmèticament, la nit de les eleccions. Políticament s'ha produït quan el diumenge passat hem estat capaços, els tres partits polítics, les tres formacions polítiques d'esquerres, de signar un acord de govern a Catalunya com mai s'havia signat ni tingut des de 1980, el dia de la investidura. Per tant, primer mandat clar: nova etapa i govern catalanista i d'esquerres.

Segon mandat. Pensem..., estem convençuts que el resultat de les eleccions del 16 de novembre també mandata per fer una altra política, una altra forma de fer política. Interpretem que els resultats electorals del passat 16 de novembre també ens estan dient que cal posar fi a l'ús partidista dels instruments públics, a la utilització indeguda dels mitjans de comunicació públics, a la publicitat institucional abusiva, a l'opacitat dels afers públics i al clientelisme. Es tracta, doncs, també, d'una autèntica crida ciutadana per governar d'una altra manera, amb transparència, amb claredat i amb participació.

I, mirin, més enllà del nombre de diputats i de diputades dels resultats electorals en sentit estricte, matemàticament, per nosaltres, els resultats del 16 de novembre, i també els resultats de les passades eleccions municipals, també estan dient de forma claríssima que a la societat catalana s'expressen corrents de fons; corrents de fons que s'han expressat en els darrers anys amb mobilitzacions importantíssimes a Catalunya, amb una ciutadania que reclama una política amb valors, una política que fonamentalment siguin valors i principis, i milers i milers de persones s'han manifestat en contra de la Guerra de l'Iraq, a favor d'una nova cultura de l'aigua, en suport d'una construcció europea amb contingut social o a favor de l'escola pública. Per tant, la nostra interpretació dels resultats és també una interpretació que la ciutadania, i especialment les noves generacions, ens demanen un altre tipus de fer política.

I la darrera consideració dels resultats electorals és la pluralitat. I, mirin, els resultats electorals ens demanen un diàleg constant i un debat constant entre les forces de govern per tirar endavant l'Acord de govern que hem aconseguit entre les tres formacions polítiques que formem el govern; ens demanen un diàleg entre el govern i l'oposició per arribar a grans acords que afecten temes importantíssims per al país –l'autogovern, el finançament,

les lleis d'ordenació territorial, la llei electoral–, i també entre el govern i la societat per fer front a molts dels déficits dels problemes quotidians que té avui Catalunya.

Per tant, canvi, nova forma de fer política, i també pluralitat, que ha de significar diàleg en el si del govern, entre el govern i l'oposició, i entre el govern i la societat.

On som? On és Catalunya en el moment de l'inici d'una nova etapa històrica? Catalunya –s'ha dit aquest matí en diverses intervencions– ha avançat molt en aquests vint-i-quatre anys. És mèrit de tothom, també del Govern i de la coalició que ha governat Catalunya durant vint-i-tres anys, però és mèrit també dels ajuntaments, dels empresaris, dels sindicats, de les ONG. Però hem de dir també que hem avançat sense desenvolupar totes les potencialitats de l'autogovern; que avui Catalunya té importants déficits socials, ecològics, de qualitat democràtica, i que no hem vist reconeguts els nostres drets nacionals. I allò que és tan o més important: s'ha estat incapaç de definir un model que no sigui ambigu amb relació al model social i ecològic, un model socialment i ecològicament avançat, un model concertat. Dit d'una altra manera: pensem –i no ho diem nosaltres sols– que el nostre país avui no està en bones condicions per afrontar el futur.

He dit que no ho diem nosaltres sols; els estalviaré dir tothom que ho ha dit. En els darrers dos anys, a Catalunya han aparegut molts estudis de pràcticament totes les institucions econòmiques i financeres del país. Tinc aquí l'informe de la Cambra de Comerç del juliol del 2003; el Col·legi d'Enginyers de Telecomunicacions; la Caixa de Catalunya en l'informe «Capital humà i productivitat»; el seminari del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona; un informe de Comissions; l'estudi de l'Assemblea d'Ecologistes; l'informe de la Caixa de Catalunya... Què diuen tots? Doncs miri, diuen que Catalunya ha perdut pes econòmic; que Catalunya no té un model prou definit tecnològicament; que Catalunya, des del punt de vista de la productivitat aparent, està situada a la cua dels països amb relació a això; que el Govern central i el Govern català, en els darrers set anys, han fet una inversió pública molt baixa, molt petita; que s'està esgotant el model de creixement; que Catalunya és dels països on l'increment de les emissions de gasos d'efecte d'hivernacle és de les més importants de la Unió Europea, o que, malgrat el creixement econòmic importantíssim que hem tingut, Catalunya té avui més de tres quarts de milió de persones pobres.

Clar, i la pregunta que cal fer és: una Catalunya amb baixa productivitat, amb una no-definició de la innovació tecnològica, amb bosses de pobresa, amb precarietat, amb manca d'inversió en R+D, és o no una Catalunya preparada per al futur? La nostra resposta és «no». Per tant, «on som?» és que hem avançat molt, però iniciem aquesta nova etapa amb una manca de projectes i de futur.

No vull parlar més del passat, vull parlar a partir d'ara del futur. I vull parlar del futur perquè estem convençuts que Catalunya pot ser, ha d'arribar a ser, volem que sigui, allò que mai hauria hagut de deixar de ser: un país dels més avançats d'Europa. Catalunya, avui, no és un dels països més avançats d'Europa; fins i tot, en

molts temes, és un país que va per darrere d'altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

Quins són els grans reptes de futur amb què nosaltres, Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Unida Alternativa, vam afrontar la campanya electoral? Vam dir, abans de la precampanya, a la campanya, al treball parlamentari que hem fet en aquests quatre anys, que Catalunya tenia quatre grans reptes: el primer, la necessitat d'inclusió social, d'aprofundiment de l'estat de benestar; el segon, la necessitat d'un canvi de model productiu; el tercer, la necessitat d'una ordenació territorial i planificació del territori amb criteris socials i ecològics, i el quart, l'avenç de l'autogovern. Hem signat un programa de govern que recull, amb altres paraules, amb altres divisions, aquests quatre grans objectius. El programa de govern que hem signat no és un programa de govern per fer una mica millor allò que es feia, sinó que és un programa de govern per fer les coses diferents, per fer coses diferents d'aquests vint-i-tres anys. I el programa de govern que hem signat té quatre grans objectius: un país socialment avançat, l'impuls de l'economia, una nova política territorial i mediambiental i l'enfortiment de la qualitat democràtica i de més i millor autogovern.

La cohesió social i un país socialment avançat: primer gran objectiu. Què hem de fer? Recuperar el terreny perdut. Catalunya ha perdut en aquests anys terreny social des del punt de vista d'un país just socialment; un país, en aquests moments, separat entre treballadors que tenen un contracte fix i un contracte precari, entre persones que tenen tres o quatre habitatges i gent que no té possibilitat de tenir un habitatge, entre persones que tenen tots els drets i altres que no en tenen cap. La llista podria ser molt llarga, però el futur del nostre país no pot passar sense que fem un gran esforç perquè Catalunya sigui un país cohesionat.

Vull assenyalar, des d'aquest punt de vista, en aquest primer gran objectiu, quatre propostes, quatre acords de programa que ens donen molta satisfacció i que ens fan sentir molt còmodes en aquest programa de govern.

La primera, la necessitat de la universalització dels serveis socials. La proposta, l'Acord que hem signat, contempla, evidentment, la necessitat de donar atenció a les persones, a la gent gran. Avui mateix una persona em comentava: «És vostè conscient que tenir un malalt d'Alzheimer és un drama per a les famílies, i, si són de renda baixa, és molt més drama?» Li deia: «Sí.» I em deia: «Facin coses.» Doncs bé, en aquest primer objectiu s'han fet coses, no estic dient que no s'hagi fet res, però en aquest primer objectiu cal fer encara un gran esforç, i avui Catalunya està molt lluny del que està passant a la Unió Europea. O, per exemple, en el nostre Acord, hi figura donar suport a la iniciativa legislativa popular amb relació a l'ensenyament infantil, que contempla la creació de trenta mil places d'escola bressol. Un altre punt d'aquest programa és una proposta que nosaltres hem destacat, a què hem donat molta importància, perquè pensem que és molt important, que és el tema del programa de «Pobresa zero»; establir un dret a un mínim vital, a no viure en la pobresa qualsevol persona que visqui a Catalunya. Un punt de polítiques d'habitatge, garantint el dret a un habitatge digne,

serà un dels grans objectius d'aquest govern. I també vull destacar el Pla general de primera acollida per a la immigració, dient que en l'Acord signat figura molt clarament que no s'han de fer polítiques, des del punt de vista de l'estat de benestar, diferents, en funció de si són persones autòctones o immigrants; que el millor que podem fer per al repte de la immigració és enfortir les polítiques de l'estat de benestar, però que també cal, en aquest cas, un programa d'atenció de primera acollida per als immigrants. Es tracta de donar respostes a l'assessorament laboral, al coneixement dels recursos socials i al coneixement de la llengua catalana.

Per tant, el que els estic dient és que volem desenvolupar un sistema català de protecció social, amb la perspectiva que la despesa social catalana, que avui està deu punts per sota de la Unió Europea, hi arribi, a aquesta perspectiva. Sóc conscient que no hi arribarem en aquests quatre anys, però la nostra perspectiva és clara: no volem una Catalunya a deu punts per sota de la despesa social de la Unió Europea. I això vol dir també –com aquest matí el senyor Carod-Rovira ha destacat– la necessitat de col·locar, com un objectiu fonamental, la política d'educació, una política integrada, finançada amb diner públic, diversa, plural, però que tingui també com a objectiu per part del govern el compliment de la llei amb relació als concerts educatius. I una sanitat de qualitat; hem signat un acord on hi han mesures concretes i compromisos concrets amb relació a les llistes d'espera o a la necessitat d'ampliar les prestacions sanitàries.

No vull deixar acabar aquest primer apartat de cohesió social sense fer referència –i molt de passada, perquè no tinc temps–..., parlar dels joves i de les dones. Quan deia on som, que som un país encara no prou preparat per al futur, també dic que hi han sectors especials de la societat catalana que avui també estan a molta distància de la Unió Europea: els joves i les dones. L'edat d'emancipació dels joves a Catalunya és als trenta anys; set o vuit anys més tard que a la Unió Europea. La pregunta és per què. La resposta és fàcil, tots vostès la saben: la precarietat laboral i la dificultat d'aconseguir habitatge. I, per tant, la política, el final de la política juvenil del govern català, ha de ser una política on els joves es puguin emancipar als vint-i-dos, als vint-i-tres, als vint-i-quatre anys, aquella edat en què gent com jo –i no sóc tan gran– em vaig poder emancipar i en què avui molts joves de la meua edat, en aquests moments, no es poden emancipar.

I el tema de les dones. Un dels eixos de la política de l'estat de benestar del Govern de Convergència i Unió fins ara ha estat que calia desplaçar una part de les polítiques d'estat de benestar cap a les famílies; dit d'una altra manera, cap a les dones. I quan hem tingut aquí un gran debat en aquesta campanya electoral, que Catalunya tenia una baixa natalitat, la baixa natalitat de Catalunya no es resol amb cent euros el mes o amb dos-cents euros el mes. La baixa natalitat de Catalunya es resol, en primer lloc, i de forma molt clara, amb un estat de benestar potent que permeti la compatibilització de la vida familiar amb la vida laboral. I avui, a Catalunya, ser dona –ser dona–, cuidar la família i alhora treballar fora, és molt difícil. I, per tant, volem un

estat de benestar potent que faci possible que les dones puguin fer la seva vida laboral. I direm molt clarament, i ho dic aquí, que alhora els homes col·laborin en les feines de casa, és a dir, cal repartir el treball productiu, però cal també compartir el treball reproductiu.

En el govern, en l'Acord que hem firmat, hi figura un acord, una voluntat claríssima dels problemes més importants de la nostra societat, que és el de l'eradicació de la violència contra les dones. (*Veus de fons.*) Sé que estic dient coses de l'Acord de govern, però les dic perquè he d'explicar el sentit del nostre vot, i espero que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió... El senyor Homs riu, i el senyor Homs sap que algun company seu a Madrid ha explicat per què votaria a..., explicant els acords de govern, i no se li va acudir a ningú dels grups de l'oposició demanar això. Crec que cal tenir calma, pedagogia, que tothom es resitui en el seu paper.

Dit això, vull passar al segon punt, al segon punt dels objectius de l'Acord de govern, que és l'impuls a l'economia i un nou model productiu. Avui l'economia catalana continua sent, sens dubte, la primera economia de l'Estat espanyol, en qualsevol paràmetre que es vulgui agafar: producte interior brut, en política industrial, en la internalització, en l'exportació, és a dir, avui l'economia catalana continua sent, sense cap mena de dubte, la primera potència de l'Estat espanyol. Ara bé, diem també –i no ho diem nosaltres, com he dit abans ho diu gairebé tothom– que no podem basar el creixement, el futur de l'economia catalana, en un model basat en baixos costos laborals, en precarietat laboral o en una manca d'inversió en temes de recerca i desenvolupament. Per tant, el que estem dient és que cal un nou model productiu que signifiqui una reforma del sistema educatiu, una aposta decidida en la inversió d'R+D i també, l'objectiu claríssim a l'horitzó, que volem una economia catalana que passi per la producció de qualitat amb elevat valor afegit.

Aquest matí, també, tant el senyor Pasqual Maragall com el senyor Carod-Rovira han explicat, i ho va explicar ahir el candidat a la presidència de la Generalitat, la necessitat que aquest govern afavoreixi el diàleg social, i que promouem un gran acord nacional amb els sindicats i la patronal per la modernització de l'economia, per la reducció de la temporalitat i de l'atur, i que una peça clau d'aquesta concertació social és establir un marc de negociació col·lectiva a Catalunya amb l'establiment, també, d'un salari mínim de referència en els convenis col·lectius d'àmbit català. I cal, també, en l'àmbit del món del treball, situar com una qüestió no del govern, sinó del país, de tot el país, dels sindicats, dels empresaris, la necessitat de disminuir la inacceptable xifra d'accidents laborals mortals, que l'any passat es va situar en 186 persones mortes; cada dos dies, a Catalunya, l'any passat, va morir una persona. Aquest any –no tenim les xifres de l'any– han disminuït, però en ordre de magnitud les xifres de mortalitat per sinistralitat laboral continuen essent inacceptables per a un país que vol ser un dels països més avançats de la Unió Europea.

Tercer gran objectiu: una nova política territorial i ambiental, el que nosaltres en diem la «modernització eco-

lògica». Catalunya necessita una modernització ecològica; la Unió Europea ho està fent. No es tracta només d'una política des del punt de vista de la conselleria mediambiental, es tracta de polítiques transversals del conjunt del govern. Algunes de les mesures són mesures que evidentment se situen en aquest marc de modernització ecològica de Catalunya: un nou pla d'energia per assolir el 12 per cent de producció d'energia d'origen renovable; canviar la relació entre l'economia i el territori impulsant l'Agenda 21 de Catalunya; planificant el territori –planificant el territori–, un dels grans déficits d'aquests vint-i-tres anys, i qui ha fet Catalunya no ha estat l'Administració o els interessos generals, sinó que han estat fonamentalment els interessos privats; planificant el territori prenent mesures cautelars per tal de protegir determinats espais d'interès natural, revisant, fins i tot, determinats projectes d'infraestructures agressives i, evidentment, ampliant la protecció dels espais naturals.

Modernitzar Catalunya vol dir també una mobilitat sostenible, i això vol dir una aposta decidida pel transport públic, que no s'ha fet a Catalunya –que no s'ha fet a Catalunya–, no hi ha hagut una aposta decidida pel transport públic. I quan diem que el ciment no és la sola solució, per nosaltres la xarxa ferroviària, la xarxa de metro, els autobusos, això, no és ciment, i, per tant, cal situar Catalunya en el terreny de la sostenibilitat.

Cal una nova cultura de l'aigua. Vull des d'aquí adreçar-me a tot Catalunya, però especialment a la gent de les Terres de l'Ebre, per dir-los que estiguin ben tranquils, que en l'Acord figura que és un acord per un govern antitransvasista i que nosaltres respectarem escrupolosament el compromís que la Plataforma de Defensa de les Terres de l'Ebre ens va oferir per signar a la campanya electoral. Per tant, dit d'una altra manera, cal modernitzar Catalunya des del punt de vista també ecològic: una nova cultura de l'aigua, una nova cultura de l'energia, una nova concepció de la planificació territorial i una mobilitat sostenible.

Cal també situar Catalunya en el terreny de la fiscalitat ecològica. El Parlament Europeu, les directives europees, la mateixa Comissió Europea, han dit repetidament la necessitat de disminució de la fiscalitat en relació amb el treball i d'incrementar la fiscalitat ecològica. Aquest és un tema que requerirà pedagogia, estudis i prudència, però és un camí que hem d'obrir. Catalunya no pot estar situada al marge, hi insisteixo, del que avui són els grans corrents modernitzadors de l'Estat, de la Unió Europea.

I vull dir més, senyores i senyors diputats: a l'hora de parlar de polítiques antigues i de polítiques modernes hi han diverses línies, però n'hi ha una de fonamental, la diferència entre una política antiga i una política moderna. Una de les diferències és que les polítiques modernes assumeixen amb tota convicció la sostenibilitat ecològica de forma real –les polítiques que no assumeixen això són polítiques antigues, que no serveixen– i que avui els països més avançats de la Unió Europea han iniciat el camí de la sostenibilitat.

Quart element: l'enfortiment de la qualitat democràtica, la regeneració de la democràcia. Creiem també que la nova majoria de govern i el govern que presidirà

Pasqual Maragall és un govern que ha de tirar endavant aire fresc, també des del punt de vista de la regeneració democràtica del sistema polític, que els mecanismes de control funcionin –Consell Consultiu, la Sindicatura de Comptes, el Consell de l'Audiovisual– amb compromisos de reforma de les lleis, que el Parlament sigui el centre de l'activitat política, i, finalment, la potenciació dels canals de relació entre la societat i el govern. Dit d'una altra manera: ens marquem una democràcia que no es quedi exclusivament en la democràcia representativa. Volem, evidentment..., i hem lluitat molt per una democràcia representativa, però volem que la democràcia a Catalunya sigui una democràcia representativa i també sigui una democràcia participativa.

En el terreny dels mitjans de comunicació les propostes nostres són clares. Assumim els compromisos que vam signar en el Col·legi de Periodistes, de reforma o d'elaboració de les lleis que no s'han fet en aquests quatre anys i de majors competències per al Consell Audiovisual de Catalunya.

Per tant, cohesió social, nou model productiu, modernització ecològica i regeneració de la democràcia són quatre dels grans objectius de l'Acord de govern, però n'hi ha un que és un dels reptes més importants dels propers quatre anys: la realització d'un gran acord nacional sobre l'autogovern i el finançament. Tota la resta, els quatre que he dit, tindran dificultats si no aconseguim un nou estatut i un acord de finançament satisfactori.

I aquí he de dir el que ahir ja va explicar en Pasqual Maragall, que volem suport, i en Carod-Rovira aquest matí, la mà oberta per impulsar un diàleg unitari per fer un gran acord nacional sobre l'autogovern. Aquest matí es parlava de dos moments dolços, en el 79 i el 83, de dos moments que..., resulta que mai quan hi ha hagut majoria de CiU el moment ha estat dolç, mai, els moments dolços s'han produït fora dels governs, de les majories, de Convergència i Unió. Jo llegia aquest estiu el debat de Josep Benet amb el senyor Jordi Pujol, on el senyor Josep Benet li oferia, evidentment, la necessitat d'un acord unitari –el senyor Rafel Ribó s'ha passat no sé quants anys dient el mateix–, i no hi ha hagut mai per part del Govern de Convergència i Unió una voluntat unitària. Els diré per què: vostès han intentat fer que només vostès defensin Catalunya; per això no hi ha hagut mai l'acord. I avui que es digui que avui és un moment dolç i el 79 va ser un moment dolç, la pregunta és: i per què no ho van ser el 80, el 82, el 86, el 88, el 90, el 92? I és cert que ara serà un moment dolç, perquè quan les esquerres han estat majoria els moments han estat dolços per a la unitat. I els oferim això, des de la nostra majoria, una unitat –una unitat–, perquè Catalunya sigui una sola veu i perquè nosaltres no intentem dir que només nosaltres defensem Catalunya. Nosaltres defensem Catalunya, però el Partit Socialista defensa Catalunya, i el d'Esquerra Republicana defensa Catalunya, vostès defensin Catalunya, i el Partit Popular, que no compartim les seves idees, també creuen, pensen, que defensin Catalunya.

(Veus de fons.)

Per tant, senyores i senyors diputats, la nostra mà oberta, ara, com fa vint anys, com en fa quinze, per fer un

gran acord de consens per defensar l'autogovern i el finançament de Catalunya. Dir, de totes maneres, que l'autogovern català ha d'avançar en dues direccions: una, cedint competències i recursos també als ajuntaments i, una altra, amb la necessitat que Catalunya tingui una representació importantíssima, una presència important, en la Unió Europea.

I, mirin, vull acabar aquesta part de l'autogovern dient el següent: a nosaltres no ens fa por la democràcia, a nosaltres no ens fa por que els ciutadans de Catalunya puguin expressar-se amb llibertat sobre el nou estatut, no ens fa cap por. Els diré més: farem tot el possible perquè Madrid no digui que no, perquè l'obligació política, la intel·ligència política, la capacitat de la majoria de govern, ha de fer possible que no ens puguin dir que no. No m'agrada instal·lar-me en el «no», m'agrada instal·lar-me en la confiança que tinc en el país, que no ens podran dir que no, perquè el que demanem, mirin, és raonable; res més que això, és raonable. Però avui hem sentit el senyor Zaplana dient disbarats –disbarats–, perquè, mirin, no hi ha res d'il·legal, no és un disbarat que el poble català digui la seva opinió. El que és un disbarat és que el Govern central es negui a veure la realitat d'una societat que reclama la modificació del text estatutari; això sí que és un disbarat; és un disbarat que, després de vint-i-cinc anys de Constitució, encara no es reconegui que l'Estat espanyol és un estat plurinacional, i és un disbarat pensar que la Constitució i l'Estatut... Estem per servir la Constitució i l'Estatut; la Constitució i l'Estatut són textos que les persones ens vam donar fa temps i són textos que les persones podem modificar ara.

Per tant, el que estem dient és que aquest govern serà un govern dialogant, de mà oberta, però contundent.

Quin govern volem? Quin tipus de govern volem? Què volem fer? Jo vaig dir diumenge, en el moment solemne de la signatura de l'Acord, que era fonamental que aquest fos un govern amb un estil diferent de governar. I quan dic això estic dient, en primer lloc, que es farà un govern de valors, un govern de conviccions, de justícia social, de llibertat, un govern amb una profunda consciència ètica. Volem un govern de valors, volem un govern que escolti i que promogui la participació ciutadana. Aquest ha de ser un govern que impulsi, com he dit abans, una veritable participació ciutadana. Volem que aquest sigui un govern, si m'ho permeten, d'alt municipalisme. S'ha d'acabar un país on per al govern els municipis són els adversaris. I volem un govern que fomenti el poder econòmic i el poder polític dels ajuntaments i que vegi en els ajuntaments i que impulsi en els ajuntaments complicitats per tirar endavant el país. Per tant, volem acabar amb un govern que ha vist històricament els ajuntaments com els seus adversaris. I volem un govern de tothom, representatiu de la realitat social del país. L'Acord que hem fet, l'Acord entre tres partits polítics de l'esquerra, significa, representa, la diversitat de la Catalunya real, que trenca una certa endogàmia social i, si m'ho permeten, una certa endogàmia territorial. Aquest és un govern que respon a la Catalunya real.

Quina és l'aportació d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida al govern? Farem la nostra aportació

d'acord amb la nostra història, amb els compromisos que hem adquirit amb l'electorat, amb els compromisos que hem adquirit en l'Acord de govern i amb la nostra manera d'entendre la política.

La força que represento avui no és la primera vegada que forma part del govern de la Generalitat. Durant la República, en plena Guerra Civil, el PSUC va ocupar diverses conselleries, principalment en la persona del seu secretari general, Joan Comorera; també durant el Govern de la Generalitat provisional diversos membres del PSUC, entre ells Antoni Gutiérrez Díaz, van dirigir i van ser presents en el Govern. Van ser dos moments històrics de la història de Catalunya.

Avui comencem una nova etapa, però no volem només no oblidar, sinó que volem recordar les arrels profundes en la lluita per les llibertats de Catalunya, en la lluita per la democràcia i pels drets socials. Serem, per tant, lleials als compromisos adquirits amb l'electorat i en l'Acord de govern signat. Volem llançar des d'aquí missatges a determinats sectors que han criticat l'Acord d'esquerres i, fins i tot, han criticat la nostra presència en el govern català per dir-los el següent: hi ha un acord que respon a la voluntat del poble de Catalunya, un acord que implica canvis en determinades polítiques, un acord que estem convençuts que tirarà endavant un país millor, un govern que ho farà des de la fermesa i des de la convicció, però que no governarà per decret, un govern que farà del diàleg, del diàleg i del diàleg un estil fonamental per governar.

Acabo, senyor president, senyores i senyors diputats, amb dues últimes reflexions. La primera, per què avui votarem Pasqual Maragall i per què formarem part d'aquest govern. Per tres raons. Primera, per l'Acord del programa de govern, un programa que, com he dit abans, no és el programa del candidat, no és el programa d'un partit, no és el programa de tres partits, sinó que és un programa que avui expressa i recull una part importantíssima de reivindicacions i de demandes que des de fa molt temps no eren recollides pel Govern, pel Govern que hi havia. I, per tant, aquest programa de govern és un programa que ens el sentim nostre, que ens hi identifiquem i que no és un programa fruit de negociacions de despatx; és un programa que recull, hi insisteixo, algunes de les reivindicacions més importants dels sindicats, del moviment educatiu o del moviment ecologista.

Votarem que sí a Pasqual Maragall, i a un govern d'esquerres posteriorment, perquè el govern d'esquerres representa fer realitat un objectiu estratègic que nosaltres hem dit des de sempre: el PSUC primer, Iniciativa per Catalunya Verds després i Esquerra Unida sempre hem dit que creïem que el millor per a Catalunya era un govern plural d'esquerres.

I, en tercer lloc, votarem en Pasqual Maragall per la confiança que ens mereix. Vostè, senyor Maragall, és una persona capaç, íntegra, amb una llarga trajectòria política, catalanista i d'esquerres, i amb una solvència contrastada, com va fer a l'Ajuntament de Barcelona, per dirigir la Generalitat, i, per tant, no votaria un president de la Generalitat que no tinguéssim la seguretat –la seguretat– de la seva trajectòria política d'integritat, de catalanisme i d'esquerres.

Vaig dir a la campanya electoral, per acabar ja... L'última reflexió és que a Catalunya el canvi havia començat abans de la política, amb les mobilitzacions de la guerra, amb moltes manifestacions innovadores del món creatiu, del món teatral, del món cultural, del món educatiu. Ara tenim l'oportunitat que el govern es posi a l'alçada de la societat. Aquest govern té un significat profund, és el govern de la Catalunya popular. En Manolo Vázquez Montalbán, a qui tant enyorem aquests dies, deia en un article que el catalanisme va sobreviure com a substrat ideològic en l'esquerra catalana no pas per una raó tàctica dictada per les estratègies, sinó com a expressió de la nació real, la formada per la ciutadania realment existent, i no per un imaginari de ciutadania a la mida d'una nació ideal dictada per la història i per una voluntat essencialista.

El nou govern representa això: la nació real, en tota la seva complexitat. Això representa, el nou govern: la nació real. I el canvi a què aspirem és un canvi des del catalanisme d'esquerres, des del catalanisme popular; és un canvi que vol aconseguir...

El president

Senyor Saura...

El Sr. Saura i Laporta

...vol aconseguir –acabo, senyor president– que totes les persones d'aquesta nació, hagin nascut a Lleida, a Manresa, al Magrib, a Barcelona o a Pedralbes o a la Mina, tinguin les mateixes oportunitats per ser feliços, entenent «ser feliços» per poder decidir un projecte de vida autònom. Com deia Martí Pol, senyores i senyors diputats, ara és demà.

(Aplaudiments.)

El president

Pot intervenir seguidament el candidat. *(Pausa.)* Senyor Maragall, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Molt honorable senyor president del Parlament, res em podia fer tan feliç avui com agrair la presència i les paraules del representant d'un partit, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, fill, hereu, de l'antic PSUC, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, al qual jo evidentment no vaig pertànyer mai, però amb el qual de fa molts anys vam portar, com aquí és ben sabut, doncs, lluites que, d'alguna forma, van contribuir, potser més que cap altra, a l'aconseguint de la democràcia, de la llibertat i del reconeixement dels drets nacionals de Catalunya. Res no em podia fer tan feliç, doncs, com agrair les seves paraules i el seu suport avui.

De fet, els dos partits que amb nosaltres formaran, formen, la majoria d'aquesta cambra en aquest moment i, esperem-ho, el govern de Catalunya són els de més tradició: Esquerra Republicana i el Partit Socialista Unificat de Catalunya. És cert que la Unió Socialista de Catalunya va existir, potser abans i tot –l'any 23, em penso que es va fundar–, però el seu camí, la seva fili-

ació fins al socialisme d'avui, segurament es perd per diversos camins, mentre que en el cas del PSUC i en el cas d'Esquerra Republicana no és així. Per tant, un nou govern de molt velles arrels.

I en aquest moment permetin-me, personalment, l'expansió de dir que, com sol passar a la vida, avui és un dia per a molts de nosaltres d'emocions molt especials, algunes molt positives i algunes de negatives; ha mort aquest dematí, a les deu del dematí, José Ignacio Urenda, el que en podríem dir el meu pare polític, no el meu sogre, el meu pare polític, la persona que va fer que jo mateix, i com jo mateix molts altres, en l'antic Front Obrer de Catalunya entréssim en política.

Senyor Saura, ha parlat de barris, ha parlat també d'educació; més per sobre, n'havia parlat el senyor Carod, i vull insistir en algunes de les coses que vostè ha dit, perquè em penso que serà bo que ho faci així.

Quant a l'educació, jo crec que ens hem de marcar... En aquesta sessió inicial de la legislatura, jo crec que han de quedar clars alguns objectius que per mi són nuclears. I, evidentment, la majoria es referien, i es refereixen, a l'autogovern i es refereixen al finançament d'aquest autogovern, perquè sense aquestes dues coses el que ara diré no tindria cap mena de sentit.

Però és bo que diguem clarament que aquest país està patint una educació que està amb una limitació que la té molt per sota de les seves possibilitats, i, per tant, que posats a buscar un objectiu en aquest tema que per nosaltres és fonamental –més enllà dels dos que són com instrumentals, però aquest és fonamental, és columna del país, no? –, posats a buscar un objectiu, ens sembla molt clar que hauríem d'anar a l'aconseguint de la cota del 80 per cent d'estudiants en el postobligatori. Mireu que és molt senzill i molt ràpid de dir: el 80 per cent dels estudiants de primària i de secundària haurien de continuar, no? Nosaltres pensem que més enllà dels setze anys no hi som –no hi som– en el 80 per cent. Aquest és un objectiu que nosaltres hem estudiat com a absolutament necessari i sense el qual aquest país està fallant per una de les causes de la seva fortalesa, per una de les coses que l'havien fet fort.

Quan en aquest país l'Estat no donava l'abast, no donava satisfacció de les nostres demandes en aquest sentit, aquí es van crear, des dels ajuntaments i des del sector privat amb vocació pública, escoles d'una qualitat que l'Estat no era capaç de donar. I vet aquí, doncs, que bona part de l'escola pública catalana, de la tradició d'escola pública catalana, s'ha conreat des del sector privat o des del sector local.

Bé, això ens va donar una força, fins i tot durant la llarga etapa del franquisme, que va permetre que alguna de les ànimes més profundes del catalanisme seguís viva, fins i tot en aquelles condicions.

I bé, és evident que hem millorat molt amb l'assumpció de les competències en aquell camp, però també és evident que no hem arribat allà on havíem d'haver arribat si imaginem que aquella embranzida, que es va mantenir fins i tot durant els períodes més foscos de la nostra història, havia de continuar. Hem d'arribar al 80 per cent d'estudiants en el postobligatori, que continu-

ïn. Aquesta és, senyor Saura, jo crec, una bona manera de resumir el que en aquest camp hauríem d'aconseguir.

Els barris. Miri, jo crec que s'ha parlat molt en aquesta campanya i abans de la campanya, i se'n seguirà parlant, dels problemes que crea la immigració. I s'ha parlat molt de quines són les polítiques que haurien de solucionar el tema de la immigració i de control de la immigració, i de principis, i de drets, i que aquest és un país que s'ha de defensar i que ha de tenir la mà oberta però al mateix temps exigir als que vénen una colla de coses.

Tot això està molt bé, i em sembla que en el terreny de la discussió dels valors és perfectament legítim. Però, mirin, tots aquests problemes no tenen solució si no és en el camp real de la vida real, dels barris reals, dels carrers reals i dels pobles on aquesta química entre els immigrants i els estadants es produeix. I ja podem anar cantant excel·lències d'una cosa o d'una altra, ja podem estar-hi en contra o a favor, ja podem tirar diners als problemes, com diuen els americans. Si no estem en condicions de fer que als barris on tot això succeeix, amb un dramatisme que d'altres no coneixen –que d'altres no coneixen–, altres barris, per descomptat, doncs, no tenen aquest tipus de problemàtica i, per tant, quan pensem sobre allò pensem més en termes de valors que de realitats, si no podem fer un esforç extraordinàriament important –de 540 milions d'euros, ens havíem proposat en el nostre programa inicial– en els trenta, quaranta barris de Catalunya on això es converteix en discriminació, on això es converteix no només en discriminació dels que arriben, no?, perquè, finalment, si n'arriben molts, seran els estadants els que marxaran, i els que acabaran discriminats seran els antics estadants, que són tan pobres que no poden fugir, o perquè són persones que tenen algun tipus de lligams especials o perquè no tenen la força ni per marxar, no?... I, doncs, en aquests barris, nosaltres hi pensem dedicar el gros dels nostres esforços, perquè sabem que és aquí, és en ells, és en les escoles d'aquests barris, i en els carrers, i en els bars, i en els centres socials d'aquests barris, on es juga el futur d'aquest país, on es juga el futur d'aquest país des del punt de vista de la seva capacitat, o no, d'integrar.

Deixem-nos d'especulacions llibresques, a última hora el que comptarà serà això. I m'ha agradat molt, doncs, quan vostè s'ha referit no només a la «vivenda», sinó als barris; és que no és només el problema de «vivenda», és un problema que els barris es mantinguin, perquè moltes vegades la «vivenda» es degrada perquè el barri s'ha començat a degradar primer, perquè en aquelles escales n'hi ha uns quants de nous i el valor dels pisos ha començat a caure. I, aleshores, la gent vol vendre i es troba situacions en les quals algú m'ha dit: «Vaig voler vendre perquè n'hi havien dos, d'immigrants, que s'havien posat a l'escala, i quan vaig anar a vendre pel preu que jo sabia que tenia el meu pis, em van dir: "Ja val menys", i dic: "Per què?", i em diu: "Perquè en té dos a l'escala."»

De manera que aquests processos són d'una rapidesa espectacular, desgraciadament, espectacular, i s'ha d'estar, abans que es produeixin o en el moment en

què es comencen a produir, amb tots els instruments preparats per fer-ho, i això és, senyor Saura, el que ens proposem de fer, responent, jo crec, també, a la seva preocupació.

I deixi'm dir-li també, i quasi per anar acabant, els cinc principis que jo crec que han de guiar en tots aquests temes, en aquests i en altres temes, la nostra actuació com a govern, i penso que satisfaran, si no la seva inquietud, que no l'ha demostrat, sí les seves esperances, que sí que les ha manifestat: el principi de cohesió en el govern, el de lleialtat, el de responsabilitat, el de proximitat i també el d'austeritat, per les raons que ara li diré molt breument, molt succintament.

Hi ha d'haver, en aquest govern, una delimitació clara de responsabilitats, i, per tant, cohesió; hi ha d'haver bons mecanismes de coordinació basats en la lleialtat, més enllà de la pertinença partidària. En tinc experiència, d'això, i sé que, finalment, els governs acaben sent cèl·lules vives que tenen la seva química i la seva física, la seva manera de funcionar, en definitiva, i que creen unes relacions noves, que no són ben bé la suma de relacions entre tres partits. I això es basa en la cohesió i es basa en la lleialtat, la responsabilitat, en el sentit que els resultats han de ser mesurables, que tothom s'ha de sotmetre, tothom, dintre del govern, dintre de l'Administració, a la mesura de l'acompliment de la seva responsabilitat. No n'hi ha cap, de responsabilitat, que no pugui ser d'alguna forma mesurada. S'ha de tenir aquesta humilitat, en el govern.

Proximitat, que vol dir devolució de competències. Nosaltres estarem no per acumular responsabilitats, sinó per distribuir responsabilitats i, per descomptat, mitjans. Perquè sabem tots, i ho saben els alcaldes millor que ningú, que responsabilitats que voldrien no les acceptarien si no vinguessin cobertes amb el finançament que és necessari.

I austeritat, austeritat des del principi, perquè en la situació extrema en què em temo que ens trobarem les finances de la Generalitat serà absolutament imprescindible que l'austeritat sigui una regla de conducta interna.

Per últim, i respecte al medi –ja n'hem parlat aquest matí un xic–, deixi'm dir que entre els principis que jo considero que en aquest país s'han d'aplicar, perquè la gent els espera des de fa generacions, probablement fins i tot abans de la democràcia... Això ho expressava molt bé Raimon Obiols quan explicava quina és la nostra situació real en comparació, per exemple, de la situació d'Holanda, on tenen una terra que està a dos pams..., amb aigua a dos pams de terra i, tanmateix, un no hi veu grans comunicacions aèries ni connexions elèctriques de gran embalum. Vol dir que gent que té una enorme dificultat a amagar les conduccions que són necessàries per una banda però que destrossen la lògica i la bellesa del paisatge, aquests ho han fet, i nosaltres, que normalment no hauriem de tenir tants problemes, no ho hem fet.

I, per això, moltes vegades, quan hem discutit entre nosaltres què ens agradaria per a Catalunya..., és un respecte nòrdic pel paisatge; ser el primer país del Mediterrani que tingui un respecte nòrdic pel paisatge. Em deura dir: «Això és impossible, perquè el nord és

el nord i totes les circumstàncies són diferents.» És evident, és evident que és així, i, tanmateix, jo crec que hi han ciutats de Catalunya on s'ha començat a demostrar un respecte nòrdic ni que sigui per l'ambient urbà, i és per aquí per on haurem d'anar.

Senyor Saura, acabo. Vostè ha dit que Catalunya hauria de ser la número u en economia, que és la número u en economia. I li haig de dir que en producte nacional brut és cert: som la primera comunitat d'Espanya, per un punt; i fa set anys era per dos; set anys més amb aquesta no-embranzida, sinó minva, i estarem que ja no serem el número u en el producte nacional brut. En set anys ens hi juguem moltíssim.

Aquest és un país, en general –no parlo només de Catalunya, però molt en particular a Catalunya–, on la macro va molt bé, la macroeconomia va molt bé, i la micro, no tant. És a dir, ho pregunta als especialistes i diuen: «No, no, els indicadors van pujant, l'economia puja, els preus sí, però en definitiva, doncs, som a la Unió Europea, i ja tot això es cuidarà, ja no és un problema de devaluació de la moneda», etcètera. I, després, vas preguntant a la gent i resulta que hi ha, no tothom, però que hi ha jo diria quasi una majoria de gent que diu: «Estic pitjor que estava abans.» Com és possible, això? Això és perfectament possible, és un problema de redistribució regressiva, en aquest cas.

Però també és un problema de model, i el model que tenim –i ara donarem una altra vegada la raó al senyor Saura– és un d'una excessiva concentració, un creixement unidimensional, molt centrat en el totxo, per no dir el ciment, el totxo, és a dir, en el sector de la construcció. Tenim posades en el sector de la construcció tantes expectatives, hi ha tants crèdits donats, hi ha tant creixement d'ocupació, hi ha tantes esperances de tothom de poder tenir aquell pis que em salvarà la vida i que podré donar als meus fills i als meus néts, està tan concentrada... Per què? Perquè el nostre país, per descomptat, s'ho val. És a dir que la gent hi vol venir, que hi ha turisme, i que no només hi ha turisme, sinó que hi ha gent que hi vol venir a viure perquè s'hi viu bé i perquè és un país bonic, bell, encara que hi han trossos que evidentment els hem destrossat, perquè així ha sigut, no?

Doncs aquesta concentració de riscos, diguem-ho així, de l'economia del país en un sol sector és francament preocupant. Nosaltres tenim solució per a aquest tema, i el tenim, per descomptat, a través d'un canvi important en el mercat de l'habitatge, que no serà fàcil d'aconseguir, però que passa a través del mercat de l'habitatge de lloguer.

I, mirin, mentre la compra d'habitatges estigui desgravada en l'impost sobre la renda i el lloguer no ho estigui, per molt que diguin ara que ja ho està –deixem-nos de romanços, fa molts anys i molts anys que la gent sap que pot comprar amb un crèdit desgravat o que pot desgravar els costos dels crèdits per comprar habitatge, i sabem que en el cas del lloguer no és així–, com volen que la gent, racionalment, amb un càlcul econòmic racional, no compri, no faci els esforços que sigui per comprar? Després s'ha dit, i s'ha dit en aquest Parlament: «Oh!, és que la gent prefereix comprar! «Oh!, es que los españoles lo que quieren es tener un piso!» Naturalment! Tots volem tenir un pis, i dos i tres.

Però no hi ha cap país d'Europa que estigui en la situació en què nosaltres estem. I per què? Senzillament, perquè no hi ha hagut la valentia, perquè per a això es necessita valor, i no hi ha hagut, per altra banda, la coherència política de posar en marxa mecanismes de desgravació dels lloguers i un segon tipus de mecanismes que jo crec que ajudaran tant com el primer perquè el mercat de l'habitatge de lloguer creixi, que és avalar els llogaters amb contractes no prou lluits.

Mirin, hi ha molts joves que voldrien llogar, ser llogaters –m'ho van dir sortint d'aquí ahir, és el que em van dir tres o quatre persones–, i no poden. I no poden no només perquè el preu dels lloguers és car, perquè no n'hi han, perquè els promotors ja no en fan, o molt poc, d'habitatge de lloguer, sabent que el que està desgravat és allò altre, no?, sinó, a més, perquè, encara que volguessin, no podrien. I saben per què no poden? No poden perquè els contractes que tenen no valen. Els contractes que tenen no són prou lluits, no són prou formals com perquè els propietaris considerin que aquell contracte és un aval. I m'he trobat que hi han ajuntaments que estan fent una cosa que està a la ratlla del que es pot fer i que estan aconseguint que hi hagi més habitatge de lloguer, per a joves sobretot, en els seus territoris, sobre la base d'avaluar ells mateixos, un cop coneguda la situació del jove i que el seu contracte de treball, potser, doncs, no perfectament formal encara, permet de pagar. I em diuen que els resultats d'aquests sistemes són perfectes, perquè els joves paguen. No es pensin que no pagaran, paguen perquè poden pagar. El que no poden és ensenyar uns papers que serveixin des del punt de vista de la legalitat actual perquè els propietaris els deixin ocupar aquells pisos.

Aquesta revolució en el mercat de l'habitatge és absolutament necessària. Senyor Saura, em penso que va en la línia del que vostè demanava, i la posarem en marxa.

El president

Senyor Saura, té la paraula.

El Sr. Saura i Laporta

Gràcies, senyor president. *(Pausa.)* Senyores i senyors diputats... Senyor Maragall, quan vostè reflexionava sobre alguns dels elements de funcionament del govern, pensava que n'hi ha un de molt important. Jo estic convençut que aquest serà un govern que haurà de fer molta pedagogia, molta, per trencar clixés instal·lats o per fer avançar aquest país. I vull posar tres exemples que fonamenten la necessitat d'un govern.

Aquest matí, en un altre sentit, el senyor Piqué també deia això de la pedagogia, no? Ho vull centrar en el tema de l'estatut, en el tema de la sostenibilitat i en el tema de la mateixa situació del govern, començant per aquest últim; pedagogia que aquest govern haurà de fer per explicar amb claredat que moltes de les coses que en vint-i-tres anys no s'han fet en tres setmanes no es poden fer, eh? Per tant, cal dir-ho, i caldrà dir als que han governat durant vint-i-tres anys que no ens exigeixin coses abans que es formi el govern. Per tant, caldrà una pedagogia d'explicar quina és la situació financera, quina és la realitat, i, per tant, explicar com –com– cal, evidentment, donar respostes immediates a molts dels

dèficits que tenim, però que aquests dèficits no se solucionaran en sis mesos, perquè darrere portem tendències de vint-i-tres anys.

La segona és en el tema de l'estatut i del finançament, no?, i crec que hem de fer pedagogia cap a dintre i cap a fora. Cap a fora per trencar dues imatges, no sé com d'esteses a la societat catalana..., però que sí que des del Partit Popular a nivell central..., amb intents que s'hi installin, que són: ara aquests catalans es desperten i volen un nou estatut; però quina ximpleria és aquesta? I la segona és una Catalunya insolidària, un clixé que el Partit Popular contínuament repeteix; hi cal fer front amb pedagogia cap a fora.

Amb relació a la insolidaritat, crec que de les coses pitjors que ens deixa el Govern de Convergència i Unió no és només que no ha tret el finançament a les inversions que es podia treure –i vull recordar que de des de 1993 fins al 2000 els pressupostos de l'Estat els votava Convergència i Unió, eh?, i, per tant, queixar-se ara de manca d'inversions o de finançament, quan s'ha estat decisiu per aprovar els pressupostos de l'Estat, sembla que no és correcte–, sinó que hi ha molta gent de l'Estat que creu que ens ho hem emportat tot, que Catalunya és insolidària.

Per tant, crec que cal un gran esforç de pedagogia, de dir que Catalunya és molt –molt– solidària i que ho vol continuar sent en uns termes raonables, que avui no ho són.

I amb relació al nou estatut, aquest matí, l'únic partit que s'oposa al nou estatut ha manifestat una cosa que, a mi, m'ha agradat molt, no? Que en volia parlar. I jo crec que si amb el Partit Popular hi parlem, finalment dirà que sí al nou estatut, perquè estic convençut que les raons que porten a dir que sí a un nou estatut és difícil negar-les. Perquè, a veure, per què volem un nou estatut? Miri, per incorporar competències que quan es va fer l'Estatut..., no existien els reptes que avui existeixen: el 79 no existia el repte de la immigració, no hi han competències a l'Estatut; el 79 no existien –ja m'entenen vostès– les noves tecnologies; el 79 no existia la sensibilitat mediambiental. És a dir, la vida i el món han canviat molt. Per tant, seria raonable que, com a mínim, l'Estatut s'adeqüés a les noves realitats. O hem comprovat que alguns dels instruments que l'Estatut contempla són insuficients. He explicat diverses vegades..., parlant amb inspectors de treball, els preguntava: «Escolta, i, exactament, per disminuir la sinistralitat laboral, què és el que hem de fer?» Deien moltes coses, però n'hi havia una de molt important: deien que mentre orgànicament depenguem de Madrid i funcionalment de Barcelona això no té sortida.

I, per tant, jo estic segur que el Partit Popular, n'estic segur, està d'acord que Catalunya tingui competències d'immigració, discutirem quines; estic segur que el Partit Popular està d'acord que Catalunya tingui competències noves d'immigració, discutirem quines; estic segur que el Partit Popular deu estar d'acord que tinguem competències de preservació del litoral; estic segur que s'ha de dir que sí que la xarxa de rodalies Renfe pugui ser administrada des de la proximitat.

Per tant, no és que un dia ens hem aixecat i se'ns ha acudit demanar un nou estatut perquè sí. No, no, dema-

nem avui un nou estatut perquè molts dels reptes, dels problemes, dels anhels, de la societat catalana demanen noves competències. Algú pot dir: «Això es pot fer sense un estatut.» Home!, sense un nou estatut... Si fos una competència o dues..., però n'hi ha moltíssimes, i sobretot en un moment en què els governs centrals, tots, absolutament tots, el que han fet ha estat una interpretació regressiva de l'estat de les autonomies, i el Partit Popular ja no els explico quina interpretació en fa.

Per tant, necessitem pedagogia, en definitiva. I si fem pedagogia i diàleg, estic segur que també el Partit Popular, necessàriament, s'haurà d'incorporar a la redacció d'un nou estatut.

Segon element de pedagogia important: el tema mediambiental, no? Avui ha sortit també en diverses intervencions si les polítiques dels que diem des de la sostenibilitat «no més ciment, ciment, ciment», si això és política antiga i això és parar el país. És clar, quan sento això dic: i com és possible que es digui això? Tinc dues respostes: una, interessos econòmics determinats, o, dues, ignorància..., no vull dir ignorància, no-actualització del pensament de la modernitat. (*Algú diu: «Ara!»*) Ara: no-actualització del pensament de la modernitat! (*Remor de veus.*) Perquè si algú pensa que modernitat és que, a Catalunya, per venir de la Poble de Segur, de Lleida, de Manresa, a Barcelona es trigui més temps ara que fa vint anys, si algú pensa que modernitat és que la via Vic - Puigcerdà estigui com fa vint anys, si algú pensa que la xarxa ferroviària està absolutament igual que fa vint anys, si algú pensa que això és modernitat, s'equivoca, això no és modernitat. Si algú pensa que la mobilitat a Catalunya passa per més autopistes, i autopistes, i túnels, simplement els he de dir que quedarà poc per foradar ja, i quan ho hàgim foradat tot, què farem?

Per tant, un dels grans temes de canvi d'orientació d'aquesta nova majoria és el concepte de sostenibilitat, perquè el que ha aportat l'ecologia política al camp polític és que no és possible el creixement econòmic il·limitat, cosa que jo, quan era jove, pensava que sí. Fins i tot jo, que vinc del marxisme, allò que deia Marx, «el comunismo de la abundancia», doncs no. L'ecologisme polític incorpora els límits dels recursos naturals, i això implica canvis de formes de producció, de desenvolupament, de mobilitat. I aquest repte no ha estat, en absolut, considerat en aquests vint-i-tres anys, i, per tant, haurem de fer pedagogia política, tant a la societat catalana com amb la resta de partits que no estan en el govern per fer això.

I la tercera l'he dit abans, la tercera pedagogia: aquest govern gestionarà bé, aquest govern donarà moltes respostes, però també haurem de saber explicar el que he dit al començament, que en tres setmanes, que en un mes, no es pot donar resposta a dèficits acumulats durant vint-i-tres anys. Estic segur, senyor Maragall, que farem pedagogia, que incorporarem els elements que vostè deia, que farem pedagogia, perquè sense pedagogia seran impossibles canvis profunds en la societat.

Res més i moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Seguidament, té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Joaquim Nadal i Ferreras

Molt honorable president del Parlament, senyores diputades, senyors diputats, d'aquí a uns quants minuts, al punt de les sis, votarem el cent vint-i-setè president de la Generalitat de Catalunya, amb mandats acumulats, si no serien més. És una dada rellevant; ho és més enllà de la significació variable que ha tingut la Generalitat des dels seus orígens fins ara. Pasqual Maragall i l'Acord de govern subscrit pel Partit dels Socialistes de Catalunya - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa proposen per a Catalunya un futur amb història.

No ens pesa la història, la història hi és; és l'herència rebuda; és l'aportació generosa, fins ara mateix, de generacions i generacions; és la petjada singular i diversa, riquíssima, de milions d'homes i dones en el territori; és el perfil de la nació, la nació que es fa cada dia, que es fa en els canvis i en les permanències, en les acceleracions i les continuïtats, que és justament creativa quan combina dosis ajustades de seny i de rauxa, i és també la tradició del catalanisme d'esquerres, del catalanisme popular, un catalanisme que ha tingut poques oportunitats de governar, però que ha fet, des dels seus mateixos orígens, aportacions rellevants i singulars a la governació de Catalunya, doctrinals, programàtiques, per a la cohesió, per a la unitat del catalanisme, contribució generosa i plural a la lluita per les llibertats, pels drets i llibertats socials i nacionals de Catalunya.

I afirmant-nos des d'aquesta tradició no en neguem cap d'altra, ben al contrari. És justament una lectura correcta de la història que fa de la proposta de Pasqual Maragall i del programa de govern una aposta de futur, un signe de modernitat. La més recent revisió del noucentisme el catalogava com un programa de modernitat per al segle xx; Pasqual Maragall proposa un programa de modernitat per al segle xxi.

Definim un nou horitzó per a Catalunya; proposem un pas més, un pas endavant; mirem el futur, fem la síntesi de totes les aportacions i dibuixem aquest nou horitzó amb ambició, amb coratge, amb fermesa, amb serenitat i amb voluntat de donar plena confiança a tota la societat catalana.

Obrim un nou horitzó integrador, solidari i creatiu, que recull les aspiracions col·lectives, els somnis del poble de Catalunya, amb l'accent, la pulsio, la passio, que hi posava Pasqual Maragall ara fa una estona i al llarg de tot aquest debat.

La proposta de Pasqual Maragall i el programa de govern subscrit pel Partit dels Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana i Iniciativa aborda tant les grans qüestions de fons, de marc, institucionals, com els compromisos concrets, vitals, de recorregut.

En el terreny institucional, Pasqual Maragall fa una aposta per la pluralitat i la diversitat. És una aportació enriquidora des de Catalunya al debat sobre l'Espanya plural, però aquest no és un debat acadèmic, és un debat real, sobre la vida de cada dia i les condicions de

vida de cada dia, un debat sobre el diàleg, les llibertats, el respecte i el reconeixement de la pluralitat, un debat sobre l'equitat.

Autogovern i finançament, estatut i recursos, adquireixen així contorns molt precisos per a una nova realitat i per abordar noves necessitats. Aquí, més que en cap altre camp, Pasqual Maragall i les tres forces polítiques que l'avalen obren la mà a un gran acord nacional per a Catalunya. Fem una invitació a compartir objectius, a sumar forces, a comptar amb tots i totes, a integrar totes les sensibilitats, a copsar tots els accents, a escoltar totes les veus, a recollir totes les aportacions. És una proposta d'un govern de tots, amb tots, per a tots; és una aposta que respon a una necessitat; no és cap pols, és una idea clara del que Catalunya necessita, sense queixes, sense lamentacions, sense victimisme, amb propostes i programa. Des d'una majoria sòlida proposem una nova majoria social, un diàleg del govern amb la societat i la incorporació de tots els accents socials, econòmics i institucionals a la formulació del nou horitzó polític i de modernitat per a la Catalunya del segle XXI. L'estatut i el finançament, des de la fermesa i des de la lleialtat, des de l'exigència i la solidaritat, des de la justícia i la igualtat, des de la diferència i la pluralitat, són la condició necessària.

Pasqual Maragall, Josep Lluís Carod-Rovira, Joan Saura i els respectius grups parlamentaris i les formacions polítiques que representen formulen i proposen un programa de govern per a quatre anys, un programa pensant en les persones i pensat per a les persones i un programa pensant en el territori i per al territori. Els ciutadans, les persones, viuen en el territori i en municipis. El territori és una prioritat d'aquesta nova majoria; posar ordre en el territori, fer endreça, netejar, rescatar el paisatge de les seves hipoteques, sostreure'l de la voracitat, cuidar-lo com un actiu patrimonial, assegurar-ne la continuïtat, la regeneració i la millora, fer del mosaic territorial una obra d'art, una filigrana treballada per la conducció humana mil·lenària i impulsada per la força de la natura. Créixer bé en el territori i crear les condicions per a un nou impuls econòmic, facilitar la mobilitat, dotar el país de les infraestructures adequades, potenciar i racionalitzar el transport públic, acostar a tot el territori i a totes les persones uns serveis públics de qualitat: més ferrocarrils, més xarxes, noves línies, rodalies eficients, gestió autònoma dels ferrocarrils de Catalunya, ample europeu per al transport de mercaderies. I a més ferrocarrils, menys necessitats d'infraestructura viària. El debat del ciment no és ciment sí o ciment no, és quant ciment, quin ciment i on, i no a tot arreu, com és lògic.

Qualitat dels serveis i igualtat dels ciutadans davant de l'oferta de serveis; escoltar més i administrar millor; col·laborar amb els municipis des de la lleialtat i la cooperació; definir un nou model d'administració; crear un nou marc de descentralització del poder autonòmic, i impulsar una nova i franca cooperació territorial i local, amb un finançament millor, abandonant la confrontació, la por al poder hanseàtic, abordant amb rigor els temes del sòl, l'habitatge i la fiscalitat. Som partidaris d'una fiscalitat redistributiva; no som partidaris d'un esport que no practiquem, apujar els impostos; som partidaris de crear serveis i bons serveis públics.

No hi ha risc d'estancament econòmic, social, cultural i cívic. No hi ha sigut fins ara en les administracions que hem governat i no ha de ser així en el futur. Però no al camp qui pugui, no al tot s'hi val, no tot s'hi val. Posar l'accent en la política social, polítiques de fons, d'igualtat, de lluita contra les causes que generen exclusió i pobresa, de creació d'oportunitats, d'ajut a les famílies, d'atenció i sensibilitat en tots els col·lectius, polítiques superadores del mer assistencialisme. Recursos, equipaments i polítiques per fer efectiu el principi i el dret de la igualtat d'oportunitats.

Amb un nou pla d'habitatge en el context d'un urbanisme sostenible, sostenible i compacte, que moderi el creixement dispers i difús, que incentivi la rehabilitació, la rehabilitació del parc d'habitatges i dels centres històrics i dels barris de les ciutats, i generant confiança i seguretat, seguretat fonamentada més en l'exercici dels drets i els deures que en l'aplicació de restriccions, seguretat compartida, seguretat exercida, seguretat pública, seguretat per a tots.

Crear més seguretats que seguretat, fent de l'educació un dret universal, educació de qualitat per a tots i totes, educació als pobles i a les ciutats, a l'àmbit rural i a les aglomeracions urbanes; compartint responsabilitats amb les famílies i amb la comunitat educativa; incentivant la formació professional i la transició de l'escola al treball; potenciant les polítiques culturals en tots els seus àmbits; fent de la recerca i de la vida acadèmica i universitària factors d'identitat, d'especialització, d'especificitat i de singularitat; obrint la cultura de Catalunya al món, a les noves tecnologies, a les noves sensibilitats i als nous mercats; fent de la llengua pròpia de Catalunya un valor i de la convivència lingüística, un valor afegit; fent de la llengua catalana l'objecte del desig.

Proposem un futur amb confiança, amb seguretat, lluny de les equacions simplificadores, simplement així. El joc dels uns i els altres mai no l'hem formulat, però ens el trobem en algunes pintades i en alguns arguments. Som, com a país, una amalgama complexa, i en la complexitat hi ha totes les sensibilitats, totes les aportacions, tots els accents. L'amalgama que som potencia i reforça la riquesa de la diversitat. Una lectura atenta d'aquesta amalgama no admet receptes de formulari, per ben intencionades que siguin. El programa de govern que proposem, que presenta i defensa Pasqual Maragall, és la resposta a aquest repte, el repte que el sedueix i ens sedueix per conduir amb passió Catalunya cap a un nou horitzó.

Passió i sentiment. La política que volem no és gens visceral; és, això sí, un combinat eficaç entre la força dels sentiments i l'imperi de la raó. Els convido, a totes i a tots, a sumar-se a la majoria política que recolzarà ara Pasqual Maragall com a cent vint-i-setè president de la Generalitat i els convido, a totes i a tots, a fer més gran la majoria social que ja representa. Amb la mà estesa, el diàleg a punt i el cor obert, obrim ara una nova pàgina de la història de Catalunya tot participant en la construcció d'un futur brillant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

El senyor candidat no vol intervenir.

Bé, hem dit que la votació no es faria abans de les sis, i, per tant, tenim uns minuts perquè es produeixi la votació. Més tard cridarem a votació, però si mentrestant em permeten els n'explicaré el procediment.

Un cop finalitzades les intervencions dels portaveus dels grups parlamentaris, hem de procedir a la votació. D'acord amb l'article 51 de la Llei del Parlament, el president i el consell executiu, perquè resulti investit el candidat ha d'obtenir els vots de la majoria absoluta. Aquesta elecció comporta, alhora, l'aprovació del programa de govern.

D'acord amb els articles 79 i 80 del Reglament, la votació és pública per crida. Es vota per ordre alfabètic, començant pel diputat o la diputada el nom del qual hagi sortit extret per sorteig. Una secretària anomena les senyores diputades i senyors diputats, i aquests respondran «sí» o «no» o declararan que s'abstenen. Els membres del Consell Executiu que siguin diputats i la Mesa voten al final.

Per tant, procedirem ara a fer el sorteig per veure quin és el diputat o la diputada que comença la votació.

(La secretària quarta treu una bola amb el número del diputat pel qual ha de començar la votació nominal.)

El president

El primer diputat que serà cridat a votació serà el senyor Josep Poblet i Tous.

Cridem a votació. Per tant, encara passaran un parell o tres de minuts abans de procedir-hi.

(Pausa llarga.)

Un cop feta la corresponent crida a la votació, fet el sorteig pel qual s'ha determinat el primer diputat que ha de ser cridat a votació i tenint en compte que ja són les sis de la tarda, prego a la secretària primera que comenci a fer la crida pública de votació.

La secretària primera

Josep Poblet i Tous: «No.»

Josep Pont i Sans: «No.»

Carme Porta i Abad: «Sí.»

Lluís Postigo i Garcia: «Sí.»

Consol Prados i Martínez: «Sí.»

Carles Puigdomènech i Cantó: «No.»

Oriol Pujol i Ferrusola: «No.»

Alfons Quera i Carré: «Sí.»

Josep Maria Rañé i Blasco: «Sí.»

(Rialles.)

Joan Raventós i Pujadó: «No.»

Lluís Miquel Recoder i Miralles: «No.»

Maria Glòria Renom i Vallbona: «No.»

Elena Ribera i Garijo: «No.»

Joan Ridao i Martín: «Sí.»

Albert Riera i Pairó: «No.»

Maria Mercè Roca i Perich: «Sí.»

Santiago Rodríguez Serra: «No.»

Joan Maria Roig i Grau: «No.»

Joan Roma i Cunill: «Sí.»

Manuel Royes i Vila: «Sí.»

Josep Rull i Andreu: «No.»

Joan Sabaté i Borràs: «Sí.»

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez: «No.»

Francesc Sancho i Serena: «No.»

Lidia Santos i Arnau: «Sí.»

Joan Saura i Laporta: «Sí.»

Núria Segú i Ferré: «Sí.»

Teresa Serra i Majem: «Sí.»

Daniel Sirera i Bellés: «No.»

Montserrat Tura i Camafreita: «Sí.»

Josep Maria Vallès i Casadevall: «Sí.»

Carme Valls i Llobet: «Sí.»

Francesc Vendrell i Bayona: «No.»

Pere Vigo i Sallent: «Sí.»

Flora Vilalta i Sospedra: «Sí.»

Esteve Vilanova i Vilà: «No.»

Oriol Amorós i March: «Sí.»

Teresa Aragonès i Perales: «Sí.»

Jordi Ausàs i Coll: «Sí.»

Maria Assumpta Baig i Torras: «Sí.»

Francesc Xavier Ballabriga i Cases: «No.»

Miquel Barceló i Roca: «Sí.»

Joan Bertomeu i Bertomeu: «No.»

Albert Batalla i Siscart: «No.»

Uriel Bertran Arrué: «Sí.»

Joan Boada i Masoliver: «Sí.»

Carles Bonet i Revés: «Sí.»

Jaume Bosch i Mestres: «Sí.»

Francesc Xavier Boya i Alós: «Sí.»

Dolors Camats i Luis: «Sí.»

Josefina Cambra i Giné: «No.»

Jaume Camps i Rovira: «No.»

Marta Camps i Torrens: «Sí.»

Carme Capdevila i Palau: «Sí.»

Josep Maria Carbonell i Abelló: «Sí.»

Jordi Carbonell i Sebarroja: «Sí.»

Martí Carnicer i Vidal: «Sí.»

Josep-Lluís Carod-Rovira: «Sí.»

(Rialles.)

Teresa Carrera i González: «Sí.»

La secretària segona

Joan Manuel Carrera i Pedrol: «No.»

Eudald Casadesús i Barceló: «No.»

Jordi Casas i Bedós: «No.»

Antoni Castellà i Clavé: «No.»

Antoni Castells i Oliveres: «Sí.»

Mohammed Chaib Akhdim: «Sí.»

Marta Cid i Pañella: «Sí.»

Dolors Clavell i Nadal: «Sí.»

Josep Lluís Cleries i González: «No.»

Dolors Comas d'Argemir i Cendra: «Sí.»

Lluís Maria Corominas i Díaz: «No.»

Maria Eugènia Cuenca i Valero: «No.»

Sergi de los Ríos i Martínez: «Sí.»

Manuela de Madre Ortega: «Sí.»

Anna del Frago i Bares: «Sí.»

Pilar Dellunde i Clavé: «Sí.»

Pilar Díaz i Romero: «Sí.»

Josep Antoni Duran i Lleida: «No.»

Ramon Espasa i Oliver: «Sí.»

Pere Esteve i Abad: «Sí.»

Miquel Àngel Estradé i Palau: «Sí.»

Joan Ferran i Serafini: «Sí.»

Carme Figueras i Siñol: «Sí.»

Bet Font i Montanyà: «Sí.»

Josep Maria Freixanet i Mayans: «Sí.»

Eva García i Rodríguez: «No.»

Marina Geli i Fàbrega: «Sí.»

Francesc Homs i Molist: «No.»

Josep Huguet i Biosca: «Sí.»

Miquel Iceta i Llorens: «Sí.»

Joaquim Llena i Cortina: «Sí.»

Josep Llobet Navarro: «No.»

Marta Llorens i Garcia: «No.»

Agustí López i Pla: «No.»

Rafael López i Rueda: «No.»

Pere Macias i Arau: «No.»

Ernest Maragall i Mira: «Sí.»

Pasqual Maragall i Mira: «Sí.»

Àlex Masllorens i Escubós: «Sí.»

Josep Micaló i Aliu: «No.»

Caterina Mieras i Barceló: «Sí.»

Jordi Miralles i Conte: «Sí.»

Carmel Mòdol i Bresolí: «Sí.»

Jordi Montanya i Mías: «No.»

Maria Dolors Montserrat i Culleré: «No.»

Mateu Montserrat i Miquel: «No.»

Maria Dolors Nadal i Aymerich: «No.»

Joaquim Nadal i Farreras: «Sí.»

Manel Nadal i Farreras: «Sí.»

Joan Miquel Nadal i Malé: «No.»

Oriol Nello i Colom: «Sí.»

Mari Àngels Olano i García: «No.»

Esteve Orriols i Sendra: «No.»

María Belén Pajares i Ribas: «No.»

Carles Pellicer i Punyed: «No.»

Lluís Miquel Pérez i Segura: «Sí.»

David Pérez Ibáñez: «Sí.»

Josep Piqué i Camps: «No.»

Xavier Vendrell i Segura: «Sí.»

Núria de Gispert i Català: «No.»

Ramon Espadaler i Parcerisas: «No.»

Antoni Fernández i Teixidó: «No.»

Carme-Laura Gil i Miró: «No.»

Josep Grau i Seris: «No.»

Francesc Homs i Ferret: «No.»

Josep Maria Pelegrí i Aixut: «No.»

Felip Puig i Godes: «No.»

Irene Rigau i Oliver: «No.»

Artur Mas i Gavarró: «No.»

Marina Llansana Rosich: «Sí.»

Rafael Luna i Vivas: «No.»

Carme Carretero i Romay: «Sí.»

(Rialles.)

Anna Miranda i Torres: «No.»

Ramon Camp i Batalla: «No.»

Higini Clotas i Cierco: «Sí.»

Ernest Benach i Pascual: «Sí.»

El president

Es procedeix a fer el recompte de vots per la Mesa.

Els prego un moment d'atenció. El resultat de la votació ha estat el següent: 74 vots afirmatius, 61 vots en contra, cap abstenció.

Atès que el molt honorable senyor Pasqual Maragall i Mira, en la votació, ha obtingut 74 vots, que signifiquen la majoria absoluta que estableix l'article 51 de la Llei

del Parlament, el president i el consell executiu de la Generalitat, resta investit president de la Generalitat. La investidura serà comunicada a sa majestat el rei perquè el nomeni president de la Generalitat.

El president de la Generalitat es vol adreçar a la cambra?

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president de la Generalitat

Senyor president del Parlament, senyor president, fins ara, de la Generalitat, ara, sense cap mena d'eufòria ni de cofoisme, només constatant, només donant fe, s'obre un període nou. Em toca presidir l'inici d'aquest nou període, i puc assegurar que m'hi lliuraré de tot cor. Vull ser el president de tots; vull ser el president de tothom, de tots, i ho seré.

S'inicien els segons vint-i-cinc anys de l'autonomia catalana. Voldria que, així com la majoria ho viu amb alegria, amb il·lusió, amb entusiasme –deixeu que ho digui–, la minoria visqués aquest moment, que, si té un element de tristor, ha de tenir també per a ells un element d'orgull pel seu paper decisiu. Vostès han dut el vaixell de Catalunya fins aquí, i ho han fet, si no al nostre gust, sí amb gran dignitat, ningú no els ho podrà negar. Vull agrair, també, al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que emergeix d'aquesta fase d'oposició en la qual vostès entren, la més difícil de les virtuts, que és la fe, de les tres virtuts.

I ara toca al catalanisme d'esquerres, al meu partit i a Ciutadans pel Canvi, però també a Esquerra Republicana de Catalunya, que ha tingut un paper clau en l'obtenció d'aquest triomf –que jo crec que ho ha de ser en alguna mesura, també, de tots els catalans–, i a Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que sap perfectament que mereix tot el meu respecte i la meua admiració, toca al catalanisme d'esquerres superar la *performance*, superar el que Convergència i Unió ha fet en tots aquests anys. No serà fàcil.

Aquest Parlament, a què tots ens devem i jo en primer lloc, serà, n'estic segur, l'ull permanentment obert sobre la realitat catalana.

Vull tenir, finalment, un record per als presidents Poble, Barrera, Coll, Xicoy, Reventós, Rigol, perquè ells han sigut els que, amb gran honor, han presidit aquesta sala en la qual avui el poble de Catalunya m'ha conferit la més gran de les responsabilitats que un ciutadà de Catalunya pot tenir. M'hi lliuraré de tot cor, ho torno a dir. Seré digne de la seva confiança.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre.